

## [ĐBK Bộ 2] Thực Xin Lỗi, Đã Lừa Người

### Contents

|                                              |          |
|----------------------------------------------|----------|
| <b>[ĐBK Bộ 2] Thực Xin Lỗi, Đã Lừa Người</b> | <b>1</b> |
| 1. Chương 1-1: Xui Xẻo (1)                   | 2        |
| 2. Chương 1-2: Xui Xẻo (2)                   | 4        |
| 3. Chương 1-3: Xui Xẻo (3)                   | 6        |
| 4. Chương 2-1: Mị Hoặc (1)                   | 8        |
| 5. Chương 2-2: Mị Hoặc (2)                   | 9        |
| 6. Chương 2-3: Mị Hoặc (3)                   | 10       |
| 7. Chương 2-4: Mị Hoặc (4)                   | 12       |
| 8. Chương 2-5: Mị Hoặc (5)                   | 15       |
| 9. Chương 2-6: Mị Hoặc (6)                   | 16       |
| 10. Chương 2-7: Mị Hoặc (7)                  | 18       |
| 11. Chương 2-8: Mị Hoặc (8)                  | 21       |
| 12. Chương 3-1: Tranh Sủng (1)               | 25       |
| 13. Chương 3-2: Tranh Sủng (2)               | 28       |
| 14. Chương 3-3: Tranh Sủng (3)               | 30       |
| 15. Chương 3-4: Tranh Sủng (4)               | 32       |
| 16. Chương 4-1: Chơi Xuân (1)                | 36       |
| 17. Chương 4-2: Chơi Xuân (2)                | 37       |
| 18. Chương 4-3: Chơi Xuân (3)                | 39       |
| 19. Chương 4-4: Chơi Xuân (4)                | 40       |
| 20. Chương 5-1: Quỷ Kế (1)                   | 43       |
| 21. Chương 5-2: Quỷ Kế (2)                   | 45       |
| 22. Chương 5-3: Quỷ Kế (3)                   | 46       |
| 23. Chương 5-4: Quỷ Kế (4)                   | 49       |
| 24. Chương 5-5: Quỷ Kế (5)                   | 51       |
| 25. Chương 6-1: Lừa Gạt (1)                  | 54       |
| 26. Chương 6-2: Lừa Gạt (2)                  | 57       |
| 27. Chương 6-3: Lừa Gạt (3)                  | 61       |
| 28. Chương 7-1: Chân Tâm (1)                 | 62       |
| 29. Chương 7-2: Chân Tâm (2)                 | 64       |
| 30. Chương 7-3: Chân Tâm (3)                 | 65       |
| 31. Chương 7-4: Chân Tâm (4)                 | 69       |
| 32. Chương 7-5: Chân Tâm (5)                 | 71       |
| 33. Chương 7-6: Chân Tâm (6)                 | 72       |
| 34. Chương 7-7: Chân Tâm (7)                 | 74       |
| 35. Chương 7-8: Chân Tâm (8)                 | 75       |
| 36. Chương 7-9: Chân Tâm (9)                 | 76       |

**[ĐBK Bộ 2] Thực Xin Lỗi, Đã Lừa Người**

---

## Giới thiệu

Thể loại: Cổ trang, hảo văn, nhất thụ nhất công, ngạo kiều mỹ cường thụ x đế vương si tình mỹ công, HEEditor: Dạ Bả

---

*Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dbk-bo-2-thuc-xin-loi-da-lua-nguoi>*

## 1. Chương 1-1: Xui Xẻo (1)

Tháng 9, cuối thu.

Hơn chục quân sĩ Đô hộ phủ vóc dáng cao lớn, mang theo mặt hàm của hoàng đế Đại Đường, đưa phạm nhân đang hôn mê, cưỡi ngựa xuyên qua Thiên Sơn, thẳng hướng Tây Vực mà tiến.

Khi bọn họ đến Cáp Tạt Hạ, lập tức được đội ngũ biên cảnh đón chào, dẫn thẳng tới cung điện.

Phạm nhân bị trọng thương, thể lực suy yếu không sao chịu nổi, nửa tỉnh nửa mê, mấy lần tưởng chết cho xong nhưng lại được cứu sống, vắt trên lưng ngựa, tay chân trói chặt, chạy suốt dọc đường. Y vô lực phản kháng, không nhận ra mình đang ở đâu nữa, chỉ thỉnh thoảng nhìn thấy hết núi non lại tới sa mạc.

Hiện tại thảo nguyên xanh tươi trải ra trước mắt.

Một cung điện hoa lệ, mái vòm màu xanh ngọc đứng sừng sững giữa khoảng không trống trải. Cửa thành mở ra, một đoàn người ngựa tiến vào.

Bên trong thành, tường điện huy hoàng, trang trí hoa văn tinh xảo, đầy cây cỏ hoa lá.

Phạm nhân kiệt lực hấp háy mi mắt, thấy kiến trúc lạ lẫm, mọi người ăn mặc quái dị, lại nói thứ tiếng y không hiểu...Cảm giác sợ hãi dần tăng lên, y không rõ vì sao bị bắt tới đây, sẽ biến thành thế nào.

Sau khi xuống ngựa, bọn quân sĩ lôi y xuống theo, ném bịch lên mặt đất. Đông Phương Diễm kêu đau một lúc, thấy một nam nhân mặc hồng bào, thêu hoa văn đến trước mặt.

Người này gương mặt góc cạnh tuấn tú, mắt nâu nhạt, tóc màu tro dài quá vai, thân hình cao lớn. Chính là A La Tư. Năm nay 23 tuổi, là quốc vương trẻ tuổi của Cáp Tạt Hạ.

Mục đích của đám quân sĩ là tới gặp quốc vương, thấy hần liền dâng thư hoàng đế Đại Đường lên, chỉ phạm nhân nằm trên mặt đất, nói: “Mấy ngày trước, đại vương tới nước ta làm khách lại bị ngạt đồ kinh nhiều, thiên tử chúng ta cảm thấy thập phần có lỗi. Hiện tại, đã bắt được ngạt đồ, thiên tử lập tức phái chúng ta dẫn độ phạm nhân tới đây giao cho ngài xử trí.”

“Chính là y?” xem xong bức thư, A La Tư liếc nhìn kẻ đang nằm suy yếu trên mặt đất trong viện, trên người còn bốc mùi chua loét.

Phạm nhân mệt rũ rượi, ý thức không rõ, cố gắng chống đỡ tinh thần, nghe có người nói chữ “Đại vương” bằng tiếng Trung Nguyên, giật mình kinh ngạc. Lắng nghe thanh âm quanh mình, tựa hồ đã hiểu vì sao tới chỗ này, không khỏi nghĩ đến chuyện vừa xảy ra – Lan Châu ô linh, Hắc Ưng giáo, nhà của y. Những thứ này vốn phải thuộc về y, nếu không phải vì tên phản bội Phục La kia bắt mẫu thân y làm con tin thì y đã không bại dưới tay Đông Phương Linh rồi.

Đông Phương Linh đã cướp đi của y tất cả, giết mẫu thân y, đoạn gân mạch y, phế bỏ một thân võ công tuyệt thế y vất vả lắm mới luyện thành, nhốt y trong nhà giam tăm tối, mặc y tự sinh tự diệt...

Đông Phương Linh trời đánh thánh vật.

Y hận không thể xé nát xương cốt bì nhục của kẻ kia, đâm cho hần một trăm một nghìn nhát kiếm cũng không đủ tiêu trừ oán hận. Lúc nằm trong ngục, không giây phút nào y không nghĩ tới lũ người đã hại mẫu tử mình: Đông Phương Linh, Phục La, còn có vẻ mặt của lũ trưởng lão kia nữa. Y nhất nhất nhớ kỹ, chờ một ngày kia thoát khỏi nhà lao.

Một ngày nọ, hảo bằng hữu Đoàn Tam Thiểu của Đông Phương Linh tới. Hai người chẳng quen chẳng biết, vậy mà hần từng trước mặt Đông Phương Linh cầu tình, lưu cho y mạng sống đến tận hôm nay. Hần mang

đến một chén nước. Định cho mình uống thuốc độc chắc? Chung quy, Đoàn Tam Thiệu tuân mệnh Đông Phương Linh tới giết y. Y cười nhạt, không sợ chết, nhưng nếu ông trời không có mắt, muốn y bị độc chết trong lao thì dù có chết, y cũng sẽ hóa thành lệ quỷ tìm Đông Phương Linh và bọn Phục La báo thù.

Y đã chuẩn bị chịu chết, lại thấy Đoàn Tam Thiệu đổ thuốc đi, nói với y:” Trời có đức hiếu sinh. Huống chi ngươi là thân đệ đệ của Linh, ta tuyệt không thể nhìn hấn giết chết ngươi. Vậy nên ta mới tráo người Linh cử tới, bí mật đến đây...”

“Ngươi biết không? Lúc trước Linh ở Trường An bắt cóc Cáp Tạt Hạ quốc vương – A La Tư khiến cho triều đình tức giận, không chỉ treo giải thưởng năm trăm lượng hoàng kim cho người nào bắt được hấn, còn cho người tới Lan Châu hồng bao vây tiểu trù Hắc Ứng Giáo. Linh và Phục tả sứ cùng các trưởng lão đang bàn việc tránh quân triều đình và người trong võ lâm...sẽ không tới lao. Nếu ta còn ở lại giáo các người, biết người phải chết, nhất định sẽ ghé thăm người một chút. Ấy, người đừng trừng mắt nhìn ta, ta sẽ không giết người, nhưng người cứ bị giam thế này, với thương thể hiện nay, khẳng định cách cái chết cũng không còn xa đâu.”

“Ngươi có muốn thoát khỏi đây không? Nghĩ rồi hẵng nói....ta có thể giúp ngươi.... Bất quá, ngươi phải hợp tác với ta, đừng hại ta, bằng không người không thể ra khỏi Hắc Ứng Giáo.”

Y nghe Đoàn Tam Thiệu nói, bán tín bán nghi, không dễ có được cơ hội sống sót, tạm thời tin hấn một lần. Mà hấn cũng thực sự giúp y thoát khỏi nhà lao, bắt y uống cái gì đó khiến y ngủ một hồi, để thuận tiện di chuyển ư? Chẳng biết tại sao, y tự dưng cũng tin tưởng hấn, uống ngay cái của nợ người kia mang đến, mơ màng ngủ, khi tỉnh lại, không rõ hấn dùng cách gì mà vượt qua được tầng tầng lớp lớp canh phòng, nhét y vào một cái xe chất đầy cỏ khô dành cho ngựa, chở y ra khỏi phạm vi thế lực của Hắc Ứng Giáo.

Chưa kịp yên tâm, nhìn thấy một đám binh sĩ tới gần mã xa, cảm giác không ổn, hấn muốn nộ ta cho người của triều đình? Y đã bị lừa.

Trên đường đi, Đoàn Tam Thiệu quay đầu lại, nhỏ giọng giải thích: ” Triều đình binh nhiều mã mạnh, muốn bắt bằng được Linh. Bắt được y, bọn họ mới rời Lan Châu, Hắc Ứng Giáo mới không gặp nguy hiểm. Ta không thể để Linh bị bắt đi, nhìn Hắc Ứng Giáo gặp huyết tẩy, chỉ có cách đem người đưa cho triều đình, các người là huynh đệ, lớn lên giống nhau, bọn họ sẽ không nhận ra sự khác nhau giữa người và Linh.”

“Ngươi thân thể vô lực, nói không nên lời, chắc khổ sở lắm. Đừng lo, chỉ tạm thời thôi, sau đó được hiệu trên người ngươi sẽ lui rất nhanh, miệng cũng không tê nữa...Thực xin lỗi, ngươi muốn sống, phải mạo hiểm thôi. Không cần quá khẩn trương, ta đã nghe ngóng rồi, người của triều đình muốn ngươi sống tốt để còn đem ngươi giao cho A La Tư. Họ sẽ tử tử chiếu cố ngươi, không để ngươi chết dọc đường. Bây giờ, người thay Linh tới Cáp Tạt Hạ, hóa giải nguy cơ cho Linh và Hắc Ứng Giáo. Ta cũng chỉ có thể giúp ngươi rời đi như vậy. Sau khi thoát khỏi hiểm cảnh rồi, ngươi nhớ báo trọng.”

Y nằm bất động, chỉ có thể trừng mắt nghe Đoàn Tam Thiệu thở dài, đang nói chợt đổi sang vẻ mặt cợt nhả, giả dạng làm kẻ sẵn tiền thưởng tham tài, tới gần đám binh sĩ triều đình, đem y đổi lấy vàng.

Y không có thời gian ngẫm nghĩ, trừng mắt nhìn Đoàn Tam Thiệu rời đi. Vừa thoát khỏi Lan Châu lại rơi vào tay triều đình.

Y cô đơn một thân một mình, vì sinh tồn mà nhiều lần nghĩ cách chạy trốn nhưng thân thể bị thương thê thảm, lại bị trói trên lưng ngựa, mỗi lần xóc nảy hay đổi trời, rất khó khăn, căn bản không còn khí lực bỏ trốn—

Thẳng đến hiện tại, y bị binh sĩ áp tải tới dị quốc, bị người ta nhìn chằm chằm mà không thể trốn vào đâu. Vì vậy, y hận luôn Đoàn Tam Thiệu.

Lúc này, A La Tư thăm đánh giá phạm nhân ốm yếu một thân bản thủ thương tích đầy mình, vẫn không tin người này là Đông Phương Linh ở Trường An, lấy một dịch trăm, tấn công mình. Người bên Đại Đường khẳng định lần nữa, chính là tên này không sai vào đâu được, hấn mới nín thở, lại gần phạm nhân thon gầy kia, tử tử kiểm tra. Trong trí nhớ của hấn, tóc Đông Phương Linh màu đen, cũng không thấy thanh kiếm đã từng uy hiếp hấn đâu. Hấn hỏi: ” Lợi kiếm có thể biến thành nhuyễn xà của người đâu? Sao không mang theo?”

Phạm nhân không nói. Hắn kêu cởi trói, nhịn xuống cơn giận với đối phương, kéo y ngồi xuống, tay cầm mặt y, nhìn đôi mắt màu hổ phách lạnh lùng giống hệt ánh mắt hắn gặp ở Trường An. Lúc này hắn mới có cảm giác quen thuộc, lại nhìn chăm chăm khuôn mặt trắng bệch lấm lem cát bụi, nghĩ phạm nhân tuy giống Đông Phương Linh nhưng cũng không giống.... Hắn nhủ mày, trầm giọng nói:” Người không phải Đông Phương Linh mà ta muốn. Người là ai? Mau trả lời.”

Hắn nói tiếng Trung Nguyên bằng ngữ âm dị quốc khiến quân sĩ Đô hộ phủ hai mặt nhìn nhau.

Thái độ tên dị bang này làm phạm nhân vốn đã chịu đủ cực khổ khó chịu. Đã thế hắn còn nhắc tới cái tên Đông Phương Linh chết tiệt — lửa giận nổi lên, y gạt tay hắn, há miệng cắn luôn.

“Oái—” A La Tư bị cắn, kêu đau, muốn tránh khỏi đối phương nhưng vừa khê động, tai phải liền đau buốt, không dám động nữa.

Chuyện tình tình xảy ra dọa quân Đô hộ phủ và tùy tùng của A La Tư sợ tái mặt, thấy máu liền gào quát phạm nhân cuồng cả lên.

Không hiểu bọn họ kêu cái gì, cũng không thèm biết xung quang có bao nhiêu người đang kéo, phạm nhân vẫn không mở miệng, như báo bắt được con mồi, cắn chặt không tha.

Tình thế nghiêm trọng, quân Đô hộ phủ vội dùng vũ khí tàn nhẫn chém vào gáy phạm nhân khiến y ngã đi mới lôi được A La Tư ra khỏi người y.

A La Tư vừa hoàn hồn, lập tức có người tới giúp hắn cầm máu. Không lâu sau, đại phu cũng vác hòm thuốc đến, lau sạch vết thương, bôi thuốc, băng bó. Phạm nhân cắn hắn bị thương, làm bẩn y phục, trên người hắn bây giờ cũng dính mùi hôi chua khiến hắn bực mình:” Y không phải là Đông Phương Linh. Ta nhớ rất rõ ràng, Đông Phương Linh tóc đen, khuôn mặt cũng không giống...Người này là ai? Đã kiểm chứng thân phận của y chưa?” Hắn nhìn người bên Đường quốc chăm chăm.

Chuyện đã thế này, quân sĩ không khỏi hoài nghi: “Chẳng lẽ triều đình bắt lầm người?”. Bọn họ không biết vì người không phải do bọn họ bắt, bọn họ chỉ phụng mệnh đến Lan Châu tiếp quản phạm nhân, áp tải thẳng y đến đây. Trong chốc lát, một người trong bọn nghĩ ra:” Lúc phạm nhân mê sảng, hình như ta có nghe y nói qua y là Đông Phương Diễm...

“Đông Phương Diễm là ai?” A La Tư che cái tai băng bó, cảm thấy sưng lên rất đau.

“Y là đệ đệ của Hắc Ưng Giáo giáo chủ Đông Phương Linh.”

Cả bọn nhìn nhau, rồi lại nhìn người đang hôn mê bất tỉnh ngã trên mặt đất.

## 2. Chương 1-2: Xui Xẻo (2)

Thế nhưng bọn họ gặp phải nan đề rồi, bởi vì y không cho bất luận kẻ nào tới gần

” Cút đi! Đừng có lại gần ta!” Đông Phương Diễm rít gào, đối mặt với người dị quốc, không hiểu ngôn ngữ của họ, theo bản năng tự vệ mà giãy dụa điên cuồng.

Người Cấp Tập Hạ kinh ngạc thấy người kia bị thương còn quyền đâm cước đá, cắn lung tung như chó con. Có người không cẩn thận bị y cắn toác da, may có tráng hán đi cùng nắm lưng áo y lôi ra.

Đông Phương Diễm sợ hãi đến mất lý trí, càn liều mạng giãy dụa, đoạt được kiếm trên mình cai ngục, lật tay đâm tới.

“Ồi ” Tráng hán bị đâm trúng ngực, máu chảy ồ ạt, kêu thảm thiết, vội buông tay.

Những người khác thấy thế, sợ bị phạm nhân hành hung, vội tránh xa ra.

Một kích thành công, Đông Phương Diễm cũng hết khí lực mà ngã xuống đất....Tra Phổ – quản ngục, bẻ cái bụng mập mạp chạy vội tới chỗ A La Tư Đại vương. A La Tư đang ngồi một mình, nhàn tản thưởng rượu, liếc nhìn người quỳ trên mặt đất, cho phép gã đứng lên, nghe gã thuật lại tình huống phạm nhân kia.

Mấy ngày vừa qua, Đông Phương Diễm vẫn như trước, bản thủ bất kham. Đương nhiên không ai dám đến kiểm tra thương thế cho y. Người gần y có người bị giết, hơn mười người thụ thương. A La Tư giận tái mặt, đặt mạnh chén rượu xuống bàn, nhớ lại mùi hôi chua của người nọ, cười nhạt: “Hừ, ở điểm này thì y quả thực giống Đông Phương Linh, xuất thủ là đã thương người, còn có đôi mắt đặc biệt kia....Thực sự là huynh đệ sao? Y có thể chống đỡ đến khi nào, trọng thương thành cái dạng kia còn có thể quát tháo?” Hắn không khỏi chạm đến vết thương trên tai chưa lành, tưởng tượng ra cảnh đầm máu trong ngực, trách cứ Tra Phổ: “Các người cũng quá vô dụng rồi. Một phạm nhân cũng trông không xong.”

“Tiểu nhân biết sai, thỉnh Đại vương bớt giận...” Mồ hôi lạnh chảy ròng ròng qua trán, thấm vào râu mép mà Tra Phổ không dám giơ tay lau, liên tiếp nhận lỗi.

A La Tư ngăn gã nhiều lời vô ích, ra lệnh: “Nếu Đông Phương Diễm dám phản kháng tiếp, trói y lại. Cần làm gì thì làm, không cần khách khí. Nhưng nhớ cho kỹ, ta không quan tâm các người tắm rửa cho y thế nào, đánh y thế nào, hạ thủ phải cẩn thận, ta muốn y sống, không cho phép các người giết chết y.”

“Tuân mệnh”, Tra Phổ lên tiếng trả lời, lập tức ly khai. Lại vài ngày trôi qua.

Tra Phổ đợi thương nghị giữa Đại vương và thủ lĩnh các bộ lạc kết thúc mới đến báo cáo...

Đông Phương Diễm tuy bị cai ngục cưỡng ép vệ sinh tắm rửa, xem qua thương thế, vết thương trên người và tay chân đều bôi thuốc nhưng thể lực càng ngày càng suy nhược, hầu hết thời gian đều nằm trên mặt đất không chịu ăn uống gì, trừ phi có người tới gần, y mới kiệt lực phản kháng. A La Tư nghe xong, nhủ hàng mày rậm trầm tư “Vây ư?”. Đông Phương Diễm bị ai gây thương tích? Trước khi bị bắt, y đã gặp chuyện gì? Y không phải Đông Phương Linh vô công lợi hại, còn dám can đảm mình bị thương, thân thể bản thủ, đầu tóc rối bời, không thèm ăn uống.

“Đại vương, phạm nhân này toàn thân bị thương, mang bệnh trong người. Bọn hạ thần mỗi lần muốn tiếp cận y đều tổn không ít công sức, rất phiền phức. Y lần qua lần lại làm tù phạm khác cũng không yên, sao không một đao chấm dứt y cho rồi?”

Nghe Tra Phổ nói xong, hắn nghĩ nghĩ một lúc: “Không được, y rất có thể là đệ đệ của Đông Phương Linh. Trước khi người Đường quốc cho ta tin tức về Đông Phương Linh, phải giữ Đông Phương Diễm sống.” A La Tư rầu rĩ không vui.

Lúc binh sĩ áp giải Đông Phương Diễm tới, dẫn hắn đã tự tay viết cho hoàng đế Đường quốc một bức thư, cho chuyển về Trung Nguyên trình báo. Nếu như kiểm tra đúng người trong lao chính là đệ đệ của Đông Phương Linh, thân làm ca ca, Linh sẽ nghĩ biện pháp tới cứu. Đến lúc đó Đông Phương Diễm sẽ rất có tác dụng. Nếu tù phạm dữ dằn kia không quan hệ gì với Đông Phương Linh, tới lúc đó xử lý y cũng chưa muộn.

Hắn lệnh Tra Phổ quay lại, chú ý phạm nhân cẩn thận hơn, phải báo cáo kịp thời tình huống người kia. Hắn trầm tư hồi lâu, rốt cục quyết định, gọi thị tòng đi tới hậu cung gọi Hầu Tiểu Liên.

Thị tòng tuân mệnh, rời vương sảnh đến hậu cung nơi nữ nhân ở.

Sau đó, một nữ tử trẻ tuổi vào sảnh, quỳ xuống hành lễ trước quốc vương.

“Ngẩng đầu lên.” Nữ nhân theo lệnh ngẩng đầu. A La Tư nhìn nàng tóc đen mắt đen, không khỏi cười: “Tiểu Liên, đã lâu không gặp.”

“Đúng vậy...” Hầu Tiểu Liên lên tiếng trả lời

“Đã hơn năm năm.”

Hơn năm năm, không dài không ngắn nhưng cũng đủ chôn vùi tuổi thanh xuân của một cô gái. Được hắn cho phép, nàng liền đứng lên, trong lòng bất an không rõ lần này hắn cho gọi có việc gì.

Lần thứ hai gặp lại, A La Tư đã mất cảm giác với nàng, không khỏi nhớ lại hồi nàng mười sáu tuổi tới Cáp Tạt Hạ. Lúc ấy hắn cũng mới mười lăm. Hiện giờ, hắn hai mươi ba, nàng cũng đã hai mươi bốn. Thời gian trôi qua thật nhanh. “Ta muốn phu nhân giúp ta một việc.” Hắn không quanh co lòng vòng, trực tiếp nói luôn: “Trong địa lao có một người, cũng đến từ Đường quốc như phu nhân. Phu nhân đến nói chuyện với y, giúp y câu thông, đừng gây phiền phức bọn ngục tốt nữa, bằng không, y sẽ phải nếm mùi đau khổ, tự tìm đường chết.”

Nam nhân này muốn gặp nàng, không vì cái gì khác mà lại vì một phạm nhân? Hầu Tiểu Liên kinh ngạc.

### 3. Chương 1-3: Xui Xẻo (3)

Nghe A La Tư miêu tả qua tình huống của phạm nhân, Hầu Tiểu Liên xác định tư tưởng, xách giỏ trúc mang thịt bò hun tự tay làm, trà bơ thơm mùi sữa và vài món điểm tâm tới nhà lao.

Cáp Tạt Hạ gần vào đông, đêm xuống khá lạnh.

Ngực tốt đang trực đốt lửa sưởi ấm, ngày nào cũng cùng tội phạm hung dữ ở chung đã thành quen. Khi cả bọn thấy Hầu Tiểu Liên cầm lệnh bài của Đại vương đến liền tròn mắt há mồm, tự tát mình mấy cái cho tỉnh, bộ dáng cực kỳ kinh ngạc.

” Nhìn cái gì? Muốn đòn phải không?” Tra Phổ đánh đuổi mấy tên hám sắc. Chẳng mấy khi được gặp mỹ nữ, gã và một tên khác trái một bên phải một bên, bu lấy nàng, ngửi hương thơm trên người nàng, không khỏi huyền tưởng được làm Đại vương, cùng nàng thân mật, còn có thể có thêm vài tân phi trong hậu cung nữa nha.

Hầu Tiểu Liên nhăn mày, cảm thấy mùi lao ngục khó ngửi, vừa xuống thang, vừa thầm nghĩ mau mau gặp được người. Nền đất ở đây còn lạnh hơn tầng trên, tù phạm có thể sống ở nơi này sao? Tâm tình nàng bực bội.

Đi hết cầu thang, một dãy phòng giam đập vào mắt. Nàng đi theo ngục tốt tới một góc âm u, qua song sắt, phát hiện Đông Phương Diễm nằm trên mặt đất, thân thể thon gầy suy yếu nằm sát xó tường dơ bẩn, cuộn mình run rẩy, tay chân bị xích sắt khóa lại, thân thể xích lỏng chỉ đắp một tấm chăn mỏng, không nhìn được mà tức giận: “Ban đêm nơi này lạnh như thế, sao người không cho y hỏa bồn và chăn?”

Nàng kinh ngạc thấy Tra Phổ cho rằng không cần thiết, nơi này là chỗ giam tội phạm, đâu phải chỗ cho bọn chúng hưởng sướng.

Nhưng dù sao nàng cũng là do Đại vương phái tới, phải để cho nàng mặt mũi, gã viện lý do: “Không có biện pháp, tên kia không cho chúng ta tới gần, hướng hồ hỏa bồn quá nguy hiểm, ai biết y có gây ra chuyện gì không? Ta còn muốn giữ cái mạng nhỏ này của bản thân và thủ hạ.”

“Phu nhân, phu nhân đừng trách chúng ta không để cho y mặc quần áo bởi vì y mặc vào sẽ rất khó cởi. Bọn ta không có cách nào tắm cho y được nên mới cho y một cái thảm để đắp, đối với y như vậy đã coi là không tệ.” Người Trung Nguyên phiền phức, gã không muốn trêu chọc, bình thường vệ sinh cho ăn gã đều ném cho thủ hạ làm.

Nói nhiều cũng không giải quyết vấn đề gì, Hầu Tiểu Liên thở dài. Không lấy được hỏa bồn, nàng đành bảo Tra Phổ mang đến mấy tấm chăn.

Bệnh đến đầu óc mơ hồ, Đông Phương Diễm gắng gượng lắng nghe người bên ngoài nói chuyện với nhau. Y không hiểu bọn họ nói gì..., chỉ thấy người nọ mang chăn vào nhưng không thêm lấy, vẫn nằm yên tại chỗ. Đến khi nữ nhân tóc đen cầm đuốc đặt lên giá cắm, xoay người đến gần nhìn y, y mới chú ý đến nàng....

Tóc đen mắt đen, khuôn mặt xinh đẹp, dưới áo choàng là xiêm y Cáp Tạt Hạ màu tím, mặc dù không mang trang sức châu bảo, vẻ ưu nhã thoát tục của nàng vẫn không hề giảm chút nào, dưới ánh trăng như hoa tình bé nhỏ, toát lên có một loại cảm giác ôn nhu. Bỗng y nhớ tới mẫu thân, xúc động muốn khóc mà cố nhịn xuống.

“Leng keng.” Cơ thể vừa động, tiếng xích sắt liền vang lên, y càng nép sát vào tường, giữ khoảng cách với người lạ.

Người bệnh một thân thương tích khiến Hầu Tiểu Liên sinh đồng cảm: “Người là Đông Phương Diễm? Nghe được ta nói không?”

Đối phương không đáp, nắm chặt tấm mỏng, núp ở chỗ tối, đôi mắt màu hổ phách nhìn nàng trừng trừng, như một con dã thú bị thương đề phòng kẻ thù. Nàng coi như không để ý, lại nói với y:” Ta nghe nói, người

cũng tới từ Đại Đường, là người Lan Châu? Ta từ Trường An tới, tên là Hầu Tiểu Liên. Ta không có ác ý, tới đây giúp người cùng người Cáp Tạt Hạ câu thông, không cần phòng bị ta.”

Hầu Tiểu Liên? Thanh âm nhu hòa khiến Đông Phương Diễm giảm cảnh giác, nghe nàng tiếp tục nói, cũng không trả lời.

“Ngục tốt phải giúp người tẩy sạch thân thể, trị thương cho người. Sao người không tiếp thụ, không cho bọn họ tiếp cận, còn làm họ bị thương?”

Y nghe nói đến đó, rốt cục nhịn không được nói: “Ta không làm họ bị thương. Bọn họ muốn bắt ta, ta mới phản kích. Kẻ nào xui xẻo thì bị ta giết chết. Hơn nữa ta nghe không hiểu những người đó, đương nhiên không dám để bọn họ tùy tiện tới gần ta.”

Lâu không nói chuyện mới phát hiện cổ họng đau đớn, môi khô nứt.

“Vậy hiện tại? Người hiểu ta nói ...vậy ta có thể đến gần người chứ?” Nàng thấy Đông Phương Diễm lộ vẻ hoang mang, tựa hồ không cự tuyệt, muốn Tra Phổ mở cửa lao nhưng gã không đáp ứng. Nàng nói vạn nhất xảy ra chuyện, nàng sẽ phụ trách, không liên lụy gã, gã mới miễn cưỡng đồng ý, mở cửa phòng giam cho nàng vào.

Hai người trong lao, bầu không khí khẩn trương.

Tra Phổ càng khẩn trương, không hiểu nàng vào đó làm gì? Cùng phạm nhân nói gì?

Dưới sự giám thị của ngục tốt, Hầu Tiểu Liên đặt giỏ trúc xuống, lấy 3 tấm thảm sạch sẽ sắp lên mặt đất, kêu Đông Phương Diễm qua.

Đông Phương Diễm cảnh giác nhưng nhìn nàng ôn hòa nên do dự. Một hồi sau, nhu cầu thân thể chiến thắng tự tôn cao ngạo, y dịch người, ngồi lên thảm. Chân và mông không phải tiếp xúc với nền đất lạnh cứng nữa mà là thảm vừa êm vừa ấm. Y thở dài.

Hầu Tiểu Liên lấy tấm thảm cuối cùng đắp lên người y, nhìn y giặt mình nhưng yên lặng tiếp nhận đồ vật của nàng.

Thấy một màn đó, Tra Phổ trống mắt lú lú, không ngờ phạm nhân này lại thoải hiệp với một nữ tử yếu nhược.

Hầu Tiểu Liên mừng rỡ có thể tới gần Đông Phương Diễm, ngồi bên cạnh thăm: “Người có biết đây là đâu không?”

Thấy y không rõ, nàng bèn giải thích: Đây là cung điện của Cáp Tạt Hạ quốc vương. Người đang ở trong đại lao chuyên nhốt trọng phạm. Trọng phạm? Y ở Hắc Ưng Giáo cũng bị giam như trọng phạm, bị kết án tử hình, không ngờ ra dị quốc vẫn không thoát cảnh lao ngục.

Đông Phương Diễm bĩu môi châm chọc, liếc nhìn nữ nhân bên cạnh, kinh ngạc thấy nàng không sợ bản mà cùng mình ngồi trong lao.

Hầu Tiểu Liên vẫn tự nhủ không phải sợ nhưng vừa thấy con chuột to tướng chạy qua mặt, Đông Phương Diễm lập tức lấy xích tóm nó, ném ra ngoài nàng liền sợ đến mức thét lên chói tai, chỉ muốn rời khỏi cái nơi bẩn thỉu này.

Nàng nhìn Đông Phương Diễm run rẩy, không ngừng thở dốc như thể hành động vừa rồi cố sức quá độ. Nàng lại ngồi xuống, lấy từ trong giỏ trúc ra một ít thức ăn, “Bọn họ chưa cho người ăn đúng không?”

“Đây là thịt hun ta tự làm. Tranh thủ lúc còn nóng mà ăn đi, để nguội không ngon. Người muốn ăn đồ Trung Nguyên sao? Đáng tiếc chúng ta ở Cáp Tạt Hạ, chỉ có thể dùng nguyên liệu nấu ăn ở đây thôi...”

Nàng đến đây, mang thảm cho mình, còn nấu cho mình ăn? Đông Phương Diễm nhận đĩa trên tay nàng. Lâu không nhìn thấy đĩa trúc, trông còn rất mới, bèn hỏi: “Đĩa này là phụ nhân làm?”

“”Đúng vậy. Người ở đây không dùng đĩa mà dùng dao nĩa ta không quen, trước đây làm một đôi cho mình dùng. Ta nghĩ người hẳn là giống ta nên làm một đôi khác cho người.” Hầu Tiểu Liên mỉm cười nói.

Nghe vậy, Đông Phương Diễm trong lòng ảm áp, hai tay nắm chặt đũa trúc. Ở trong lao, thức ăn được đưa đến làm gì có dao nĩa. Tất cả mọi người đều dùng bàn tay dơ bẩn bốc ăn. Y nhìn mà ớn, hướng chi đồ ăn ở đây thường lạnh lẽo, thiu thối, y căn bản không muốn rờ đến.

Hiện giờ, thịt bò nướng thơm phức để trước mặt, còn có mấy món điểm tâm nhìn rất ngon mắt. Dù y thân thể rất không thoải mái nhưng không nhìn được mà cầm đũa gấp....

Hầu Tiểu Liên nhìn Đông Phương Diễm run tay, cầm đũa chưa chắc nhưng vẫn kiên trì gấp miếng thịt lên.

Thể lực suy nhược nên mỗi khi khẽ động đều đã cảm thấy vô cùng mệt mỏi. Y gắng chống đỡ, nuốt thịt xuống, ăn hết miếng này tới miếng khác, đến món bánh, nuốt vội suýt nghẹn. “Khụ” Y ho khan, thân thể đau nhức, viền mắt đỏ lên, nước mắt chẳng biết tại sao rơi xuống. Y vội lấy tay gạt lệ.

“Ăn từ từ. Đừng vội.”

Hầu Tiểu Liên rót chén trà bỏ đưa cho Đông Phương Diễm, thấy hai tay y run run, bèn giúp y cầm bát. Chờ y uống xong, nàng chạm vào tay y phát giác người y nóng rực. Lúc này mới nhìn thấy vết thương sâu hoắm trên cổ tay, da thịt chưa lành bầy nhầy máu khiến người ta kinh hãi.

Chân cũng có vết thương rất sâu. Nàng xót xa: “Người ở nơi này hơn một tháng... Nhất định rất khổ cực.”

Ngón tay ngọc thon thả động vào vết thương nơi cổ tay khiến Đông Phương Diễm cả người chấn động, né tránh, duy trì cự ly với nàng. Y khôi phục lý trí, nghi ngờ tại sao nàng quá tốt với mình: “Phu nhân là do A La Tư phái tới.... Phu nhân đối với ta như vậy là có mục đích gì?”

Đối phương lại cảnh giới như trước, Hầu Tiểu Liên không khỏi thở dài: “Ta không có mục đích gì. Đại vương muốn ta tới là hy vọng có thể cùng người câu thông, khuyên người an phận...” Đoạn nói chuyện tàn nhẫn kia của A La Tư, nàng không muốn nói cho Đông Phương Diễm. Giải thích xong lý do mình đến đây, nàng thật lòng nói với y: “Người bị giam ở đây nhiều ngày như vậy nhất định rất không thoải mái, rất muốn rời khỏi đây đúng không? Nếu người muốn rời nhà lao, ăn no ngủ ngon, có đại phu chữa bệnh hảo hảo xử lý vết thương trên người của người không khiến chúng chuyển biến xấu thì ta khuyên người tốt nhất đừng gây phiền hà đám ngục tốt nữa.”

Đông Phương Diễm nhìn nàng, suy ngẫm.

“Phu nhân vừa nói.... là ý của A La Tư?”

Hầu Tiểu Liên lắc đầu: “Đây là ý của ta.” Nàng nói nhỏ: “Người là người thông minh, phải biết vì bản thân.”

Nghe nàng nói dịu dàng, y nhún mày. Cô độc bị giam ở dị quốc chịu khổ, hoàn toàn không có hy vọng... Hiện tại, người trước mặt này không hề quen biết, đối xử với y rất tốt, mỹ lệ ôn nhu như mẹ vậy.

Đông Phương Diễm hít sâu một hơi, hỏi nàng: “Vì sao A La Tư không giết ta?”

“Không biết” Hầu Tiểu Liên nhỏ giọng nói: “Hình như .... Đại vương chưa dám chắc người là đệ đệ của Đông Phương Linh. Nếu người đúng là đệ đệ người kia, ngài sẽ bắt người trao đổi Đông Phương Linh.”

“Lấy ta đi trao đổi với tên trời đánh thánh vật kia? Ha, không có khả năng.”

Đông Phương Diễm buồn cười, bảo cho nàng biết: “Phu nhân nói với A La Tư, hẳn không cần hoài nghi nữa. Không sai, ta chính là đệ đệ của Đông Phương Linh – Đông Phương Diễm. Đáng tiếc, ta và Đông Phương Linh có thâm cừu đại hận. A La Tư muốn lấy ta áp chế hẳn? Vô dụng thôi.”

## 4. Chương 2-1: Mị Hoặc (1)

Đoàn Tam Thiếu rời giường, rửa mặt chải đầu xong, thần thanh khí爽 ra khỏi phòng tới đình viện nghe người nói chim hót, hít thở không khí trong lành. Bỗng, hắn thấy từ đằng xa một bóng người tiêu sái nổi giận dưng dưng đi đến. Lòng thầm hô không ổn, vội xoay người....

” Đoàn Tam Thiếu!” Đông Phương Linh gọi giật lại.

Không trốn kịp, Đoàn Tam Thiệu đành đứng nguyên tại chỗ, vẻ mặt cột nĩa đối mặt với người nọ đang bước nhanh tới: ” Sáng sớm đã tức giận gì vậy... Đừng như vậy, lại đây cho ta hôn một cái.”

Đẩy nam nhân đang chu môi tới, Đông Phương Linh mặt đỏ tía tai, cơn giận không hề giảm sút:” Người đừng tưởng rằng ta không xử lý vụ đổ thuốc của người là người được đem Diễm hạ sơn, coi như chưa có việc gì xảy ra.”

Y thở phì phì, Đoàn Tam Thiệu chỉ có thể trưng ra khuôn mặt tươi cười. Hắn đương nhiên biết để cho Diễm trốn đi là chuyện lớn, Linh tuyệt đối sẽ rất giận dữ, không dễ dàng tha thứ cho hắn. Vì thế, hắn đành ngâm đắng nuốt cay, ngày nào cũng nhìn Linh cau có, không cho hắn ngủ cùng hại hắn lâu nay không được phát tiết, sắp chịu hết nổi rồi.

Hắn than một hơi:”Người đừng tức giận nữa. Linh, ta đây đều là vì muốn tốt cho người. Người xem triều đình cho rằng đã bắt được người mới cho lui quân khỏi Lan Châu, giải trừ nguy cơ cho Hắc Ưng Giáo.... Đệ đệ của người không chết, thay người tới Cáp Tạt Hạ, giúp cho người ngăn trở kiếp nạn, người hẳn là nên cảm tạ y.”

” Cảm tạ?” Đông Phương Linh xòe văn kiện khẩn cấp trình thám gửi về, cười nhạt: “Hiện tại triều đình phát hiện đã bắt lầm người, trả nhầm tiền thưởng. Bọn họ giấu không báo nhưng tung tin Nhị thiếu chủ Hắc Ưng Giáo bị bắt đến Cáp Tạt Hạ mà giáo chủ thúc thủ vô sách, người nói ta nên làm thế nào?”

Đoàn Tam Thiệu á khẩu không trả lời được. Hắn tự tin sẽ không bị quan binh phát giác tịch thu tiền thưởng nhưng lại không thể không quan tâm tới Đông Phương Diễm, áy náy nói:” Người nghĩ nên làm sao bây giờ? Nghĩ cách cứu đệ đệ người về chưa?”

” Muốn ta đi cứu cái tên âm mưu chiếm Hắc Ưng Giáo, phản bội hại chết cha ta ư? Nực cười.” Đông Phương Linh lạnh lùng hừ một tiếng: “Tốt nhất là để Đông Phương Diễm bị Cáp Tạt Hạ quốc vương xử tử đi. Đỡ tổn công ta đối phó y.”

## 5. Chương 2-2: Mị Hoặc (2)

Rời khỏi địa lao, Hầu Tiểu Liên trở về báo cáo tình hình Đông Phương Diễm cho A La Tư.

Hắn nghe qua, xác nhận phạm nhân bị bắt đích xác là đệ đệ Đông Phương Linh, đồng ý đề nghị của nàng cho đại phu đến xem bệnh và thương thế cho phạm nhân. Còn nàng sẽ thường xuyên tới lao ngục, giúp thông ngôn, nhưng dù nàng yêu cầu gì thêm, hắn cũng không chuẩn tâu, muốn Đông Phương Diễm ở trong lao chịu tội, áp chế tính hung ác của y.

Hầu Tiểu Liên bất đắc dĩ, không có cách nào khác để đưa bệnh nhân ly khai lao ngục, chỉ có thể tận lực chiếu cố Đông Phương Diễm.

Lần sau tới địa lao, nàng gặp Tra Phổ, ngoài ý muốn biết được đáp án

” Đông Phương Diễm rất biết nghe lời nha.” Tra Phổ cười ha hả: “Phu nhân, phu nhân đã nói gì với y? Sau khi phu nhân rời khỏi đây, y như thay đổi thành người khác, rất hợp tác, ngay cả đại phu tới bôi thuốc cho y, y cũng nhu thuận như một con cừu, không hết dấm dãi lại tới đòi giết như trước nữa.”

Nàng kinh ngạc, phát hiện y thực sự dễ tiếp cận hơn trước nhiều, tinh thần thoải mái, chịu ăn ngủ, tay không còn run nữa. Nàng hỏi: “Thân thể của người sao rồi? Hết sốt chưa?”

“Hết rồi. Uống thuốc xong đã đỡ nhiều.”

Y mỉm cười, nói mấy lời đơn giản. Biết y nghe lời khuyên của mình, bắt đầu tự nghĩ cho bản thân, nàng rất cao hứng: “Vậy là tốt rồi. Ở chỗ này, quan trọng nhất là ăn no ngủ kỹ, người phải hảo hảo chiếu cố thân thể, dưỡng đủ khí lực.”

Đông Phương Diễm nhìn nữ nhân ôn nhu trước mắt, không nói lời nào. Nàng vẫn như cũ đưa dưa cho y. Ăn xong đồ nàng làm, y hỏi: ” Ta muốn có quần áo và giày, thậm chí không đủ. Tiếng Cáp Tạt Hạ nói thế nào? Phu nhân dạy ta.”

Nghe y nói, Hầu Tiểu Liên nở nụ cười, y muốn học ngôn ngữ Cáp Táp Hạ để có thể trực tiếp nói chuyện với ngục tốt, như vậy rất tốt, liền lập tức dạy y.

Về sau, Hầu Tiểu Liên đến gặp Đông Phương Diễm đều sẽ dạy y, nghe y hỏi, học cách viết chữ và phát âm. Đến một hôm, nàng bị Tra Phổ ngăn cản, nói cái gì mà các tù phạm khác đang kháng nghị, không cho nàng mang đồ ăn vào nữa, còn bảo phạm nhân không giống ngồi tù mà cứ như ở nhà. Tra Phổ đột nhiên thay đổi khiến nàng không hiểu ra sao, gã đã biết A La Tư chưa cho nàng nhiều quyền hạn nên mới khó dễ nàng? Vốn định nói cho A La Tư biết nhưng lại sợ lộng xảo thành chuyên (khéo quá hóa vụng), hại đến Đông Phương Diễm. Nghĩ lại, trong ngục, chức vị của Tra Phổ chính là lớn nhất, chỉ có thể thuận theo gã, làm vừa lòng gã, dứt cho ít tiền thì nàng mới được vào ngục thăm người...

Nhưng nàng không phải hậu phi được A La Tư sủng ái, bên người không có bao nhiêu tiền và đồ trang sức, dứt cho Tra Phổ vài lần đã cạn. Nàng lo lắng, không có cách nào gặp Đông Phương Diễm nữa, chẳng rõ y có khỏe không.

## 6. Chương 2-3: Mị Hoặc (3)

Tiết trời lạnh lẽ thay đổi, thu qua đông lại.

Giá lạnh bao phủ Cáp Táp Hạ, mặt đất đầy tuyết trắng.

Hầu Tiểu Liên lo lắng thời tiết này Đông Phương Diễm sẽ chịu không nổi. Nàng nhịn không được, khoác thêm tấm áo choàng tới địa lao, cho rằng Tra Phổ đã gặp nàng, nhất định cũng nể mặt, không ngờ gã hớn hờ đón tiếp thật.

“Phu nhân mời lại đây. Nhiều ngày nay không thấy phu nhân tới? Y vừa bảo muốn gặp phu nhân, ta còn đang tính đi tìm phu nhân. Ai ngờ vừa khéo phu nhân tới trước.”

Nàng ngơ ngác không hiểu.

Gã vừa xuống cầu thang vừa giải thích: “Hay cho Đông Phương Diễm. Chắc chắn, không ngờ tiểu tử kia thông minh vậy. Ban đầu không chịu nghe lời...không gặp y một thời gian, y thay đổi nhanh đến ta cũng không nhận ra....Y gãy gồ hừ nhược như thế, không ngờ tắm rửa mặc đồ vào lại xinh đẹp vậy, so với nữ nhân còn diễm lệ hơn.”

Nàng không sờ ra manh mối, chỉ nghe gã thao thao bất tuyệt, phần lớn là khen ngợi Đông Phương Diễm thay đổi nhanh như thế nào, khiến ngục tốt tranh nhau đối tốt với y ra sao làm cho gã phải chuyển bọn họ đi vì nhà tù náo loạn cả lên. Gã nói mà trên mặt tràn đầy ý dâm khiến nàng kinh hãi.

Nàng theo gã xuống cầu thang, phát giác đi sang chỗ không giống lần trước mới hiểu Đông Phương Diễm đã được chuyển sang lao khác. Đến khi gã đưa nàng tới nơi, mở song sắt, Đông Phương Diễm muốn gã đi ra chỗ khác gã mới bỏ đi xa một chút, giám sát hai người...Canh ngục hóng chuyện tù nhân? Nàng càng thêm kinh ngạc.

“Phu nhân tới rồi.” Thấy Hầu Tiểu Liên, Đông Phương Diễm an tâm trở lại.

Ngoài xích sắt vẫn khóa trên người, bọn quái trùng, chuột bọ, phòng giam bẩn thỉu chật hẹp đều đã chuyển thành gian phòng lớn sạch sẽ, không mùi hôi, còn có nệm, giường, bàn và 2 tấm đệm. Hầu Tiểu Liên trông mắt lú lú, nhìn quanh. Nhưng điều khiến nàng kinh ngạc nhất chính là nhiều ngày không gặp mặt, thương thế của Đông Phương Diễm đã khá hơn rất nhiều, chỗ vết thương trước đây đã liền sẹo, chỉ còn một vết đỏ nhàn nhạt, hình dáng của y cũng thay đổi...

Dưới ánh đuốc, y sạch sẽ mặc áo lông chồn viền xanh, chân đi giày bó, không bị xiềng xích, mặt không bầm không vết máu, ngũ quan thanh tú nhưng tái nhợt do bị giam trong lòng đất lâu ngày. Mái tóc trước bẩn thỉu giờ chải vuốt chỉnh tề, đen như mực dài tới ngực, mấy sợi xõa xuống trán tùy tiện cột ra sau.

Nàng nhìn y như thể chưa từng quen người này, nhớ lại lời Tra Phổ, dáng vẻ của y so với nữ nhân còn xinh đẹp hơn, nhưng nam và nữ bất đồng, y có chút cao ngạo nam tính vẫn còn nét tính trẻ con. Duy chỉ có đôi mắt màu hổ phách vẫn không thay đổi. “Người vì sao...” nàng không giải thích được, nhìn tứ phía hỏi.

“Ồ đây không giống hồi trước chứ gì?” Đông Phương Diễm cố ý đóng đưa tay chân không bị xích, đón lời nàng, cười mỉa: “Ta không ngờ nam nhân cũng có thể dùng mỹ sắc, đổi chỗ ở, còn có đồ thoải mái mà dùng.”

Vì nàng, y mới nhìn lại tình cảnh của mình. Nếu không chết, y sẽ nghĩ cách thoát khỏi nơi tồi tệ này. Y hiểu không ai có thể giúp mình mà chỉ có thể dựa vào chính bản thân. Vì vậy y không phản kháng ngục tốt nữa, còn chịu khó học ngôn ngữ Cáp Tạt Hạ, tận lực ăn ngủ nghỉ, dưỡng tốt thân thể. Bệnh và vết thương đã khỏi hẳn nhưng chân tay bị Linh đánh trọng thương không dễ dàng phục hồi như cũ ở trong khoảng thời gian ngắn, y cần đại phu.

Không chỉ như vậy, y biết cần nhiều thứ khác mới nhanh khang phục được. Còn ý niệm không an phận dám ngục tốt đối với y? Tuy ngoài dự liệu nhưng cũng là một cơ hội mới. Hồi đầu, bọn chúng tới gần, y sẽ chán ghét đánh phá. Nhưng sau đó, y nhận xuống, học cách thuận theo bọn chúng, dụ dỗ thỏa mãn mơ tưởng của bọn chúng nhưng cái gì cũng không cho. Bọn chúng muốn y, y lừa gạt lợi dụng bọn chúng, đổi lấy cái mình muốn.

Dần dần, bọn chúng nhất tề bị y mê hoặc. Y muốn gì được nấy, đồ ăn thức uống, quần áo ấm và đồ dùng hàng ngày, thậm chí còn có cả sơn hộp. Y không cần nhưng bọn chúng chủ động đưa tới. Nếu bọn chúng muốn nhìn, vậy thì cho nhìn đi, càng khiến chúng mê muội. “Bất quá, phân nửa những thứ ở đây, cái nhà lao mới này, trừ xích sắt ra, đều là Tra Phổ đưa đến.” Y khinh bỉ bĩu môi, nhìn nàng đang vô cùng kinh ngạc.

Bị A La Tư ném vào địa lao, y chỉ có thể ở chỉ có thể ở khắc vạch để biết ngày đêm. Vậy là y đã tới Cáp Tạt Hạ tròn bốn tháng. Để thoát khỏi đây, không muốn cũng phải thích nghi hoàn cảnh. Y học ngôn ngữ ở đây, cùng các tù phạm nói chuyện với nhau, dần dần hiểu ra đây là đâu....

Thảo nguyên trải rộng khắp Cáp Tạt Hạ, dân du mục là chính.

Phía tây là đông đế quốc La Mã. Phía nam giáp Ba Tư, Đại Thực.

Vì vương triều nhà Đường và Tây Vực có giao thương mạnh mẽ nên dân giàu nước mạnh.

Trừ lần đó ra, y bắt đầu quen từng ngục tốt. Đứng đầu là Tra Phổ – quản ngục, hơn 40 tuổi. Hóa ra gã tham tài ham mê nữ sắc, thường bắt hạ nhân làm thay còn mình chuồn êm ra ngoài hưởng lạc. Nghe nói, ngoài lão bà hài tử, gã còn cùng mấy nữ nhân dây dưa không rõ, giờ còn dám tư tưởng y!

Đông Phương Diễm ngồi từ xa nhìn gã béo cười say mê, quay đầu lại, trở mặt, thành thực cho Hầu Tiểu Liên thấy: “Phu nhân chớ suy nghĩ quá nhiều, ta với Tra Phổ không có chuyện gì, chỉ làm nũng gã chút thôi, cho gã ôm ta, gạt vài câu là gã đáp ứng toàn bộ yêu cầu của ta rồi. Thật là một tên quỷ hóc sắc!” Tra Phổ không chỉ mơ ước y mà còn mị mị mắt nhìn Hầu Tiểu Liên, tiền nhận từ nàng, gã nhớ rất kỹ.

Đông Phương Diễm nói thật nhẹ nhàng nhưng Hầu Tiểu Liên cảm thấy thấp thỏm bất an. Một số nam nhân thích quan hệ đồng tính, nàng có biết nhưng không ngờ loại sự tình này phát sinh với Đông Phương Diễm. Hai mắt không khỏi nhìn về phía Tra Phổ, gã không hiểu tiếng Trung Nguyên, nàng quay lại phía Đông Phương Diễm, nhắc nhở: “Tra Phổ không dễ bị lừa như vậy. Kẻ này này tâm thuật bất chính. Người cách gã xa một chút, ta sợ người bị gã khi dễ...”

“Phu nhân đừng lo lắng, ta sẽ không bị ai khi dễ.” Đông Phương Diễm nói nhỏ, trong lòng cảm tạ nàng.

Tra Phổ đưa đến một ông già, cắt đứt cuộc nói chuyện của hai người. Nàng từng gặp người này ở đâu đó. Hồi tưởng một lúc mới nhớ ra trước đây đã thấy người này đến gặp A La Tư. Đây là một đại phu rất nổi danh, từng đến Trường An học trung y. “Ta muốn Tra Phổ mời danh y giỏi y thuật Trung Nguyên tới. Gã đã làm rồi đó.” Đông Phương Diễm giải thích.

Nàng nhú mày: “Tra Phổ sẽ không làm không công. Người đổi cho gã cái gì?”

“Cho gã hôn má ta.” y bĩu môi.

Nàng không nói gì, đứng một bên nhìn Tra Phổ sắc mặt khác hẳn khi trước. Gã đang kích động kể công với Đông Phương Diễm, nào là mạo hiểm chặn danh y bên mình Đại vương, nào là tốn nhiều tiền mới thỉnh được lão sang xem bệnh, khiến đại phu đứng bên phải giục mau bắt đầu.

Đông Phương Diễm cũng muốn biết thương thế của mình ra sao. Y ngồi xuống kéo cao tay áo, cởi giày lộ ra mắt cá chân cho đại phu kiểm tra.

Lão nhân chau mày, có lúc mở hòm thuốc, lật sách ra coi, có lúc nắm nhẹ cổ tay có vết thương sâu hoắm, tỉ mỉ xem xét, một lúc lâu mới nói: “Người trước kia là người tập võ?”

“Đúng vậy.” Đông Phương Diễm dùng tiếng Cấp Tạt Hạ trả lời.

“Nhìn người ta thấy võ công của người đã luyện khá tốt.”

“Không phải là khá, mà là cực kỳ lợi hại.” y đặc ý cong khoe môi, lão giả không hổ là danh y.

” Đáng tiếc tay chân người đã bị trọng thương, gân mạch gãy, một thời gian dài không được trị liệu tốt dẫn đến khí huyết hỗn loạn, không chỉ phế bỏ toàn bộ võ công mà còn khiến thân thể bị thương.”

Nghe vậy, Đông Phương Diễm suy sụp cúi mặt. “Những điều này... Ta đều minh bạch, không cần người nhiều lời. Ta chỉ muốn hỏi, cơ thể ta có thể tốt lên không? Có thể khôi phục võ công của ta trước đây không?”

“Gân mạch tay chân người bị tổn thương quá nghiêm trọng, cho dù dùng được liệu trân quý nhất giúp người trị liệu, bổ thân, chờ những vết thương này khép lại, tiếp tục luyện tập thì chừng hai ba năm sau sẽ khôi phục nhiều nhất là hai thành.”

Y không hiểu đại phu lắm, bảo Hầu Tiểu Liên dịch sang tiếng Trung Nguyên. Nghe xong, tâm tình nặng nề, y không tin, giục đại phu: “Người xem cẩn thận một chút. Hay là người chẩn đoán bệnh sai rồi, hay người có thể dùng phương pháp gì chữa cho tốt thương thế của ta để ta khôi phục võ công không?”

Người bị thương yêu cầu khán chẩn lần nữa, lão nhân cho rằng: “Ta chẩn đoán bệnh sẽ không sai. Cho dù người có tới hoàng cung đại Đường cho ngự y kiểm tra thì kết quả cũng vậy thôi. Thương thế này của người là từ nửa năm trước, đúng không? Người thân thể hư nhược, huyết khí bất thuận, ở chỗ không thấy mặt trời như nơi này còn có thể sống tới bây giờ đã là cao số lắm rồi.” Lão nhân thở dài: “Loại khí lạnh lẽo này sẽ khiến tay chân người rất khó chịu, phải không? Ta cho người một ít thuốc, đúng hạn dùng, còn có cao này bôi lên vết thương, sẽ dễ chịu hơn nhiều đó.” Lão nhân không khán chẩn lại, chỉ lấy giấy bút ra, ghi đơn thuốc và ghi chú, đưa cho người bị thương.

Đông Phương Diễm tay run rẩy: “Thực sự là võ công của ta không thể khôi phục sao?” Đại phu gật đầu, y nản lòng thoái chí, không tự giác nắm chặt tay, thì thào tự nói: “Hơn hai ba năm.... Mới có thể khôi phục hai thành công lực? Ta làm sao có thể tìm Linh bảo thù? Còn muốn thân thể này làm gì?”

Những người khác không hiểu tiếng Trung Nguyên nhưng Hầu Tiểu Liên hiểu, không đành lòng nhìn y thống khổ. Nàng nhìn Tra Phổ đang cười phớt lờ, không quan tâm Đông Phương Diễm thế nào, chỉ vội vã nhường lối cho nàng và đại phu rời đi.

## 7. Chương 2-4: Mị Hoặc (4)

Vì Đông Phương Diễm, Hầu Tiểu Liên cầu kiến A La Tư nhưng không được gặp.

Sắp tới năm mới, vương hậu Ô Mã Lan có thai, toàn quốc trên dưới đều chìm đắm trong khánh điển. A La Tư cũng vội vàng cùng tể tướng Tây Khắc Tô tiếp đãi phụ thân của Ô Mã Lan – Hô Đằng tộc trưởng. Hắn vẫn cùng thủ lĩnh các bộ lạc gặp gỡ, nghị luận về thương nghiệp các nơi, về vấn đề ngoại quốc nhiễu loạn biên giới, nghe chính sự vân vân. Về phần người trong lao, hắn nghe Tra Phổ báo cáo thấy ổn rồi, những thứ khác tạm thời gác lại.

Không được tiếp kiến, Hầu Tiểu Liên rời nơi mọi người đang cười đùa, kéo chặt áo choàng, bước đi trong gió tuyết tới địa lao.

Nhà lao cửa đóng im ỉm, nàng kinh ngạc nhìn Đông Phương Diễm chỉ mặc vền vện tấm sa mỏng, ngồi sát vào tường cạnh song sắt còn Tra Phổ ngủ trên giường.

“Phu nhân không cần ngạc nhiên, gã say rồi ngủ cũng phải thêm 1 canh giờ nữa mới tỉnh được. Đi đi.” Đông Phương Diễm nói nhỏ, khinh bỉ đẩy nam nhân béo ú toàn mùi rượu ra.

Hầu Tiểu Liên trầm mặc. Gần đây, Tra Phổ thích lượn chợ, đưa về vũ kỹ do người Ba Tư phía nam mang đến, ngoạn chưa đã ghiền còn lấy trang phục và đạo cụ của các nàng về bắt Đông Phương Diễm mặc, khiêu vũ tiêu khiển...Những chuyện này....gã sẽ không báo cáo với Đại vương, phạm nhân nhốt dưới địa lao như thế nào, Đại vương cũng sẽ không biết.

Thoáng nhìn dấu hôn trên cổ Đông Phương Diễm, bộ ngực mơ hồ qua lớp sa mỏng...nàng đỏ mặt, không dám nghĩ, than thở: "Thân thể là của cha mẹ cho, người phải bảo trọng, đừng làm người nhà lo lắng...Trời rất lạnh, phải mặc nhiều quần áo kéo lại sinh bệnh."

Đông Phương Diễm sắc mặt thay đổi, giận dữ hét: "Ta không còn cha mẹ. Dù có chết cũng chẳng ai lo lắng." Cái gì mà uống thuốc bổ thân, y hi vọng chết rét luôn ở đây với thân thể không võ công này còn hơn tiếp tục sống vật vờ ở cái địa phương quỷ quái này.

"Đừng nói như vậy." Hầu Tiểu Liên nổi giận, y liền lú rú.

Nàng thấy áy náy, ngồi xuống bên cạnh y, cách 1 song sắt, nói: "Ta cũng không có cha mẹ, nhưng ta tuyệt không muốn chết." Y kinh ngạc, mà nàng thốt ra cũng kinh ngạc không kém nhưng nhin không được nói một thôi một hồi: "Khi ta mười sáu tuổi thì bị người thân đưa vào trong cung. Sau đó không lâu, Đại Đường hoàng đế chọn ta đưa tới Cáp Táp Hạ, gả cho Đại vương." Nàng vốn là bài nữ của hoàng đế, không được sung hạnh, không được bao lâu đã bị đem đi. Hoàng đế sắc phong danh hào công chúa cho nàng, thay thế công chúa thật tới Cáp Táp Hạ....

Những lời nàng nói khiến Đông Phương Diễm kinh hãi: "Phu nhân là thê tử của A La Tư?" Thê tử của Cáp Táp Hạ quốc vương địa vị vô cùng tôn quý, vì sao hần phải nàng tới loại địa phương ác liệt này?

Hầu Tiểu Liên cười khổ: "Ta là thê tử của Đại Ngọc, nhưng cũng không phải."

Y hoang mang, nàng bèn giải thích: "Lúc đó ta tuổi quá nhỏ, đi tới dị quốc, sợ muốn chết, quyết giữ gìn tôn nghiêm, không hiểu chuyện, không dám đòi hỏi Đại vương, chúng ta chưa bao giờ sinh hoạt vợ chồng."

Dừng lại một chút, nàng hít sâu một hơi, nói tiếp: "Sau đó, có các nữ tử khác gần gũi Đại vương. Ngài cũng không chú ý ta nữa. Dần dần, chúng ta không gặp mặt, càng không có chuyện vợ chồng."

Nàng nhìn Đông Phương Diễm, bắt đắc dĩ cười: "Ta tới Cáp Táp Hạ chỉ là để bảo đảm tình hữu nghị hai nước. Cho dù không cùng Đại vương thành phu thê nhưng trên danh nghĩa vẫn phải có. Ngài sẽ không đuổi ta về Trung Nguyên, phá hư lễ tiết. Vì vậy, ta ở lại hậu cung của Đại vương, đã hơn tám năm...." Nàng không biết A La Tư có biết người hần thú là một tiểu tỷ nữ trong hoàng cung Đại Đường không. Nhiều năm như vậy, Cáp Táp Hạ và Đại Đường vẫn duy trì quan hệ hữu hảo, không xấu không tốt hơn.

Đông Phương Diễm không biết bí mật trong đó, lần đầu nghe loại chuyện này, bất bình thay cho nàng. "Hơn tám năm mà phu nhân không thể rời đi. Chẳng lẽ định sống thế này cả đời sao?" nàng muốn y nhỏ giọng, tránh đánh thức Tra Phổ. Y nhìn nàng vẻ mặt chấp nhận bình tĩnh còn không có oán hận.

"Người không cần tức giận. Đã nhiều năm như vậy, ta quen rồi. Lúc trước ta nhìn thấy người, thật giống ta năm ấy, nên đối với người cảm giác đặc biệt thân thiết..."

"Vì vậy nên phu nhân mới đối xử tốt với ta như vậy?"

Nàng mỉm cười, y buồn bã nói: "Ta cho rằng ta đã thê thảm lắm rồi, không ngờ phu nhân ngày này qua ngày khác sống cũng không sung sướng."

"Giờ đã biết còn không mau mặc quần áo cho ấm?"

Đông Phương Diễm không thể cự tuyệt khuôn mặt tươi cười ôn nhu của nàng, nghe lời mà làm.

Nàng thấy y đã mặc áo ấm, không khỏi hỏi: "Người có vẻ còn rất trẻ... Năm nay bao nhiêu tuổi rồi?"

"Mười bảy. " Y trả lời: "Mấy tháng nữa là tròn mười tám."

"Mười tám tuổi ư?" nàng trầm ngâm.

“Ta cũng sắp hai mươi lăm tuổi.” Thanh xuân của nàng đã trải qua ở Cáp Tạt Hạ... Hầu Tiểu Liên giấu bi thương, nhìn y: “Vậy xem ra người đáng tuổi đệ đệ của ta.” Nàng luồn tay qua song sắt, vén sợi tóc của y qua mang tai.

Động tác nhu hòa, thanh âm dễ nghe của nàng nhắc y nhớ lại mẫu thân. Khi người còn sống, mỗi khi y luyện võ, người thường lấy khăn lau mồ hôi cho y, vì y vén sợi tóc mai. Y thích nhất ôm hôn, làm nũng mẫu thân.

Giờ đây, mẫu thân đã chết, người tốt với y nhất thế gian đã mất rồi, không trở về nữa rồi. Cho dù không còn ai quan tâm y, cũng đã có Hầu Tiểu Liên? Y né tránh ánh mắt nàng, ngân ngẩn lệ nhưng cố nén.

Hầu Tiểu Liên thấy Đông Phương Diễm khác thường. nàng trầm mặc, an tĩnh ngồi bên cạnh y.

Y hít hít mũi, ổn định tâm tình, nhìn nàng chăm chú.

“Ta có thể gọi phu nhân....là Liên tỷ tỷ không?”

Câu hỏi ngoài ý muốn làm Hầu Tiểu Liên kinh ngạc. Lần đầu nhìn thấy y, y xù lông như con nhím, gần gũi một thời gian, trong nỗi cô độc tha hương, bỗng dưng có một đệ đệ, nàng đương nhiên gật đầu đáp ứng, hỏi: “Vậy ta có thể gọi người là Diễm đệ không?”

Y gật đầu, có chút ngại ngùng.

Chịu qua sinh hoạt tồi tệ trong lao ngục, chút tình hữu nghị này làm ấm trái tim y.

“Liên tỷ tỷ, đa tạ tỷ.” lời cảm tạ này...giờ mới nói ra, Đông Phương Diễm thành tâm: “Lâu như vậy mà ta chưa từng nói với phu nhân. Ngày hôm nay nhất định phải nói... Cảm ơn tỷ vì tất cả những gì người đã làm cho ta.”

“Chúng ta đều đến từ Trung Nguyên, được quen biết nhau chính là duyên phận. Ở dị quốc, phải chiếu cố lẫn nhau.” Hầu Tiểu Liên mỉm cười.

Có nàng bên cạnh, y nhớ tới Tra Phổ, có lẽ ở trong lao ngục này cũng không thể làm y phiền muộn nữa, bắt đầu suy nghĩ nhưng không nghĩ ra: “Vì sao A La Tư chưa giết ta? Hắn muốn nhốt ta đến khi nào?”

Hầu Tiểu Liên cũng nghi hoặc: “Có lẽ Đại vương muốn bắt ca ca người đến thì mới thả người.”

“Vì sao A La Tư muốn đòi Đông Phương Linh?” Đông Phương Diễm nhíu mày.

“Hình như hồi ở Trường An, Đông Phương Linh làm tổn hại uy phong Đại vương nên ngài nhất định phải bắt y.” nàng lại nghĩ: “ Cũng có thể, Đại vương vốn ham võ công, đặc biệt hâm mộ võ công Trung Nguyên. Sư phụ của ngài cũng từ Trung Nguyên tới. Trong vương cung có cao tăng Thiếu Lâm, hảo thủ các phái Hoa Sơn, Nga Mi... Đại vương đều tới luận bàn võ nghệ với họ.”

Nàng thấy biểu tình kinh ngạc của Đông Phương Diễm, bèn giải thích vị trí địa lý của Cáp Tạt Hạ rất trọng yếu. Thương nhân các nước tập trung giao thương tại đây rất nhiều, mang đến tài phú nhưng cũng gây ra tình trạng lộn xộn khiến quân đội quốc gia phải tham gia bảo hộ. Vừa rồi A La Tư lên làm quốc vương, ngài muốn toàn dân tập võ, nghiêm túc huấn luyện binh lực và ngựa, tăng cường năng lực tác chiến của tướng sĩ trên diện rộng. Nhờ vậy quân đội có khả năng đẩy lùi địch nhân rất nhanh, có tác dụng hăm dọa không nhỏ, giúp bình ổn tình hình nhiều loạn khu vực biên cương. Sở dĩ thanh danh của ngài trong vương quốc cao như vậy là nhờ có sự ủng hộ của người dân và thủ lĩnh các bộ lạc.

Nghe vậy, Đông Phương Diễm bĩu môi, cái nhìn của y về kẻ giam giữ mình chẳng hay ho như thế chút nào.

“Ta từng nghe người ta nói, hồi ở Trường An, ca ca người thi triển võ công rất lợi hại, có thể biến nhuyễn lợi kiếm, cuốn lấy đao tử, chế trụ Đại vương. Đến giờ Đại vương thỉnh thoảng vẫn nhắc tới, hình như rất hứng thú với loại công phu này.”

“Thế thì có gì mà lợi hại? Chỉ cần có chút nội lực là làm được.” Đông Phương Diễm hừ lạnh một tiếng: “Nếu võ công của ta không bị phế, còn mạnh hơn Đông Phương Linh nhiều.” Kiếm của Linh còn thua dưới roi của y. Giờ đây, roi đã bị hủy. Y nắm chặt tay thành quyền, mười móng tay đâm vào lòng bàn tay đau đớn. Tên khốn chết tiệt hại ta thành như vậy. “Ta muốn rời khỏi đây.” Nhấn nại đã tới cực hạn, y không muốn bị nhốt trong địa lao, không muốn phải nhìn mặt đoán ý Tra Phổ và đám ngục tốt nữa.

“Ta muốn gặp A La Tư.” Chỉ có thể gặp hần, mới có thể hỏi hần muốn tính mạng của Linh hay thấy cảm thấy hứng thú với võ công của Hắc Ung Giáo.

“Hiện tại Đại Ngọc sẽ không gặp ngươi” Nàng nói thẳng.

“Nghĩ cách đi, khiến hần gặp ta. Dù thế nào, ta tuyệt đối không muốn ở lại nơi này.” Đông Phương Diễm không từ bỏ.

Hầu Tiểu Liên nhìn Đông Phương Diễm. Thật may mắn y ở trong lao nhiều ngày như vậy nhưng không bị mài mòn lòng kiên nhẫn. Nàng hi vọng y có thể rời khỏi đây, thoát khỏi đám người xấu này. Liếc qua thân hình dưới áo sa mỏng, bỗng nàng nghĩ ra một biện pháp. Có lẽ thử một lần xem sao.

## 8. Chương 2-5: Mị Hoặc (5)

Hầu Tiểu Liên xưa nay ít lai vãng hậu cung, bỗng dưng tới thăm khiến vương hậu Ô Mã Lan giật mình không nhẹ. Nữ nhân này không được Đại vương sủng ái, giờ còn nói linh tinh gì vậy? Nàng nhin không được cười nhạo: “Ta có hài tử của Đại vương, vì sao cần một tù phạm đưa từ nước Đường tới?”

Phản ứng của Vương hậu không ngoài dự liệu của Hầu Tiểu Liên. Nàng nhìn vương hậu cùng tuổi A La Tư, mắt màu nâu xám, tóc dài, dáng vẻ ung dung hoa quý tựa như một bông uất kim hương trắng. Nàng biết hậu tuy hoài thai cũng không có cảm giác an toàn, bèn chậm chậm giải thích: “Đông Phương Diễm không giống các tù phạm khác. Y có mị lực....Một khi y đứng lên sẽ hấp dẫn chú ý của mọi người kể cả Đại vương.”

” Mị lực?” Ô Mã Lan cười nhạo:” Ta không nghe lầm chứ? Một nam tù phạm mà có mị lực gì? Phu nhân càng nói càng kỳ quái.” Tuy mới vừa mang thai, bụng chưa gồ lên nhưng vương hậu rất cẩn thận tựa lên ghế nằm. Nha hoàn An Đát bên cạnh coi chầu than, làm ấm căn phòng.

“Không có gì kỳ quái cả. Một số nam nhân đặc biệt có thể hấp dẫn cả nữ nhân lẫn nam nhân.” Thấy vương hậu vẫn nghi hoặc, Hầu Tiểu Liên tiếp tục giảng giải, nghĩ thâm, nếu không gặp được A La Tư thì chỉ còn con đường thông qua vương hậu, phải cố thử thôi, giúp Đông Phương Diễm thoát khỏi địa lao.

” Phu nhân có tự tin đối với phạm nhân kia như thế ư?”

” Đúng vậy.”

Người trong một nước thì đương nhiên nói vậy rồi. Ô Mã Lan không cho là đúng: ” Nếu y có thể hấp dẫn Đại vương thì thế nào? Trong cung đã có lắm người có mị lực rồi.”

Hầu Tiểu Liên cũng không biết sẽ như thế nào, chỉ biết rằng nếu Đông Phương Diễm tiếp tục chờ ở trong lao, cơ hội sinh tồn sẽ càng xa vời. Y phải mau thoát khỏi địa lao, gặp Đại vương, đến lúc đó, nàng tin y sẽ tìm được cách sinh tồn. Ngoài cách đó ra, nàng không nghĩ ra được biện pháp khác: “Được Đại vương cho phép, ta từng gặp gỡ Đông Phương Diễm, mới phát hiện y ngoài mị lực còn biết võ công. Đại vương luôn có hứng thú với võ công Trung Nguyên, nhất định có nhiều chuyện trao đổi... Những ... việc này... Đại vương chưa biết nên vẫn chỉ giam giữ Đông Phương Diễm. Ta cho rằng rất đáng tiếc.”

“Vậy tìm ta làm gì? Những lời này của phu nhân trực tiếp nói với Đại vương đi, hà tất tới tìm ta?” Ô Mã Lan hoài nghi

” Đại vương không chịu gặp ta, càng đừng nói nghe ta nói chuyện. Nhưng nếu là vương hậu nói thì Đại vương sẽ đáp ứng.” Hầu Tiểu Liên thành thực trả lời.

Ai có phân lượng trong lòng Đại vương lập tức có thể thấy được, vì thế Ô Mã Lan vui mừng xen lẫn kiêu hãnh.

” Vương hậu nhân từ, giúp một phạm nhân tạm giam thoát ly lao ngục, y sẽ rất cảm kích. Y cũng sẽ bang trợ vương hậu hấp dẫn lực chú ý của Đại vương, tránh cho Đại vương bị những chuyện khác quấy rầy. Từ nay về sau, vương hậu có thể an tâm mang thai, ít chịu phiền não.”

Lời này khiến Ô Mã Lan không hài lòng: ” Ta đang rất tốt, nào có cái gì phiền não.”

” Vương hậu không lo nghĩ gì sao?” Hầu Tiểu Liên cẩn thận nói “Phi tần trong hậu cung phải chăng cũng có tin vui. Vương hậu đang có mang, không tiện hầu hạ Đại vương, còn phải chú ý ca vũ kỹ vào cung mừng khánh điển. Tỷ dụ như Bối Tề, Đại vương thích vũ đạo của nàng, đi đâu cũng đưa nàng theo cùng. Tài nghệ của nàng mua vui cả khách lẫn chủ. Nghe nói, Bối Tề mê luyện đại chủ mà Đại vương cũng có ý giữ nàng lại.”

Hầu Tiểu Liên nói, Ô Mã Lan trước sau giữ thái độ bình thản không dao động nhưng câu cuối cùng của nàng lại chạm đúng chỗ yếu hại của hậu, liền nổi giận quát mắng: Phu nhân không nên nhắc tới Bối Tề.” nhớ đến nữ nhân thâm lăng kia, hậu thấy một bụng giận dữ.

## 9. Chương 2-6: Mị Hoặc (6)

Lễ mừng tân niên kéo dài nhiều ngày cũng đã sắp kết thúc. Dạ yến cuối cùng trong đại thính của vương cung, A La Tư yêu cầu trù phòng đưa tới thức ăn và rượu ngon nhất, ban cho chúng thần và thủ lĩnh các bộ lạc. Cảm tạ bọn họ một năm tới sẽ vất vả cực nhọc.

Phó nhân rất bận rộn, khắp nơi tràn ngập hương vị thịt dê hun, thịt bò hun, lap xướng, váng sữa, hạnh đào, hoa quả, còn có rượu ngon như nước Cam Lộ.

” Kính Đại vương!” Tất cả nâng chén.

” Ha ha ha, được. Mời.” A La Tư hào sảng uống một hơi cạn sạch, cho phép mọi người ngồi xuống. Hắn cũng ngồi xếp bằng trên đệm, ca giọng nói: “Qua ngày hôm nay, tất cả lại ai về việc nấy. Năm sau chúng ta lại gặp nhau tại đây. Bữa nay hãy ăn uống hót hò thỏa thích, không say không về.”

” Không say không về!” Tất cả đồng thanh, rửa tay sạch sẽ, bóc thịt ăn hăng hái, cụng ly côm cốp.

Ngoài cung, trời lạnh tuyết rơi. Trong nội cung lửa cháy ấm áp, dễ chịu: mọi người ăn uống vui vẻ... Một vũ y tóc xoắn vàng rực rỡ như ánh dương, gọn sóng nhấp nhô, ngực căng tràn sức sống, mắt màu lam lúng liếng dựa vào A La Tư, lộ đường cong nóng bỏng. Tất cả chờ mong mười bảy vũ nương trẻ đẹp đang đứng sau tấm màn phía hậu phương A La Tư mau ra hiện nghệ.

Bối Tề đặc ý vì đã hấp dẫn được ánh mắt mọi người. Chờ một lát, được A La Tư cho phép, lập tức cùng nhạc công của nàng – Thác Lặc Phu vén màn tiến ra giữa đại sảnh.

Ô Mã Lan ngồi cạnh A La Tư, thấy nữ nhân kia đánh mắt đưa tình khắp nơi, trong lòng rất khó chịu.

Bối Tề vừa mở miệng ca xướng, toàn trường say mê. Thác Lặc Phu gảy đàn, phối hợp cất lên một bản nhạc. Nàng bắt đầu vũ động thân thể...

Vũ nương nhân thần mê người, da thịt tuyết trắng, nhục mỹ phong du, vũ điệu mềm mại như không xương, xiêm y dán sát vào thân thể, lộ bầu ngực căng tròn khiến người xem tim đập rộn, mặt đỏ tai hồng. Thấy thế Ô Mã Lan càng thêm ngứa mắt, không muốn lực chú ý của trượng phu và những người khác đều dồn lên người nữ nhân đề tiện kia.

Ngõa Hi Tang Bô thấy nàng khó ở, không khỏi nghiêng người qua, nhỏ giọng hỏi:” “Nữ nhi bảo bối, con không vui chuyện gì thế?”

” Con là vương hậu, ngồi ở đây không ai để ý, tất cả mọi người đều nhìn nữ nhân kia, ngay cả Đại vương cũng bị ả mê hoặc.”

Ô Mã Lan đương nhiên rất không hài lòng, nhớ đến lời Hầu Tiểu Liên nói cách đây mấy ngày.

“Bối Tề này chỉ tới tiêu khiển cho mọi người thôi. Không có chuyện gì, phu nhân cứ thoải mái, buông lỏng tinh thần. Phu nhân là vương hậu, lại đang mang thai hài tử của Đại vương, không ai có thể so sánh được với phu nhân.” Ngõa Hi Tang Bô cười nói, rất tự tin với nhân phẩm của A La Tư. Gã dự định sau khi yến hội kết thúc sẽ mời Bối Tề tới Hồ Đằng tộc.

Màn biểu diễn đặc sắc của vũ nương và nhạc công chấm dứt, mọi người tiếng vỗ tay nhiệt liệt.

“Hát rất hay, múa càng đẹp...”

“Đúng vậy. Bối Tề khiêu vũ thật tuyệt diệu.”

Giữa lời khen không dứt của đám đông, Bối Tề đi tới trước mặt A La Tư, cười quyến rũ, hỏi: “Đại vương có thích ca vũ của Bối Tề đêm nay không?”

” Thích.” A La Tư mỉm cười, thoải mái uống hết một chén rượu nguyên chất.

“Nếu Đại vương thích Bối Tề, Bối Tề nguyện lưu lại, mỗi ngày ca vũ cho Đại vương xem.” Bối Tề cầm lấy bầu rượu, vì quốc vương mà rót đầy.

“Thật sao?”

Nam nhân cười ha ha, cũng không trả lời. Bối Tề nhịn không được, giục: “Thỉnh Đại vương đáp ứng cầu xin của Bối Tề...” Nàng cúi gập người, ngã về phía hắn, sử xuất tất cả vốn liếng, cố gắng mê hoặc hắn, chỉ hi vọng hắn đồng ý, nàng sẽ không phải lưu lạc biểu diễn khắp nơi nữa, ở lại Cáp Tạt Hạ hưởng thụ vinh hoa phú quý, còn có quốc vương trẻ tuổi anh tuấn.

Bộ ngực trắng nõn nửa kín nửa hở, khiêu khích A La Tư. Ô Mã Lan thấy tiện nữ kia mặc kệ ánh mắt người khác, lộ liễu câu dẫn như vậy, vô cùng căm tức:” Đại vương”.

” Thiếp thân có thai, ngài đã từng nói muốn cho thiếp một lễ vật, coi như chúc mừng thiếp thân. Hiện giờ thiếp muốn có lễ vật, có được hay chăng?”

Ngõa Hi Tang Bó nhìn nữ nhi cười khanh khách, mặt ngoài tỏ ra phớt lờ Bối Tề kỳ thực trong lòng chán ghét muốn chết.

Đêm nay, mọi người tụ họp vui vẻ, A La Tư càng vui vẻ hơn vì thê tử mang thai, hắn quàng vai nàng, cười vang nói: “Ta làm sao quên được. Vương hậu muốn gì? Nói đi.”

Bối Tề không đạt được mục đích, bị thị tòng bên cạnh A La Tư dẹp sang một bên. Ô Mã Lan mừng thầm, cố ý ngã vào lòng trượng phu trước mặt nàng, cười duyên hỏi: “Thiếp thân muốn gì Đại vương đều đáp ứng phải không?”

” Phu nhân nói đi, ta đáp ứng.”

” Thiếp thân muốn...” Ô Mã Lan ngừng lời, người trong phòng đều chú tai lắng nghe.

Ai cũng đoán nàng muốn gì. Thẳng thắn mà nói, nàng cũng không biết. Nàng không thiếu thân phận, không thiếu vàng bạc châu báu. Chỉ muốn tình yêu của A La Tư, muốn trong lòng hắn chỉ có mình mình, vĩnh viễn yêu nàng, không bị tiện nữ khác câu dẫn thế nhưng điều này là không thể. Nàng biết phi tần trong hậu cung đang nỗ lực trở hết tài năng vì nàng đang có mang. Nếu nàng không cẩn thận, địa vị vương hậu nhất định sẽ nhất định sẽ Bối Tề đã tâm bưng bưng và những nữ nhân khác những nữ nhân khác trong hậu cung đe dọa.

Nàng nhớ lại lời Hầu Tiểu Liên. Lúc đó nàng hoài nghi dụng ý của Tiểu Liên nên không chú ý tới... Về sau, nàng nhịn không được, kêu An Đát len lén tới nhìn tù phạm. An Đát quay lại báo cáo dung mạo của y, y bị thương rồi giam trong địa lao, cứng cỏi mạnh mẽ khiến nàng có phần hiếu kỳ về y.

” Vương hậu nhân từ, giúp một phạm nhân tạm giam thoát ly lao ngục, y sẽ rất cảm kích. Y cũng sẽ bang trợ vương hậu hấp dẫn lực chú ý của Đại vương, tránh cho Đại vương bị những chuyện khác quấy rầy. Từ nay về sau, vương hậu có thể an tâm mang thai, ít chịu phiền não.”

Đúng vậy, đây chính là điều nàng đang cần nhất hiện nay. Chỉ cần sinh hạ hài nhi bình an thuận lợi, nếu là nam hài thì càng tốt. Nó sẽ thành người thừa kế của Đại vương, sẽ không có người dám cùng nàng tranh giành. Tuy nàng không rõ Hầu Tiểu Liên vì sao muốn giúp đỡ phạm nhân kia, có thể bởi vì bọn họ đều từ Trung Nguyên đến nhưng nàng mặc kệ, chỉ cần y có ích cho nàng, nàng không ngại thử một lần.

Vô luận như thế nào, chỉ cần là người không thể uy hiếp được địa vị của mình là tốt rồi. Ô Mã Lan suy nghĩ một hồi, cuối cùng nói: “Lễ vật mà thiếp thân muốn, là phạm nhân Đông Phương Diễm đang nhốt trong địa lao tới đây hiến nghệ cho mọi người xem.”

Lời của Vương hậu khiến toàn trường kinh ngạc.

A La Tư lập tức giận tái mặt: “Tại sao phu nhân lại đòi Đông Phương Diễm tới?”

Không nói thì thôi, nhắc tới là hấn muốn điên tiết. Đã mấy tháng rồi mà triều đình nhà Đường vẫn chưa tóm được ca ca Đông Phương Diễm – Hắc Ưng Giáo giáo chủ tới Cáp Tạt Hạ. Mấy hôm trước, người hấn phải tới Trung Nguyên hỏi thăm tin tức trở về bẩm báo, hấn mới huynh đệ Đông Phương Linh đã sớm không hòa thuận, tranh đấu với nhau trong Hắc Ưng Giáo. Rốt cục Đông Phương Diễm thất bại mới bị người ta lừa, tráo thân phận cho Đông Phương Linh rơi vào tay triều đình. Đông Phương Linh căn bản sẽ không quản sống chết của Đông Phương Diễm. Ý tưởng lấy đệ đệ trao đổi ca ca của hấn tan thành mây khói.

Hấn buông nàng ra. Ô Mã Lan lo lắng không biết mình gây phúc hay gây họa, nói tiếp: ” Thiếp thân nghe nói Đông Phương Diễm rất đặc biệt, còn biết võ công. Đại vương vốn thích võ thuật Trung Nguyên, vậy nên thiếp thân mới muốn gọi y tới biểu diễn.”

” Phu nhân nghe ai nói Đông Phương Diễm biết võ công?”

“Là ...Hầu Tiểu Liên nói...”

” Hầu Tiểu Liên? Hừ, vì sao nàng ta nói những chuyện này?”

” Bởi vì... Bởi vì...nàng ta nói Đông Phương Diễm đặc biệt... Không nên nhốt hoài trong lao... Đại vương không gặp y....là đáng tiếc...” Nàng lúng túng nhìn sắc mặt Đại vương ngày càng khó coi.

“Nàng ta không nói với ta, lại đi nói với phu nhân. Kỳ quái, từ khi nào phu nhân và nàng ta giao hảo như vậy, dễ dàng bị nàng ta thuyết phục?”

Hấn cười nhạt, trong lòng đã quyết, nếu Đông Phương Diễm không cầu được Đông Phương Linh tới, vậy giữ y cũng vô dụng, chẳng bằng giết quách cho xong.

” Không phải! Đại vương bớt giận...” Ô Mã Lan gấp đến vã mồ hôi, lắp bắp: “Hầu Tiểu Liên không gặp được Đại vương....nên mới nói với thiếp thân... Thiếp thân vốn giao hảo với nàng....nàng nói những lời này.... Thiếp thân nghe qua cũng coi như xong.... Chỉ là... Vừa mới nghĩ tới....nếu phạm nhân biết võ công...khiến Đại vương hài lòng... Thiếp thân sẽ càng hài lòng...so với lễ vật nào cũng quý giá hơn...Nhưng nếu Đại vương không thoải mái... Thiếp thân sợ... Thiếp thân.... Thu hồi lời vừa nói... Thỉnh cầu Đại vương đừng tức giận... Thiếp thân thỉnh Đại vương tha thứ...” Ô Mã Lan tự trách mình rồi hơn, tự đứng nghe lời nữ nhân kia ăn nói khùng điên, rước tìm phiền toái vào thân.

Bối Tề không rõ Đông Phương Diễm là ai, nàng chỉ thờ ơ lạnh nhạt nhìn bọn quý tộc châu đầu ghé tai nghị luận.

Thấy thế tử sợ hãi, A La Tư nhú mày, không muốn nàng động thai. Bên cạnh đó, hấn cũng kỳ quái vì sao Hầu Tiểu Liên giúp Đông Phương Diễm. Là ý của nàng? Hay y muốn nàng làm vậy? Dù sao, trước khi xử tử phạm nhân, hấn cũng muốn gặp y một lần. Thu liễm vẻ giận dữ, hấn nhẹ giọng nói với đối với thế tử:

” Vương hậu không cần sợ. Ta đã đáp ứng phu nhân, phu nhân muốn cái gì sẽ cho phu nhân cái đó. Phu nhân đã sẵn sàng muốn khiến ta vui vẻ, ta nữ nào giận phu nhân?” Nói xong hấn gọi thị tòng bên cạnh: “Đem Đông Phương Diễm tới đây.”

Thị tòng nhận mệnh, nghe vương hậu dặn dò, lập tức ly khai phòng lớn, tới địa lao.

## 10. Chương 2-7: Mị Hoặc (7)

Không có sự chấp thuận của A La Tư, Hầu Tiểu Liên không thể tiến vào yến hội, chỉ có thể thừa dịp vệ sĩ thay ca len lén chuồn ra hậu cung, núp ở một phòng gần hoa viên nhìn mọi người ra vào.

Gió rét từng cơn, nàng khoác áo choàng, cứ thế chờ đợi, chờ mãi cũng không thấy bất kỳ cơ hội nhỏ bé nào...

Một lúc lâu, nàng chịu không nổi giá buốt, toan bỏ cuộc thì thấy một đám đông đi tới. Chính là y...

Hóa ra, khổ cực của nàng cũng không phí công vô ích. Như nàng sở liệu, vương hậu rốt cuộc cũng nhin không được, cần dùng đến Đông Phương Diễm vào đêm tiệc cuối cùng này. Nàng trông thấy y đi ngang qua,

theo tôi tớ dẫn đường vào thính phòng. Y phục phía dưới áo choàng giống như nàng từng khuyen. “Diễm đệ”. Nàng thấp giọng lẩm bẩm, chấp tay vái trời, khấn cầu Phật tổ Bồ Tát phù hộ cho y.

”Liên tỷ tỷ?” Đông Phương Diễm chợt dừng bước, nhìn quanh, cảm thấy Hầu Tiểu Liên ở đâu đó gần mình nhưng lại không phát hiện ra nàng. Người dẫn đường giục, y đành tiếp tục đi.

Đến khi y bước vào thính phòng ầm ập, dựa vào ánh lửa hừng hực, y thấy rõ ràng từng người Cáp Tạt Hạ. Bọn họ, kể cả quốc vương cũng theo dõi y.

Mông Qua, cận vệ của A La Tư từ năm năm tuổi, đã từng gặp phạm nhân cần cần bị thương Đại vương, nhin không được hô nhỏ: “Đại vương đây là kẻ bản thủ.... mấy tháng trước sao?”

A La Tư cũng trống mắt lú lú, chén rượu cầm trên tay cũng quên uống.

Đông Phương Diễm cởi áo choàng xuống, khiến toàn trường kinh hãi.

Đôi mắt màu hổ phách kiêu ngạo, thân trên mảnh mai xích lôa, mang một vòng xuyên ngọc thạch đỏ như san hô, hạ thân chỉ dùng đai lưng quần chặt tẩm vảy sa mỏng màu lam khói, tương tự y vũ của Ba Tư, tuy hơi khác nhau nhưng kết quả lại giống nhau đến kì diệu.

Mọi người thấy y bình tĩnh đi tới giữa phòng. Mái tóc đen dài như đêm, tay chân trần đeo ngân sức, theo mỗi bước đi đình đang rung động. Đầu nhũ phần hồng đeo trang sức như ẩn như hiện, làn da trắng nhợt, eo thon nhỏ làm ai nấy mơ màng tưởng tượng.

Ô Mã Lan vui mừng thấy mọi người đã quên phắt Bối Tề, lực chú ý đều hướng tới Đông Phương Diễm, hiệu quả so với tưởng tượng còn cao hơn nhiều lần. “Trang phục đẹp nha. Cho người rời địa lao, rửa mặt chải đầu sạch sẽ quả nhiên không lầm”. Nàng cười nói. Y phục Diễm mặc tuy không phải của nàng nhưng đồ trang sức đều do nàng cho mang tới, nàng không muốn đồ của nữ nhân đều đặt lên nam nhân vì không rõ thể có đẹp không. Nàng lại lo lắng, y xinh đẹp như vậy, biết đâu lại chẳng phải điều gì hay. Thấy y đứng bất động, nàng ra lệnh: “Đông Phương Diễm. Còn dám đứng? Thấy Đại Ngọc còn không mau hành lễ?”

Ngoại trừ vũ y mượn của Tra Phổ, đồ trang sức của vương hậu, trên người đều không mặc gì, cơ thể lồ lộ trong mắt người dị quốc, Đông Phương Diễm rất khó chịu. Nhưng vì Hầu Tiểu Liên khuyen nhủ, nói đâu là có cơ hội ly khai địa lao, y mới chịu mặc thể này...Không hiểu vì sao nàng muốn vậy nhưng nhất định nàng có đạo lý của nàng. Nàng nói để y đi gặp vương hậu, may ra có cơ hội rời địa lao. Vô luận như thế nào, y đối với nàng ngoài cảm kích chính là cảm kích. Đang buồn chán thì nhìn đến A La Tư, muốn nhin cũng không nhin được, Đông Phương Diễm tức giận, xông lên:” Ta là người Đại Đường, không việc gì phải hành lễ với quốc vương Cáp Tạt Hạ.”

Tư thái ngạo mạn khiến mọi người giật mình.

Ô Mã Lan quát: “Người đây là thái độ gì? Nhanh quỳ xuống.”

“Bỏ đi.” A La Tư ngăn thê tử lại. Đông Phương Diễm không giống trước đây đã làm hấn kinh ngạc, càng không ngờ y nói được tiếng nước mình.

“Đông Phương Diễm, ngươi biết đến đây làm gì chưa?”

Đông Phương Diễm đứng thẳng nhìn A La Tư đặt chén rượu xuống, nhìn mình như nhìn con khỉ làm xiếc. Vì sinh tồn, y nén giận, trả lời:”Biết. Vương hậu muốn ta ra khỏi địa lao tới đây biểu diễn võ thuật Trung Nguyên cho mọi người.”

Nghe y nói những lời này, Ô Mã Lan mới khẽ thở phào, nhìn trượng phu không thềm để ý phạm nhân thất lễ, nàng nói: ” Ngục tốt nói qua, thương thể trên tay chân ngươi vẫn chưa hoàn toàn Khang phục? Vậy nên hôm nay, Đại vương sẽ không phái người so công lực với ngươi.” Trượng phu gật đầu với nàng, nàng mới nhìn phạm nhân, tiếp:”Ngươi chỉ cần biểu diễn chiêu thức võ công.”

Tất cả mọi người nhìn y, muốn y tiêu khiển cho họ giống như Tra Phổ. Đông Phương Diễm tức giận nhưng không nói gì, không muốn uống phí cơ hội Liên tỷ tỷ cho mình. Y hít sâu, rồi mở miệng: “Các người muốn ta biểu diễn chiêu thức võ công gì?”

Sẽ biểu diễn thật sao? Đối phương tỏ ra hợp tác không hung ác giống trước đây, A La Tư ngạc nhiên, càng hiếu kỳ, nhướn mày hỏi:

“Cho ta xem chiêu thức sở trường nhất của ngươi.” Tránh lãng phí thời gian, hắc kên Mông Qua thu thập đao, kiếm, trường thương, binh khí các loại đưa cho y chọn.

Đông Phương Diễm không chọn gì hết, chỉ yêu cầu 1 cái trường tiên. Chờ họ mang đến, hai tay y nắm chặt roi, có chút kích động. Xúc cảm quen thuộc đã trở về, y chuyển động thân thể...

Trong phòng, mọi người đều hạ đồ ăn xuống, hiếu kỳ chờ tù phạm từ Đường quốc sẽ làm ra cái gì.

Hai chân cất bước, Đông Phương Diễm lưu loát đánh ra chiêu thức, khi thì ngồi chồm hổm như con báo rình mồi, khi thì nhảy lên như điều hâu giương cánh bay cao.

Bọn họ nhìn y tuy mặc vũ y nhưng biểu hiện lại hoàn toàn khác vũ nữ. Y có lực đạo của nam nhân, thân thể tái nhợt mảnh mai động đậy tạo ra một loại cảm giác nhu mỹ. Eo nhỏ xoay vòng, tóc dài bay lượn, vòng trang sức trên ngực và ngân sức trên tay chân kêu đینگ đینگ đang đang cực kỳ êm tai. Nếu như lúc trước Bối Tề nhiệt tình kiều mị như hoa đại lý thì Đông Phương Diễm tựa như đóa hồng, đỏ tươi kiều ngạo...

Không được bao lâu, Đông Phương Diễm cảm giác cả người mệt mỏi, phảng phất như cùng hơn mười võ lâm so chiêu. Không tin thể lực mình trở nên kém cỏi như vậy, y cắn răng gượng chống, cả người xoay tròn tại chỗ, song song mượn lực dùng lực, huy vũ trường tiên.

“A!” tân khách tả hữu hai hàng kinh hô, vội tránh khỏi chỗ ngồi, thiếu chút nữa bị roi quét vào mặt.

Chiêu thức thành linh xảy ra khiến A La Tư kinh ngạc, nhện không được cũng đứng lên.

Tể tướng Tây Khắc Tô và tướng quân Trát Nhĩ Khâm đều giật mình.

“Lớn mật!” Mông Qua quát, đứng chắn bảo hộ đại vương.

“Không sao. Để Đông Phương Diễm tiếp tục dùng roi.” A La Tư lên tiếng, không cho Mông Qua kêu vệ sĩ tiến đến, cũng không nhìn tới các nữ nhân sợ đến hoa dung thất sắc, chỉ nhìn chăm chăm võ công của người Trung Nguyên kia.

Xuất chiêu cuối cùng, Đông Phương Diễm chuyển động càng nhanh, đồ trang sức trên người vang lớn, vì thể lực hạn chế, không thể bay lên không, chỉ có thể múa roi khắp phòng.

A La Tư nhìn không chuyển mắt, vô cùng kinh ngạc thấy người kia thân thể thon gầy chỉ mặc sa mỏng lại có thể chỉ huy roi như có sinh mệnh.

“Hảo chiêu thức!” hắc nhện không được hô nhỏ. Trường tiên chột vung lên, phát ra thanh âm vun vút, lấy Đông Phương Diễm làm trung tâm, hình thành một vòng tròn vừa công vừa thủ.

Mông Qua cũng cứng họng, thốt: “Đại vương, lúc ở Trường An, Đông Phương Linh xuất kiếm cũng từng sử qua chiêu thức này?”

“Đúng vậy, ở Trường An, chúng ta đã được chứng kiến lợi hại của môn võ này. Nếu người này vung roi mà dùng nội lực, trong phạm vi y đảo qua, tất cả mọi người nhất định sẽ rơi đầu.” A La Tư trầm trầm. Đến lúc này, hắc nhện mới quan sát kỹ thêm Đông Phương Diễm, nhận ra mỗi chiêu thức của y đều không chạm tới tân khách, có thể thấy người sử roi cố tình mà cũng vô pháp sử xuất nội công, đành lấy kỹ xảo thuần thực che mắt... Hắc nhện mày trầm tư.

“Hảo một mỹ nam tử.” nhìn người cầm trường tiên, Thác Lặc Phu không khỏi tán thán, làm Bối Tề nhìn chăm chăm, vội cầm miệng.

“Y là ai? Ta chưa từng gặp qua.” Bối Tề oán hận nhìn nam tử vừa đoạt đi toàn bộ lực chú ý của mọi người.

Ô Mã Lan cũng kinh ngạc nhìn phạm nhân. Nàng vừa định lên tiếng nhắc nhở trượng phu roi rất nguy hiểm thì thấy hắc hăng hái bừng bừng, ánh mắt đã chuyển lên người sử roi.

Sau đó, trường tiên bỗng xuyên phá vòng tròn, vung về phía Đại vương. Mọi người kinh hô, lại thấy ngọn roi mềm mại đảo qua ly rượu—

Roi lướt qua đáy ly, khay đựng khiến chúng va loảng xoảng, đổ ụp xuống rồi lại đứng vững. A La Tư không hề bị ngọn roi bất ngờ hù dọa, vẫn nhìn thẳng đối phương.

Đông Phương Diễm kết thúc chiêu thức, thu roi, chờ tại chỗ. “Ha ha ha...” mắt hoa lên, không ngăn được thở dốc, muốn cố đứng vững nhưng thân thể đã tình trạng kiệt sức, trước mắt bỗng tối đen, té lăn ra đất.

## 11. Chương 2-8: Mị Hoặc (8)

Lúc Đông Phương Diễm mở mắt đã thấy mình không còn ở yến hội mà là nằm trên giường. Giường rộng, phủ màn lụa xung quanh, nệm bằng da lông thú, bên cạnh có hỏa lò khiến y trong lòng khẩn trương.

Nghe tiếng y tỉnh, A La Tư đặt sách lên bàn, bước lại gần.

Thấy thế, Đông Phương Diễm càng hoảng sợ, phát hiện y phục và đồ trang sức trên người không thấy đâu. Cổ tay và hai chân băng bó chỉ chít. “Đây là đâu?” Y hỏi, vợ tằm chăn đắp lên người.

“Vương sảnh, chỗ ta ở.” A La Tư trả lời, khó thấy được bộ dạng túng quẫn của đối phương.

Hôm trước, trên yến hội, hắn thấy Đông Phương Diễm sắc mặt trắng bệch, thân thể run lên, thở hồng hộc, biết y sẽ gục nhanh thôi, quả nhiên không bao lâu, y ngã xuống. Hắn bèn ôm y lên, ngoài ý muốn phát giác y nhẹ bằng so với thân hình. Hắn không cho đưa y về địa lao mà mang qua chỗ mình, gọi đại phu đến.

Cho tất cả giải tán, lập tức ly khai yến hội, quay lại Vương sảnh, nghe đại phu báo cáo, hiểu ra thương thế trên tay chân Đông Phương Diễm không nhẹ, gân mạch hỗn loạn, không được chăm sóc cẩn thận lại vận động quá mức khiến vết thương vừa khép miệng chuyển biến xấu...

“Vừa rồi, trong yến hội, chiêu thức của ngươi hơi quá sức khiến vết thương cũ tái phát, ta đã gọi đại phu kiểm tra thân thể cho ngươi, kê thêm thuốc.”

Nam nhân ngồi lên giường, Đông Phương Diễm vội lui ra sau tránh né, một chút cũng không cảm kích.

A La Tư không chấp, nhìn kỹ biểu tình của y, hỏi: “Chiêu thức ngươi sử dụng trên yến tiệc là của môn phái nào?”

Đông Phương Diễm giật mình, nghĩ một hồi mới trả lời: “Là Phi Thiên Huyền Công của Hắc Ưng Giáo ta.” Nếu không phải muốn thu hút sự chú ý của người ta, y sẽ không sử ra công phu này.

“Phi Thiên Huyền Công? Rất lợi hại... Ca ca của ngươi cũng biết?” A La Tư cuối cùng cũng hiểu hồi ở Trường An hắn đã được thấy gì.

Đông Phương Diễm gật đầu, nhắc tới đây, không hỏi mối thù của mình, không muốn nói nhiều, chỉ hỏi hắn: “Vì sao ngươi không giết ta?”

“Ngươi muốn ta giết ngươi?” A La Tư cười nhìn người kia sững sờ. Trước đây, đúng là hắn muốn giết y nhưng hiện tại thì không. Hắn có hứng thú với người này, và cũng coi trọng tiên thuật của y nữa.

“Hay ngươi muốn quay lại địa lao?”

“Ta không muốn về địa lao.” Đông Phương Diễm kêu lên giận dữ. Đã ra khỏi cái địa phương quỷ quái đó, không hề muốn bị giam trở lại, càng không muốn chết. Y muốn sống để còn báo thù. Nếu gặp được A La Tư, khiến cho hắn chú ý rồi vì sao phải sợ hắn? Nam nhân xích lại gần y, y lo sợ không yên nhưng tự nhủ mình đường đường là nam tử hán, sao phải trốn. “Ngươi còn chưa bắt được Đông Phương Linh đúng không? Còn muốn bắt hắn không?” y hỏi, thấy đối phương nhíu mày, đã đoán ra đáp án, vội nói: “Ta có thể giúp ngươi bắt hắn.”

“Hắn là thân ca ca của ngươi. Ngươi thật sự muốn giúp ta bắt hắn?” A La Tư nghi ngờ.

Hai tay nắm lại thành quyền, Đông Phương Diễm giận dữ. “Linh không phải ca ca ta. Ta hận hắn. Giết chết hắn cũng được.”

Thù hận giữa hai huynh đệ, A La Tư không muốn biết, lúc này hắn chỉ biết mình có hứng thú với người trước mặt, còn hơn cả Đông Phương Linh. “Đáng tiếc, võ công của ngươi đã bị phế. Chỉ có chiêu thức đẹp

thôi, làm thế nào giúp ta bắt người?” Hấn cười nói. Kỳ thực, hấn bội phục y thân thể suy yếu thụ thương như vậy mà vẫn còn sống sót trong địa lao. Lẽ ra mình nên gặp y sớm một chút.

A La Tư cười nhạo làm Đông Phương Diễm phát hỏa: “Chỉ là mất võ công. Ta có thể đưa người tới Hắc Ung Giáo tìm Đông Phương Linh, so với người chờ Đường triều tìm còn nhanh hơn.” Đối phương nghiêng sát vào y khiến y khẩn trương nhưng tuyệt không biểu lộ, tránh cũng không thoát nên nhìn thẳng hấn.

Con người như mỹ thú hoang đại trừng hấn, lại thêm tính tình như hải tử, A La Tư không giận mà ngược lại cười, xích vào gần hơn, cảm thấy y khẽ run, rõ ràng là sợ mà còn ra vẻ dũng cảm. Bốn mắt nhìn nhau, hấn tà tà nói: “Ta không tin lời của người.”

“Người sợ ta chạy trốn? Sẽ không, ta chỉ muốn bắt Linh.”

Đông Phương Diễm cau mày, đối phương không tin, y vội la lên: “Vậy phải thế nào người mới bằng lòng tin tưởng ta?” Hai người quá gần nhau, mặt như dán sát tới nơi, y nhện không nổi, ôm chần lúi ra sau, phát hiện đôi tay to lớn của đối phương đã giữ chặt chần trên giường làm y tiến thoái lưỡng nan.

Xáp lại gần, A La Tư ngửi thấy mùi hương thơm ngát trên người đối phương, nhìn khuôn mặt y lộ vẻ sợ hãi, đôi môi run run. Bỗng tâm nhện nhạo, hấn nói: “Muốn ta tin tưởng người, phải chứng minh cho ta xem.”

“Hả?” Đông Phương Diễm không hiểu. Bây giờ ư? Không có khả năng. Cho dù hiện tại y dẫn người tới Lan Châu, tìm được Linh cũng phải mất hơn một tháng...”A” đột nhiên môi bị cái gì đó ẩm ướt chặn lại, Đông Phương Diễm vừa kinh ngạc vừa nghi hoặc

“Người làm gì vậy?” y né tránh, cố sức đẩy hấn ra, chần cái chần ở giữa, đứng dậy muốn chạy trốn.

A La Tư lật chần xuống, áp đối phương xuống giường, ngồi lên người y, dùng thân thể áp chế y nằm ngửa, cố định hai tay lên giường.

“Đau quá...” chạm tới vết thương, Đông Phương Diễm kêu lên. Thấy đối phương buông tay, y cố giãy dụa, lại bị thân thể cao to ngăn chặn.

Người dưới thân gầy yếu, A La Tư dễ dàng chế phục nhưng lại không thể ngăn cản y phản kháng. Hấn bóp chặt cổ y, khiến y không hô hấp được nữa, sức chống cự cũng dần mất.

Lực bóp ở cổ giảm đi, “khụ...khụ...”Đông Phương Diễm không khỏi hít thở dồn dập. Không ngờ bị hôn, y theo bản năng mà phản kháng, mút chặt môi, cổ bị nắm chặt làm y không thể không há miệng hô hấp.

Lưỡi A La Tư thâm nhập khoang miệng thơm tho, liếm qua hàm răng, quần lấy cái lưỡi e thẹn. Hôn chán rồi hấn mới buông cần cổ mảnh mai ra cho đối phương cơ hội thở dốc.

Bị áp chế còn bị cưỡng hôn khiến Đông Phương Diễm mất đi lãnh tĩnh, chỉ còn kinh hãi. Mắt thấy nam nhân giắt cái chần, tay sờ nắn ngực mình, y sợ đến giãy dụa, hai tay lại bị cố định trên giường không sao động được, chỉ có thể kêu: “Dừng tay... Dừng như vậy... Ta là... Nam nhân mà.”

Nghe thế, A La Tư dừng động tác, không rõ mình đang làm gì. Tự dưng muốn ôm...một nam nhân. Hấn nhìn người kia kinh hãi, đôi mắt đẹp màu hổ phách, đôi môi ướt át mọng đỏ, mái tóc đen như mực xoa trên làn da trắng ngần, eo nhỏ, hai chân thon dài, đầu nhũ phần hồng trên bộ ngực hô hấp phập phồng làm người ta nhìn như bị mê hoặc. Người trước mắt hấn đúng là nam tử nhưng cũng hấp dẫn hấn không khác gì nữ nhân, vì sao trước đây không phát hiện ra? Hấn cau mày, không hiểu vì sao, chỉ biết một điều, hiện tại, hấn không muốn buông y ra.

“Ta bắt kẻ người là nam nhân hay nữ nhân.” Hấn nhẹ giọng nói.

“Đông Phương Diễm, ta rất có hứng thú với người. Trong yến hội, người một thân trang phục còn xinh đẹp, mê hoặc lòng người hơn cả vũ nương tóc vàng. Hay là người cố ý làm như vậy? Người nghĩ khiêu khích ai?” tay hấn trượt xuống bụng y, xoa cái eo nhỏ, nhớ lại lúc y xoay người vung roi, bờ mông xinh đẹp dưới tầng sa mỏng lấp ló, đường cong hai chân như ẩn như hiện khiến người ta không muốn cũng khó.

“Buông ra. Ta không muốn khiêu khích ai cả.” Đông Phương Diễm lên tiếng kháng nghị, cố sức giãy, chỉ có thể xích lửa lửa nằm dưới thân nam nhân làm y lúng túng khôn đốn.

“Không ư?”

A La Tư hỏi lại buộc Đông Phương Diễm suy nghĩ, bỗng hiểu ra. Liên tỷ tỷ muốn y mặc như vậy là muốn y ứng phó A La Tư? Nếu hấn mắc câu, y hấn có thể khiến hấn như với bọn Tra Phổ, tranh thủ cơ hội cho mình... Thế nhưng, A La Tư không phải là Tra Phổ hay ngục tốt. Hấn là một quốc vương, trực giác thấy hấn bị mình khơi lên dục niệm, sẽ không tha cho mình. Hiện tại hối hận cũng đã không kịp. Y không dám nhìn con người màu nâu ẩn chứa dục vọng. “Ừm...” Nam nhân bóp chặt gương mặt y, lần thứ hai hôn xuống.

Không thể né tránh, càng hồng bết chính là nụ hôn rơi xuống cổ, trượt một đường xuống xương quai xanh, nóng bỏng như lửa khiến cho y cả người một trận sợ run. “A..”Hấn nhịn không được, ngậm lấy đầu nhũ qua lần vải ướt, khẽ cắn...”Đừng” (mịa, em phản ứng thế này bỏ thằng đàn ông nào nhịn cho nổi.)

A La Tư chế trụ thân thể mảnh mai:” Một người bị ăn đòn sẽ nói dối nhưng thân thể thì không.” Hấn ghé vào tai y nói nhỏ: “Muốn ta tin tưởng người, hãy trở thành người của ta. Ta sẽ cho người nhân thủ, còn có thể cho khiến có thể cho hoàng đế của các người cũng xuất binh giúp người bắt Đông Phương Linh.”

Thấy khuôn mặt tú lệ lộ vẻ do dự, hấn bồi thêm: “Đến lúc đó, muốn giết ca ca của người cũng có thể nha. Người rất muốn làm như vậy có phải không? Vì hấn phế võ công của người...”Nhìn y, hấn biết mình đoán trúng, bèn đón lời: “Người đúng là bị Đông Phương Linh chinh đến mức cùng đường mới bị quân triều đình bắt được đưa tới đây. Hiện tại một mình người chạy về Trung Nguyên cũng vô dụng, người cần phải có người bang trợ mới có thể báo thù.”

A La Tư không hề nói sai. Dù bảo trụ cái mạng này, trở lại Hắc Ứng Giáo nhưng mọi người trong giáo đều theo Linh, y cũng chỉ có một đường chết. Nếu như y có binh lính Cáp Tạt Hạ và Đại Đường trợ trận, kết quả dĩ nhiên khác nhau rất nhiều, có thể giết Linh, tiêu diệt Hắc Ứng Giáo. Vì thế Đông Phương Diễm động tâm, nhưng bỗng phát giác có gì không đúng, làm sao bỗng dưng hy vọng 1 người giam giữ mình lâu như thế giúp đỡ. Hơn nữa chuyện này với chuyện hấn muốn y căn bản không quan hệ. Thân thể kề nhau, nam nhân sát nam nhân khiến y khó chịu, quần bách tới mức mặt đỏ tới mang tai: “Người đã biết những điều ... này, còn biết ta sẽ không đào tẩu, tuyệt đối sẽ giúp người bắt người, vì sao còn muốn đổi với ta như vậy?”

Câu hỏi làm A La Tư sững sốt, không thể giải đáp. Hấn cũng không hiểu tại sao mình như vậy. Chỉ thấy muốn ôm lấy thân thể thon gầy đầy thương tích này, nhìn người trên mặt ra vẻ cứng cỏi, kiêu ngạo hồng che khuất nỗi kinh hoàng, tức giận, còn có...gì nữa nhỉ? Hấn thốt lên:” Không tại sao, ta chính là muốn đổi với người như vậy.” Đối phương là nam nhân cũng được, nữ nhân cũng xong, không quan tâm, cứ theo trực giác mà làm.

“Không ngờ quốc vương Cáp Tạt Hạ lại là đồ biến thái.”

“Ha ha ha, ta cũng vậy, không ngờ đó.” Đối mặt với biểu tình chán ghét của Đông Phương Diễm, A La Tư cười to:”Đêm nay ta nhìn thấy người không giống lúc trước. Quả thực là kinh diễm. Dẫn phát ý niệm trong đầu ta thành biến thái là lỗi của người.”

Cái kiểu ngụy biện gì đây? Đông Phương Diễm bực mình, trợn mắt nhìn chằm chằm miệng hấn, cắn phật một phát.

“á...” A La Tư bị cắn rách môi, sưng vù lên.

Đông Phương Diễm nhân cơ hội giấy ra, trốn khỏi thân thể cao to, muốn rời khỏi giường nhưng lại bị kéo lại, ngã vào lòng nam nhân.

“Lần trước, người cắn bị thương tai của ta. Bây giờ lại cắn bị thương môi ta.”

Đông Phương Diễm nằm ngửa, vẻ giận dữ quát lại: ” Ta cứ cắn đấy. Người còn dám hôn ta, ta lại cắn người.”

“Á à? Thử coi.”

Gương mặt lạnh lùng nghiêm nghị khiến Đông Phương Diễm khiếp đảm, tự cổ vũ mình không thể sợ, chưa kịp phản ứng, bàn tay to lớn đã nắm hạ thân y. Nỗi sợ hãi chạy từ gan bàn chân tới da đầu, y giấy dựa, đối phương lập tức dùng lực làm hạ thể y đau đớn, không dám cử động nữa.

Bộ vị yếu ớt nhất bị chế trụ, người hung ác cũng phải chịu khuất phục. Năm ngón tay A La Tư nắm lỏng, bắt đầu đùa bỡn...

“A.a...” Đông Phương Diễm kinh hô, theo bản năng kẹp chặt hai chân, bảo vệ hạ thân. A La Tư dùng đầu gối tách chân y ra, hai tay Diễm bị nắm đặt ở trên giường không thể nhúc nhích, chỉ có thể mặc cho người đụng chạm. Chưa bao giờ trải qua chuyện này, Đông Phương Diễm sợ muốn chết: “Đừng động vào đó...” Đối phương không nghe, bắt đầu ma sát, lúc nhanh lúc chậm, dần dần thân thể phát sinh dị thường.

Thoáng một cái, A La Tư bức Đông Phương Diễm phát khóc. Khuôn mặt hồng rực, đôi mắt đẹp đầm nước mắt mà mắt đi về hung ác, cả người run rẩy như ngập trong băng. “Run lợi hại như thế này ư? Thật không giống người.” A La Tư cười khê, vẫn duy trì nắm ngoạm liên tục, nhìn người trong lòng vì động tác trên tay mình mà bày ra biểu tình mời gọi người ta khi dễ, phát ra tiếng rên êm tai.

“Thế nào? Coi người trúc trắc chưa kìa. Chưa từng cùng nữ nhân làm chuyện này?”

Đông Phương Diễm lắc đầu quầy quậy, nói không nên lời, chỉ thở dốc liên tục.

“Không làm với nữ nhân, vậy là tự mình?”

Đông Phương Diễm cắn môi không đáp. A La Tư nhướn mày, kinh ngạc: “Nói như vậy, tối nay là lần đầu tiên của người?”

Y nén giận trừng mắt nhìn hắn, hắn càng thêm xác nhận. Chuyện ngoài ý muốn này khiến hắn vui vẻ, càng muốn khi dễ y...

“Đừng!” Đông Phương Diễm thở hắt ra, thân thể bị đùa bỡn bắt đầu phản ứng, muốn chạy trốn nhưng không thoát khỏi A La Tư. Y bị đặt dưới người hắn, hai chân mở ra, cảm thấy hổ thẹn, khuất nhục không chịu nổi. “Mau buông ra—” Y gầm lên, cảm giác tay A La Tư ma sát càng lúc càng nhanh, mãnh liệt hữu lực khiến cho hạ thể phản ứng, toàn thân nóng rực làm Đông Phương Diễm không tự giác vịn vào eo lưng, quỳ gối, gập mình.

“A, ân a, a a...” tiếng rên rỉ không bị khống chế, phát ra từ cổ họng. Y khốn quẫn muốn chết, đối phương còn không chịu buông tha, gia tốc ma sát từ trên xuống dưới. Chẳng mấy chốc, một làn sóng kích thích từ bộ vị mẫn cảm lan khắp toàn thân, khoái cảm xưa nay chưa từng thấy khiến y cuộn tròn thân thể, sợ hãi kêu la: “A La Tư người mau buông tay... Đừng như vậy....Đừng...Muốn...Sắp...” Rốt cục nhịn không được bắn ra.

Nhiệt dịch phun lên tay, A La Tư vẫn tiếp tục đùa bỡn vật còn cứng lên, làm Đông Phương Diễm tiết thêm lần nữa, đến khi tinh tấn hắn mới buông người đang thở dốc kia ra, thoáng nhìn da thịt hồng nộn dính chất lỏng, hình ảnh phiến tình không khỏi làm hắn miệng khô lưỡi nóng, nhẹ giọng cười nói: “Người thật đáng yêu.” rồi cúi đầu hôn giọt nước mắt nóng hổi lăn trên má y, áp lên đôi môi đỏ mọng. Đông Phương Diễm mờ mịt mặc nam nhân hôn môi mình, không rõ chuyện gì vừa xảy ra. Mình tại sao lại thế? Không biết xấu hổ mà ...trên tay nam nhân.

Đầu óc một mảng mơ hồ, không tiêu hóa kịp lời người kia nói. Hắn lại kéo tay y xuống hạ bộ của mình. Vật nào đó cứng rắn nóng bỏng dọa y sợ rút tay về, muốn chạy trốn lại bị bắt được, thấy đối phương tách hai chân mình, Đông Phương Diễm khẩn trương: “Người còn muốn làm gì?”

“Ta cho người sáng khoái rồi giờ đến lượt người làm cho ta.” Nói xong, A La Tư rướn người lên, quỳ gối giữa hai chân y, vừa cưỡi quần vừa ngăn chặn y liên tục giãy dụa, chộp đôi chân thon dài gác lên vai mình.

“Ồ biến thái, súc sinh, hạ lưu, bại hoại....Người định làm gì hử?” Đông Phương Diễm nhìn chằm chằm hạ vật vừa thô vừa dài, sợ hãi run cả da đầu.

“Ta muốn tiến vào trong người.” Không để ý y chửi bậy, A La Tư nói toẹt luôn, lấy chất lỏng dính trên tay bôi vào hạ thân. Từ vị bên trong cơ thể mỹ nam tử sẽ rất mới mẻ nha, chưa từng thử qua, hình như có chút hạ lưu biến thái. Thế nhưng vừa tưởng tượng cảnh đó, hạ thể hắn liền căng như, trương đại thêm.

Đông Phương Diễm không hiểu lời hắn nói, đến khi nam tính thô cứng chạm vào mông, y mới hiểu “tiến vào” nghĩa là thế nào. “Không—” y sợ đến gào toáng lên, sức mạnh ở đâu bỗng nảy sinh, giây thoát một chân, cố sức đá về phía nam nhân.

“Á” bị đập một cước vào trũng bộ vị yếu đuối, A La Tư đau điếng người, hai tay ôm lấy hạ thể. (em ơi, em làm thế về sau lấy gì mà xài?)

Đông Phương Diễm luồn qua khe hở, thoát khỏi giường, ôm chần quàng lên thân thể đang run cầm cập, đối mặt với quốc vương còn đang hốt hển, không cam lòng tỏ ra yếu kém, rít lên: “Muốn ta trở thành người của người cũng phải để ta nguyện ý mới được. Việc ta không thích không ai có thể ép ta làm.”

## 12. Chương 3-1: Tranh Sủng (1)

Mặc dù Đông Phương Diễm khiến A La Tư không thoải mái nhưng hắn cũng không ném y lại vào lao, còn cho người lấy y phục cho y mặc, thu xếp cho y ở phòng bên cạnh Vương sảnh.

Sau đó, Đông Phương Diễm bụng dạ bất an, nghĩ nếu hắn trở lại không biết nên làm thế nào. Nghĩ đến đã đỏ mặt nóng tai, run rẩy cả người. Hắn hôn y, ôm y, y dưới thân hắn lại có phản ứng như vậy. Thực hù chết người. Thế lực hiện tại của y căn bản đánh không lại hắn, hắn muốn xử trí y thế nào, thậm chí giết y cũng dễ như trở bàn tay.

Đông Phương Diễm ngồi trên giường, miên man suy nghĩ, mất ngủ một đêm, mở to hai mắt đầy tơ máu nhìn chăm chăm vệ sĩ ngoài cửa phòng cho đến hừng đông...

Trời sáng, A La Tư không tới nữa, y cô độc một mình ở lại trong phòng.

Sau đó, y thấy Hầu Tiểu Liên bưng một chút điểm tâm đến. Nàng nói Đại chủ sẽ không tới nên bảo nàng đến đây phụ trách ba bữa cơm cho y. Nàng khiến y yên tâm, trong lòng nhất thời thư giãn, ngồi suốt một đêm cả người đau nhức, bụng đói rêu ừng ực. Nàng đưa cho y đôi đũa. Đông Phương Diễm cầm lấy, mỉm cười, lang thôn hổ yết càn quét đồ ăn nàng mang đến.

Sau đó, đại phu tới giúp y kiểm tra vết thương, đổi thuốc.

Tối đến, phó nhân tới thắp đèn và đốt hỏa lò. Mãi tới khuya, cả ngày bình an vô sự, chờ xui xẻo đến nhưng không thấy gì, y mở mắt, nằm dài trên giường, tiến nhập mộng đẹp...

Sáng sớm hôm sau, Đông Phương Diễm tỉnh lại, tinh thần tốt hơn, muốn ra ngoài đi lại một chút nhưng bị thủ vệ ngăn cản đành lui về phòng. Đang lúc hoài nghi thì Hầu Tiểu Liên đến, cùng Ô Mã Lan.

Ô Mã Lan tâm tình rất vui, xin phép Đại Ngọc rồi cùng Hầu Tiểu Liên sang gặp y. Vào phòng, an vị xong, nàng lệnh cho An Đát và thị nữ đặt điểm tâm mà trù phòng chuẩn bị lên bàn, mời y ăn.

Hầu Tiểu Liên không thể làm gì khác, đành bỏ đồ ăn mình mang tới. Nàng và Đông Phương Diễm nhìn nhau, lại nhìn vương hậu không chút khách khí. Hậu muốn họ ngồi xuống, bọn họ chỉ có thể làm theo.

Ô Mã Lan ăn quýt An Đát bóc, cảm thấy hoa quả hôm nay hương vị đặc biệt ngọt ngào, nhin không được quay sang người bên cạnh, cười nói: “Các người không biết chứ sau khi Đại vương rời đi, Bối Tề biết ả phải rời vương cung, về mặt thộn ra... Ha ha ha, thật là sướng khoái. Ta rất vui. Đây đều là công lao của người.” (Chị gái vui hơi sớm đấy) Hậu nhìn người Đường quốc mặc phục sức Cáp Tạt Hạ màu lam.

“Ta không dám kể công, còn chưa tạ ân cứu mạng của vương hậu.” Đông Phương Diễm chấp tay hành lễ, bề ngoài tỏ ra thành kính với Ô Mã Lan nhưng trong dạ chỉ một mực căm kích Hầu Tiểu Liên. Y nhìn nàng rồi nói: “Cũng cảm tạ phu nhân nữa.”

Nàng mỉm cười.

Người bên ngoài thế nào, Ô Mã Lan không thêm quan tâm, chỉ chú ý bản thân và hài nhi trong bụng, khẽ vuốt cái bụng, nói cho y biết: “Đông Phương Diễm, người đã biết ta đem người từ trong tù ra, đối với người có ân, người phải nghe theo lời của ta... Sau này, bất kể Đại vương đối với người ra sao, hiện tại Đại vương cho người ngụ cạnh Vương sảnh. Người cũng chỉ có thể hấp dẫn lực chú ý của Đại vương, không được yêu đương dây dưa Đại vương.” Vương hậu còn chưa được ở cạnh Đại vương, vậy mà y lại được. Hậu không khỏi lo lắng.

Đông Phương Diễm lập tức trả lời: "Vương hậu quá lo nghĩ rồi. Ta cùng với Đại vương chỉ bàn luận võ công, không có gì khác. Huống hồ, Đại vương là bậc chí tôn, sao có thể cùng với một nam nhân được?" Chuyện phát sinh đêm trước, y chỉ có thể giấu biến, không nói ra miệng.

"Tốt. Người hiểu là tốt rồi." Ô Mã Lan thoả mãn với câu trả lời.

Một lát sau, một gã thị tòng khác tới, nói vài tai An Đát mấy câu, nàng nghe xong, báo cáo lại cho chủ nhân.

"Không sao, cứ nói đi." Ô Mã Lan không kiêng kị người khác.

An Đát mới dám nói: "Đại vương vừa đột nhiên quyết định cho Bối Tề và Thác Lặc Phu ở lại trong cung."

"Sao có thể?" Sắc mặt Ô Mã Lan thay đổi

Thấy Vương hậu có vẻ trách cứ nhìn mình, Đông Phương Diễm chỉ có thể nói: "Khuya hôm qua, Đại vương và ta nói chuyện xong, liền đi tìm Bối Tề qua đêm."

Hầu Tiểu Liên nhận ra y thần tình khác thường nhưng không hỏi, chỉ nhìn An Đát; hơn nữa, Đại vương đã an bài chỗ ở cho nhạc sư Thác Lặc Phu, giờ muốn vương hậu tới đón Bối Tề vào hậu cung, chọn nơi ở cho nàng ta. Nàng thấy Ô Mã Lan tức giận cùng đám thị tòng ly khai.

Vương hậu âm âm kéo đến rồi lại ồn ào bỏ đi. Chờ hậu đi khuất, căn phòng khôi phục an tĩnh, chỉ còn Hầu Tiểu Liên và Đông Phương Diễm.

Nàng thấy y khẩn cấp đẩy đồng đồ ăn vương hậu mang đến ra, tìm thức ăn nàng mang tới để lên bàn, cầm đôi đũa gấp. Nàng cảm thấy uất ức nhưng nhịn không được mà hỏi: "Vì sao Đại vương đột nhiên lưu Bối Tề lại... Người biết gì không?" Có thể vào cung, dù không thành tân phi phu nhân cũng có thể sống khá giả. Nàng thấy y sắc một ngụm trà, ho khù khụ, không trả lời, mặt đỏ tới mang tai, không khỏi liên tưởng: "Lẽ nào trước khi Đại vương tìm Bối Tề, thì... với người."

"Tên khốn biến thái mới không dám động vào ta, vì ta đã đá hấn một cước".

Sợ nàng hiểu lầm, y vội vàng giải thích. Y đặt đũa xuống, lấy tay áo lau nước trà trên miệng, nói giọng khinh miệt: "Vì thế tên cầm thú kia mới với đến Bối Tề."

Hầu Tiểu Liên ngây người nghe y mắng quốc vương, không biết nên phản ứng thế nào cho phải.

Nói ra chuyện quỷ dị này, Đông Phương Diễm rất xấu hổ, nghĩ mình đường đường nam tử hán đại trượng phu mà thiếu chút nữa bị nam nhân cưỡng bức... Gạt đi sợ hãi, y không kể chi tiết mà chỉ hỏi nàng: "Tên kia có nhiều nữ nhân như vậy còn muốn... với ta. Quốc vương Cáp Tạt Hạ vẫn biến thái như vậy sao?"

Gương mặt non nớt tràn ngập oán giận, chỉ có trước mặt nàng y mới không cố gắng che giấu. Nàng than thở: "Không phải, Đại vương chưa từng đối với bất cứ nam nhân nào như vậy."

Nàng đưa mắt nhìn Đông Phương Diễm dung nhan thanh lệ. Ngay từ lần đầu tiên nhìn thấy y trong địa lao, nàng đã có dự cảm người này không phải người thường. Thực tế chứng minh nàng dự đoán đúng. "Ta không nhìn lầm, người quả nhiên đặc biệt, mới có thể thu hút sự chú ý của Đại vương đến thế. Đêm yến hội nọ, ta biết người được rời khỏi địa lao, ta rất mừng nhưng cũng vô cùng lo lắng Đại vương có thể giết người hay không. Hiện tại, người đã sống tốt, thương thế cũng có đại phu chăm sóc, ta còn có thể tới gặp người... Thực sự yên tâm." Nàng chỉnh lại ống tay áo nhàu nhĩ cho y.

Nhờ y mà nàng có thể tới gặp A La Tư dù nàng rất sợ đôi mắt sắc bén như mắt chim ưng của hắn, giống như nhiều năm trước kia đã hút hồn nàng. Đối mặt với Đông Phương Diễm, nàng có chút hổ thẹn: "Xin lỗi, Diễm đệ, là ta không tốt. Ta không nên bảo người mặc trang phục vũ nương tới yến hội..."

"Liên tỷ tỷ không nên nói như vậy! Nếu như không phải nhờ phu nhân ra sức hỗ trợ, ta làm sao thoát khỏi lao ngục, càng đừng nói gặp được A La Tư."

Đông Phương Diễm đối với Hầu Tiểu Liên chỉ có cảm kích, không hề oán giận, tuy kết quả không như y mong đợi. Nếu A La Tư không có hứng thú với nam tử thì vì sao lại ôm y? Y không nghĩ ra: "Ta đắc tội hắn, hắn không có giết ta, không tống ta về địa lao nhưng cũng không thả ta đi, lại để ta ở cạnh phòng hắn, nhưng cũng không đến xem ta. Cửa phòng có thủ vệ canh chừng, ta căn bản không thể ra ngoài. Rất

cuộc là hấn muốn gì?” Lẽ nào nơi này là một cái phòng giam khác? Vậy những ngày không được tự do vẫn còn kéo dài ư?

Y tỏ ra phiền muộn khiến Hầu Tiểu Liên mỉm lòng, cùng y suy tư một hồi, sau đó nói: “Diễm đệ, người đã từng nghĩ Đại vương đối với người có cái nhìn khác nên mới giữ người ở đây, chờ người mở miệng chủ động đi tìm ngài?”

Nàng nhắc tới, Đông Phương Diễm không thể không suy nghĩ, tên biến thái đó đã ... với y

“Ta nên làm thế nào mới tốt?” Đầu óc loạn cả lên

“Người tính thế nào?” Nàng hỏi

“Ta không biết...”

“Nếu người không chê thì nghe tỷ tỷ nói.” nàng nghĩ rồi nói: “Đại vương là một nam nhân dũng cảm, ngay thẳng nhiệt tình, bất kể là hạng người gì, nếu có khả năng thu hút sự chú ý của ngài nhất định có chỗ chỗ đặc biệt. Sở dĩ người nên nắm chặt cơ hội, đối xử tốt với Đại vương, nghĩ cách khiến ngài chú ý tới người, thích người, trở thành người ngài yêu thích nhất, có phân lượng trong lòng ngài thì đến lúc đó, ngài sẽ cho người tất cả, đem người phủng trong lòng bàn tay. Người muốn gì sẽ được nấy.”

Nghe vậy, y giật mình, nam nhân như mình thật có khả năng hấp dẫn quốc vương Cấp Tập Hạ ư? Y không tin nhưng biểu tình nghiêm túc của nàng làm y dao động “Ta muốn cái gì tên kia cũng cho ư? Kể cả cho ta quay về Lan Châu, cho ta nhân thủ đánh Linh?”

Quen y một thời gian, y đã dần dần kể cho nàng chuyện Hắc Ứng Giáo, ca ca cùng cha khác mẹ với y, chuyện võ công của y bị phế bỏ.

Nàng gật đầu, y vẫn không tin, lẩm bẩm: “Thật vậy chăng? Hấn là nam nhân, không phải nữ nhân, làm sao có thể khiến hấn yêu thích ta...” Thế nhưng chuyện hấn ôm y thì tính là chuyện gì? Y cả người không nóng, không dám nghĩ tiếp.

“Chuyện tình cảm vốn không theo lẽ thường. Chẳng ai nói được chính xác.”

Đông Phương Diễm nhíu mày, đang ở dị quốc, hoàn toàn không có người che chở, y phải tự lo lấy thân: “Liên tỷ tỷ, hình như phu nhân rất hiểu A La Tư?”

“Hiểu?” Hầu Tiểu Liên bất đắc dĩ cười cười: “Vậy ư? Dù sao mười sáu tuổi ta đã tới đây...” Không nói chuyện của nàng nữa, nàng thầm nghĩ rồi nói với Đông Phương Diễm: “Người phải nhớ kỹ, khiến Đại vương yêu người nhưng người ngàn vạn lần đừng yêu hấn, hiến thân cho hấn, có như vậy người mới có thể trở lại Trung Nguyên làm việc mình muốn.”

“Ta tuyệt đối sẽ không yêu cái tên khốn biến thái đó, huống chi hiến thân.” y gặm nhẹ, nghĩ đến việc nam nhân ôm ấp nam nhân, cả người nổi da gà.

Lấy lòng quốc vương Cấp Tập Hạ, mượn nhân mã của hấn, trở lại báo thù Linh.

Hiện nay, dường như đây là biện pháp sinh tồn tốt nhất. Thế nhưng, “Khiến A La Tư yêu ta... Ta thật có thể làm được sao?”

Y đã cắn hấn bị thương, còn đập cho hấn một cú... Đông Phương Diễm không tự tin, không khỏi thở dài, toan đứng lên.

Hầu Tiểu Liên thấy y phiền não đi tới đi lui, cũng đứng dậy, đến bên cạnh y, cổ vũ: “Người nhất định làm được, giống như khi người trọng thương tìm được đường sống trong chỗ chết, thoát khỏi địa lao. Lúc này đây, ta tin tưởng người có thể làm được.”

“Liên tỷ tỷ, ” Đông Phương Diễm cảm động, tâm tình trong tâm chẳng biết làm sao phát tiết.

Nếu như tên biến thái hạ lưu kia có thể làm ra chuyện tốt, y chấp nhận hấn tiếp tục sang phòng mình. Y nói với Hầu Tiểu Liên: “Mỗi lần thấy phu nhân, ta đều cảm thấy rất an tâm, ta...” nàng khiến y nhớ tới mẫu thân, nhin không được thốt lên: “Ta có thể ôm phu nhân được không?”

Nghe vậy, Hầu Tiểu Liên sững sốt, cũng không sợ đối phương có tư tưởng không an phận mà chỉ thấy y lộ ra một loại khát vọng thân tình vô pháp cự tuyệt...

Nàng đỏ mặt gật đầu, Đông Phương Diễm rất vui mừng, khuất chỗ thủ vệ có thể nhìn thấy, y dang tay ôm lấy nàng, ngửi mùi thơm trên người nàng – tựa như mẫu thân vậy.

### 13. Chương 3-2: Tranh Sủng (2)

Tháng ba, xuân về, tuyết tan dần, khắp nơi xanh tươi rạng rỡ.

Nhân dịp thời tiết tốt, A La Tư dẫn hộ vệ xuất cung, cưỡi ngựa tới trường huấn luyện quân đội...

Bối Tề được quốc vương sủng hạnh, ở lại trong vương cung Cáp Táp Hạ, ngay cả vương hậu đang mang thai cũng phải nhường nhịn. Để có được danh phận cao hơn, Bối Tề đương nhiên thường xuyên quần lấy A La Tư, trở hết bản lĩnh hát múa mua vui cho hắn. Hai người tình nồng ý mật tới nỗi nàng còn thuyết phục được hắn mang nàng xuất cung cùng.

Đến chỗ đóng quân đã buồn chán lắm rồi, nhưng ít ra nàng vẫn còn có thể chịu được nhưng bắt nàng mặc y phục nam nhân, che hết vẻ kiều mị của nàng thì nàng rất khó chịu nhưng để chiều lòng quốc vương, nàng chỉ có thể làm theo.

Một đoàn người ngựa bốn ba trên thảo nguyên, sau một hồi cũng tới nơi.

Đi qua trạm gác, cả bọn xuống ngựa, đứng ở bãi đất, Bối Tề phóng mắt nhìn theo tay quốc vương chỉ, thấy không xa là trường sân huấn luyện có hàng rào vây quanh. Trong đó, binh sĩ đang đánh quyền, luyện binh, bắn tên. Nàng vốn không hiểu gì về quân sự, chỉ thấy một đồng nhân mã chạy tới chạy lui náo nhiệt, nam nhân nào gặp nàng cũng xun xoe:” Bối Tề thật là cao hứng, cùng Đại vương tới đây xem. Quân đội Đại vương quả nhiên uy phong lẫm liệt, không giống binh thường.”

A La Tư muốn nàng mặc nam trang chính là muốn nàng đừng quá yếu điệu khiến binh sĩ nhìn thấy mà bất hảo. Rút tay khỏi cái ôm của nàng, hắn trừng mắt nhìn, nàng vội vàng thu liễm. Bỗng hắn nhớ tới Đông Phương Diễm, tiểu tử mạnh mẽ kia tuyệt đối không giống Bối Tề. Vì cái gì lại nhớ đến y? Đã hơn 1 tháng, lâu như vậy vì sao y còn chưa tìm hắn? Hắn phải tìm Bối Tề giải buồn, hậu cung thêm một người. Bực mình, không muốn nghĩ nữa, hắn cất bước về phía trước.

Bối Tề theo sau lại bị quốc vương ngăn lại.

” Phía trước là nơi huấn luyện binh sĩ, nữ nhân không thể đi vào. Nàng nói muốn ta đưa đến xem, vậy ở đây nhìn rồi về đi.” A La Tư gọi Mông Qua đưa Bối Tề hồi cung.

Như vậy mà về sao? Còn chưa được bao lâu mà. “Đừng.” nàng không dám lôi kéo, vội la lên:” Bối Tề muốn thời thời khắc khắc ở bên Đại Ngọc. Nếu không thể vào.... Bối Tề sẽ đợi ở đây, chờ Đại vương ra sẽ cùng Bối Tề hồi cung.”

Đúng là một vũ nương bám người như keo mà! Mông Qua và các hộ vệ khác muốn cười nhưng cố nhịn.

“Tùy nàng”. A La Tư đáp gọn lỏn, bỏ mặc nàng ở đó với Mông Qua rồi một người tới trường huấn luyện.

Lần này phụ trách giám sát binh sĩ diễn luyện là Trát Nhĩ Khâm. Thấy Đại vương tới, gã vội cùng những người khác quỳ xuống hành lễ.

“Tất cả đứng lên.” A La Tư cao giọng nói: “Các người tiếp tục luyện tập. Đừng để ý tới ta.” Binh lính đều trở lại vị trí, tiếp tục thao luyện. Hắn gọi Trát Nhĩ Khâm đến hỏi: “Binh sĩ hiện nay như thế nào?”

“Tướng lĩnh đều thao luyện hàng ngày. Cho dù có người dám xâm phạm biên cảnh, chúng ta cũng có thể nhanh chóng phản ứng, đẩy lùi địch nhân.”

“Tốt. Các người cực khổ rồi.” A La Tư vỗ vỗ vai Trát Nhĩ Khâm.

Cùng lúc đó, Bối Tề ở ngoài sân, chăm chú theo dõi nhân ảnh cao lớn mặc trang phục xanh thẫm.

“Ở đây gió lớn, thỉnh phu nhân tới trạm gác trong đình ngồi chờ.” Mông Qua đề nghị.

“Không cần! ” Bối Tề khoanh tay trước ngực, hờn dỗi: “Đại vương bao giờ mới ra?”

“Không biết. Có lúc rất nhanh, có lúc cả ngày, còn tự mình luyện thân thủ với binh sĩ.”

“Cả ngày? ” nàng cảm thấy rất bất mãn vì A La Tư bỏ mặc nàng một bên. Đột nhiên nàng trông thấy có hai người đi tới. Nhìn kỹ, một người trong đó chính là—y. nàng kinh hô, phát hiện y cũng nhìn nàng.

Trong sân rộng, A La Tư vừa quan sát binh sĩ ra sức rèn luyện vừa nghe các tướng lĩnh báo cáo chiến thuật...

Bỗng nghe thấy có người gọi. Hắn quay đầu lại thấy Mông Qua chạy tới. Hắn nghe gã nói, mặt lộ vẻ kinh ngạc, lại nhìn người sau lưng Mông Qua, xác nhận thực sự là y. Không đợi y đến, hắn cất bước tới trước.

“Người rốt cục tới tìm ta?” A La Tư vui vẻ nhìn thấy mỹ nhân nhiều ngày không gặp, một thân xiêm y Cáp Tạt Hạ tuyết trắng, khuôn mặt thanh tú, mái tóc đen dài.

Đông Phương Diễm không muốn bị nhốt hoài, rốt cục hạ quyết định... Vì vậy y yêu cầu thủ vệ ngoài cửa thông báo, không bao lâu đã có người tới dẫn y xuất cung, không ngờ gặp A La Tư ở đây. “Đúng vậy, ta tới tìm người.” y nhìn nam nhân đang cười tủm tỉm, cảm thấy rất không có tư vị, chẳng lẽ phải hành lễ với hắn sao? Y không muốn, thế nhưng...trong lúc y còn đang suy tính, A La Tư đã đến trước mặt, nắm lấy cánh tay y, kéo ống tay áo. Y giật mình, phát hiện hắn muốn kiểm tra vết thương, đành miễn cưỡng để hắn xem...

A La Tư thấy Đông Phương Diễm không phản kháng, rất mừng rỡ. Tay y không còn băng nữa, vết thương sâu trên cổ tay đã đóng vảy, nhìn sang tay kia cũng thấy thương thế đã chuyển biến tốt đẹp, đoán thương thế trên chân cũng không kém hơn. Hắn cười nói “Đại phu nói vết thương trên tay chân người đã tốt hơn, uống thuốc đúng hạn, gân mạch sẽ từ từ khép lại. Người nếu thấy khó chịu đâu, nhớ nói với đại phu.”

“Ta biết. ” Đông Phương Diễm giả vờ nghe lời, rút tay về, cảm thấy tất cả mọi người đang nhìn mình.

A La Tư dường như không để ý ánh mắt người bên ngoài. “Qua đây.” Dứt lời, hắn giơ tay ôm lấy vai y, dẫn y ra vị trí phạm vi nhìn tốt nhất.

Binh lính bên trong trường huấn luyện đều là quân đội ngự tiền, tinh chọn từ khắp nơi trên toàn quốc, đều là dũng sĩ thiện chiến. Lãnh đạo đội quân này là con cháu các tộc trưởng ví dụ như Trát Nhĩ Khâm – 30 tuổi, thủ lĩnh 1 bộ lạc. Gia tộc của gã từ trước đến nay đều có giao tình với Vương tộc... A La Tư khoe với người bên cạnh: “Thế nào, tướng sĩ Cáp Tạt Hạ ta huấn luyện không sai chứ?”

Đông Phương Diễm quan sát binh hùng tướng mạnh, có phần khâm phục, nhưng để cho đội nhân mã này tới Hắc Ưng Giáo, đụng độ với Linh, Phục La và các cao thủ khác thì ...thoáng chốc, y lên tiếng: “Đúng vậy, không sai, nhưng đáng tiếc...”

“Đáng tiếc cái gì?”

“Đáng tiếc tiền thủ phối hợp chưa tốt, tỷ lệ bất chệch hồng tâm cao. Các người bắn kiêu này, ta tùy tiện đi lại cũng tránh được.”

Ngữ điệu kiêu ngạo làm một số người dừng động tác. Trát Nhĩ Khâm so với A La Tư còn không hài lòng hơn: “Đông Phương công tử cuồng ngôn gì vậy?”

Ở trên yển hội từng thấy y biểu diễn roi, vốn không có ấn tượng tốt.

“Không tin? Ta có thể làm mẫu.” Đông Phương Diễm nhìn người đứng trước mặt tỏ vẻ khinh khi mình.

“Không cần, ta tin người có thể né tên.” A La Tư nói: “Nhưng người nói tiền thuật của bọn họ không tốt? Ta không tin.”

“Vậy ta sẽ làm mẫu kỹ thuật kỵ mã bắn tên chân chính cho các người xem.” Đông Phương Diễm hừ lạnh một tiếng, né tránh cánh tay nam nhân.

“Đại vương?”

“Không sao. Để Đông Phương Diễm thử một lần, mang ngựa và cung tên đến cho y.” A La Tư hạ lệnh cho Trát Nhĩ Khâm, chờ xem kịch vui.

Rất nhanh, binh sĩ đưa ngựa và cung tên tới. Sau đó Đông Phương Diễm nhảy lên ngựa.

A La Tư và các tướng sĩ nhìn con ngựa khẩn trương, hất người cười mấy lần rồi mới thích ứng. Người kia nắm chặt cương, cho ngựa quay đầu, bắt đầu phi.

Bối Tề nhàm chán đứng ngoài, không nghe thấy bên trong nói gì, chỉ thấy người ở yên hội tòng cưỡi đi hào quang của nàng đang ngồi trên ngựa, “Người kia đang làm cái gì đó?” nàng không hiểu.

Nhưng Mông Qua hiểu, nhìn theo hướng con ngựa phía xa, gã nhắc nhở: “Phu nhân, con ngựa kia... Hình như là đang hướng về phía phu nhân.”

“Cái gì?” Bối Tề không rõ tình huống lắm nhưng rất nhanh sau đó, thấy đối phương đúng như lời Mông Qua, phi về phía mình.

Đang phi, Đông Phương Diễm cố ý cách xa nàng, hai chân kẹp chặt yên ngựa, tay cầm cung, vừa phi tới, nghiêng người bắn ra-

“A aaaaaa”

A La Tư, Trát Nhĩ Khâm, Mông Qua và các binh lính khác đều bị dọa sợ, thấy Bối Tề thét chói tai, mũ trên đầu bị bắn trúng, bay văng ra.

“Phu nhân” Mông Qua nhanh tay đỡ lấy nàng sợ nhũn cả người.

Sự việc ngoài ý muốn, Trát Nhĩ Khâm, A La Tư, và một số tướng lĩnh chạy tới...

## 14. Chương 3-3: Tranh Sủng (3)

Chuyện gì vừa phát sinh, nàng căn bản không kịp nhìn thấy. Bối Tề giật mình khóc nức lên, trừng mắt nhìn vũ nam kia xuống ngựa bước tới. Y vì Đại vương mà cố ý diễu võ dương oai với nàng. Nàng tức giận quát: “Người đang ở đây làm gì? Định bắn chết ta? Thật ác độc.” nàng dựa vào A La Tư, ngã vào lòng hắn: “Đại vương... Bối Tề thiếu chút nữa mất mạng rồi...Hu hu...”

Bối Tề không bị thương là tốt rồi. A La Tư thở phào một hơi, nhìn người bị dọa hết vía trong lòng, phát hiện quần nàng đã ướt một mảng, cố nhịn cười, lập tức giao nàng cho Mông Qua đi xử lý. Chờ Mông Qua đưa nàng rời đi, hắn mới đối mặt Đông Phương Diễm, nhin không được tán thưởng: “Người làm ta vừa giết mình vừa ngạc nhiên. Ta phục thân thủ của người rồi.”

Bắn trúng mục tiêu nhỏ như vậy từ cự ly xa vậy mà không làm người ta bị thương... Các tướng lĩnh trông mắt lú lú, nhìn chằm chằm mũ và tên rơi trên mặt đất, tưởng tượng mục tiêu nếu là người sống sẽ ra sao. Bọn họ không thể không thán khen tụng người Trung Nguyên.

“Nếu như ta còn nội lực, tên sẽ cắm trong mũ chứ sẽ không rơi xuống đất.” Đông Phương Diễm nén bản thân đang muốn thở dốc, động tác nhanh nhẹn nhưng sắc mặt trắng bệch, không cam lòng nhặt mũi tên vô lực chỉ bắn bay mũ. Bất quá vậy cũng đủ dọa Bối Tề sợ hết hồn rồi, thấy nàng quay đầu lại, hung hăng lườm nguýt, để Mông Qua đỡ lên ngựa quay về vương cung...

Thật vất vả mới đợi được Đông Phương Diễm, A La Tư nào thềm để tâm đến nàng, hứng thú hỏi y: “Làm sao người luyện được tiên kỹ tốt như vậy?”

“Ồ Hắc Ưng Giáo bọn ta, ai cũng đều phải luyện kỹ thuật cưỡi ngựa bắn tên, không có gì kỳ quái. Khi bọn ta còn nhỏ, đây là trò chơi yêu thích nhất. Vậy tự nhiên giỏi thôi.” Roi cũng là y chơi đùa từ nhỏ đến lớn, tự nhiên mà thành thạo, coi nó như một bộ phận trên thân thể mình. Đông Phương Diễm tự hào nhưng cũng bi thương vì mất đi công lực...Một lát sau, y mới ổn định hô hấp, chậm rãi khôi phục khí sắc.

“Món đồ chơi yêu thích nhất à...?” Người Trung Nguyên càng khiến A La Tư cảm thấy hứng thú. Hắn hỏi tướng lĩnh đứng cạnh: “Các người đều nghe rõ chứ?”

Cả bọn gật đầu, ghi nhớ những điều vừa nhìn thấy, tăng cường huấn luyện xạ thủ.

Trát Nhĩ Khâm không phục, hướng về phía nam tử tái nhợt mảnh mai nọ gầm nhẹ: “Đông Phương công tử, ta muốn lĩnh giáo võ công của người.”

A La Tư khoanh tay đứng nhìn.

Đông Phương Diễm nhăn mày khinh thị nhìn chiếu tướng Cáp Tạt Hạ tay cầm đại đao, nói: “Ta không cần đao kiếm.”

“Trát Nhĩ Khâm, bỏ đao xuống.” A La Tư lúc này mới lên tiếng. Trát Nhĩ Khâm không hài lòng, miễn cưỡng gác vũ khí. A La Tư mỉm cười khen hay rồi tới trạm gác trong đình, lấy ra gì đó, đưa cho hai người:”

” “Đao tử sắc bén, không thích hợp lấy ra khoa tay múa chân, hai người các người luận bàn võ thuật nên dùng côn trúc so chiêu, miễn cho có người thụ thương. Còn nữa, để công bằng, không được sử xuất nội lực.” Đông Phương Diễm từ chối cho ý kiến, hẩn nhìn về phía Trát Nhĩ Khâm, gã cũng gật đầu.

A La Tư rời đi, luận võ bắt đầu...

Tướng lĩnh nhìn chăm chăm hai người giằng co, ngay cả binh lính đứng đằng xa cũng cảm giác được bầu không khí khẩn trương.

Đông Phương Diễm không quen dùng côn, nghĩ thâm bất kể là binh khí gì chỉ cần dùng chiêu thức là được. Trước mắt bao người, y hít sâu một hơi, nắm chặt côn, nói với người đối diện: “Xuất chiêu đi.”

“Nha a ” Trát Nhĩ Khâm hét lớn một tiếng, tiên phát chế nhân!

Đông Phương Diễm thủ thế đỡ đòn.

Mọi người xem chăm chú hai người tranh đấu, côn trúc va vào nhau kêu răng rắc.

Đông Phương Diễm nắm chặt trúc côn, vặn eo, nghiêng người, hai chân di động cất bước, trong nháy mắt nhận hơn mười chiêu. Để tiết kiệm thể lực, y không nóng nảy tiến lên mà vẫn bảo trì thủ thế như cũ, thăm dò phương pháp của đối phương, chờ cơ hội phản công. Y phát hiện võ thuật đối phương không kém, công phu hai chân vững chắc, cánh tay khỏe mạnh hữu lực... May là chỉ so chiêu thức với gã, không xuất lực, bằng không y hẳn phải khổ chiến một phen.

Tỷ thí qua mấy hiệp, y hô khẽ, đột nhiên phát hiện đối phương tựa hồ sử dụng...” Người học qua đao pháp của Thiếu Lâm?” Trát Nhĩ Khâm kinh ngạc, y càng xác định mình suy đoán đúng. Sử côn liên tục, né tránh công kích, dần dần Đông Phương Diễm cảm thấy thể lực hao đi, đối mặt với người Cáp Tạt Hạ, y tuyệt đối không muốn thua. Vì vậy, y cố ý cười nhạt:”Đao pháp Thiếu Lâm thể mạnh như mãnh hổ nhưng thiếu khuyết linh xảo, cần nội lực thâm hậu bù đắp. Nhưng người nội lực không tốt, đao pháp vừa học chưa thuần thực, chả ra đâu vào đâu. Định thua ta hay sao? Cước bộ không đúng, nên tả tiến hữu thoái mới phải. Ai! Nói vậy mà vẫn sai.”

Trát Nhĩ Khâm trúng phép khích tướng, càng lưu ý lời đối phương càng mắc thêm lỗi, mấy lần suýt bị côn đánh trúng. Gã bắt đầu tức giận, mắng:” Đồ...tiểu tử thôi đừng có nhiều lời vô ích.” Tưởng sớm một chút đánh bại đối thủ, tránh mất mặt trước mặt bộ hạ nhưng người kia biến hóa liên tục, gã không sao chế phục nổi. Trát Nhĩ Khâm càng phần nộ càng mất kiên nhẫn, hẩn dùng toàn lực đánh tới đối phương.

Kình phong ù ù nổi lên dọa Đông Phương Diễm hốt hoảng, theo bản năng nâng cao trúc côn, chuẩn bị tinh thần ăn đòn nặng—

“A!” tiếng đối phương bị côn gãy bắn trúng làm y ngã người, cảm thấy hai tay đau nhức.

Y vội hoàn hồn, thân thể suy yếu loạng choạng lui về phía sau, nào ngờ bước quá nhanh, mất trọng tâm ngã xuống đất...

Toàn trường kinh hãi, nhìn chăm chăm một côn kia sẽ bổ tới người Đông Phương Diễm.

“Trát Nhĩ Khâm mau dừng tay! ” A La Tư hét lớn, rút đao bên hông ra, phi đến chắn giữa hai người—

Vật trong tay gặp đao phong nhất thời bị chặt thành hai nửa. Lúc này, Trát Nhĩ Khâm mới thanh tỉnh từ cơn giận dữ.

“Đã nói không được dùng nội lực, người muốn trái lệnh ta?” A La Tư tức giận quát Trát Nhĩ Khâm.

“Đại vương thứ tội! ” Trát Nhĩ Khâm cúi đầu quỳ xuống, trong lòng vẫn oán hận tên đến từ Trung Nguyên kia.

Đông Phương Diễm ngần không được há mồm thở dốc, không dám nghĩ một cơn đó mà giáng xuống mình sẽ bị thương đến mức nào. Ngưỡng vọng thân ảnh cao lớn đứng chắn trước mặt, bỗng có một loại cảm giác kỳ quái nhưng nhanh chóng bị áp chế.

Kết thúc cuộc luận võ không mấy thoải mái, A La Tư tha cho Trát Nhĩ Khâm, lệnh cho gã và những người khác trở lại thao trường, tiếp tục luyện tập. Hắn cất kỹ đao tử, xoay người nhìn người kia sắc mặt trắng bệch. “Người có ổn không?”, tay kéo y lại gần.

Đông Phương Diễm bị nam nhân kéo, cố gắng ổn định hơi thở. Đối phương còn không buông tay? Y giãy ra, buông 1 câu.:” Ta còn khỏe, tự đi được.”

A La Tư đã quen với sự hung hãn của y, không khỏi cười hỏi:”Chiêu thức người sử dụng với Trát Nhĩ Khâm không giống Phi Thiên Huyền Công.”

“Đương nhiên. Ta không phải chỉ biết có mỗi Phi Thiên Huyền Công.” Đông Phương Diễm tự hào không bị người Cáp Tạt Hạ xem thường, trải qua hai lần kinh hách, thân thể dĩ nhiên mệt mỏi.

A La Tư rất khó tưởng tượng người suy yếu này trước khi võ công bị phế thì có dáng dấp gì. “Động tác né tránh công kích của người rất linh hoạt. Người sẽ dạy cho binh lính của ta chứ?” hắn nhìn kỹ y.

“Có thể, nếu người cho ta mượn nhân mã để ta trở lại Trung Nguyên trước.” Đông Phương Diễm trừng mắt nhìn lại.

A La Tư nhin không được bật cười:”Người thật là biết cò kè mặc cả.”

Đối phương bỏ đi, Đông Phương Diễm chỉ có thể theo sau....tự hiểu quốc vương sẽ không đáp ứng yêu cầu của mình.

A La Tư kêu lính gác mang ngựa tới, không cho hộ vệ theo, chỉ quay đầu lại hỏi Đông Phương Diễm: “Có muốn cưỡi ngựa không?”

Đối phương gật đầu, sắc mặt có chút trắng bệch nhưng bộ dáng cao ngạo, tiếp lấy cương ngựa trong tay hắn. Hắn nhin không được, nhảy lên ngựa, chờ đối phương cũng leo lên xong mới nói:”Đi theo ta.”

## 15. Chương 3-4: Tranh Sủng (4)

Nam nhân nói xong liền phi ngựa rời khỏi trường huấn luyện, Đông Phương Diễm vội vàng đuổi theo...

Trời xanh mây trắng, ánh mặt trời ấm áp, soi sáng thảo nguyên mênh mông...

Đông Phương Diễm lần đầu ra khỏi cung, không khỏi dứt bỏ ưu phiền, hít thở mùi hương thơm ngát. A La Tư nhận ra Đông Phương Diễm vui vẻ, tận lực khống chế tốc độ, để đối phương đi bên cạnh.

Hai con ngựa phi mãi trên thảo nguyên cho đến khi Đông Phương Diễm trông thấy một mảng lớn cỏ cao nửa thân người, xanh sọc trắng mềm như lụa, lúc có gió thổi qua, một chút bông trắng bay lên không trung tựa tiên nữ đang khiêu vũ, đẹp không sao tả xiết.

Thấy người bên cạnh luôn cảnh giác cũng lộ ra vẻ thư giãn nhu hòa, tâm tình A La Tư vui hẳn lên, mỉm cười hỏi:”Nơi này rất đẹp, đúng không?”

Đâu chỉ đẹp. Đông Phương Diễm mở lớn hai mắt, tham lam muốn thu hết mỹ cảnh vào trí nhớ. A La Tư xuống ngựa, y cũng nhảy xuống theo, cùng hắn đi vào miền cỏ xanh tươi tuyết trắng, nhin không được đưa hai tay khê vuốt đám lông mao trắng trên cổ, cảm giác rất mềm mại. Không để ý, va đầu vào người đi phía trước đột ngột dừng lại.

A La Tư xoay người, thấy đối phương chạy trốn vội lui về phía sau vài bước, nhin không được bật cười.

Hai người người xem ta, ta xem người, không ai lên tiếng.

Một bên là con ngựa cúi đầu ăn cỏ.

Gió xuân thổi qua bãi cỏ xanh ngời, phát ra tiếng sột soạt...

Sau một hồi, A La Tư rốt cục mở miệng trước: “Được rồi, người nói đi, tại sao tới tìm ta?”

Đông Phương Diễm bị hỏi đến sững sốt. Vội bịa ra một vở kịch... Đúng vậy, ngày hôm nay, mãi y mới gom đủ dũng khí tới gặp hắn. “Ta...” y vừa mở miệng, phát hiện đôi mắt nâu quan sát mình, ấp a ấp úng cả buổi không nói nên lời.

“Người rốt cuộc muốn nói gì với ta?” Nói mau lên, ta không phải người kiên nhẫn đâu.” A La Tư giục. Hắn đợi y một tháng đã là phá kỉ lục rồi.

“Ta—” lời ra đến miệng lại nuốt vào. Đông Phương Diễm nhìn chằm chằm người kia khoanh tay trước ngực, rảnh rỗi đứng đó, rồi lại nghĩ đến lời Liên tỷ tỷ nói..., để báo thù, y phải nhẫn nhịn, nhẫn nại, nhẫn nại nữa. Hít sâu một hơi, y né tránh ánh mắt sắc bén, hai tay nắm chặt, buồn bực thốt: “Ta... Nguyên ý... theo ý người.... Trở thành người của người.”

Rốt cục cũng đợi được câu này, A La Tư mặt mày rạng rỡ: “Tại sao?”

Cái tên trời đánh này, đã biết đáp án còn cố ý hỏi. Đông Phương Diễm không nhìn hắn, nổi giận dưng dưng quát: “Đã biết rồi còn hỏi làm gì.”

A La Tư minh bạch vì sao đối phương nói như vậy nhưng vẫn hi vọng tiểu tử cao ngạo quật cường này tự thừa nhận khuất phục trước mình... Y tức giận đến đỏ cả mặt, giống như muốn nổ bung. Hắn không đùa với y, trái lại ra lệnh: “Lại đây.”

Hắn nhìn y do dự giãy dụa, bèn quay về với chính nghĩa ra vẻ ta không có gấp như người.

Rơi vào tình trạng này, Đông Phương Diễm nếu không nguyện ý cũng chỉ có thể nhẫn nại. Một lúc lâu, y mới thỏa hiệp, theo lệnh đi qua...

Lòng bàn chân y ghim kim hay sao mà chậm quá vậy? A La Tư tính tình giỏi nín nhịn cũng không đợi nổi, chờ Đông Phương Diễm tới gần bèn giơ tay kéo y lại.

Bị nam nhân ôm lấy, cơn ác mộng đêm đó lập tức hiện lên trong óc khiến Đông Phương Diễm cả người sợ run.

A La Tư cảm giác người trong lòng cứng ngắc, nâng cằm y, trầm giọng nói: “Người muốn trở thành người của ta phải cam tâm tình nguyện chứng minh cho ta xem.”

“Muốn ta chứng minh như thế nào?” Cố nén sợ hãi, Đông Phương Diễm gắng gượng chống lại ánh mắt của hắn.

“Hé miệng ra.”

Mệnh lệnh nhẹ nhàng lại làm cho Đông Phương Diễm sợ run từ đầu đến chân. Mắt thấy chấp nhất, không thể phản kháng giãy dụa, cuối cùng là môi son hé mở...

A La Tư hôn cặp môi thơm, tận lực thông thả, đầu lưỡi thiêu liếm cánh môi run rẩy, hàm răng ngọc ngà, đưa vào trong đó.

Đầu lưỡi không có chỗ trốn, bị ngọn lửa đuổi theo, quấn lên, liếm ngoạm, khiêu khích... Đông Phương Diễm cảm thụ nụ hôn lần này khác xa lần trước, nổi lên mê hoặc. Chỉ chốc lát, cái hôn phớt nhẹ chuyển thành nhiệt liệt, môi bị mãnh liệt chiếm cứ, y bị nam tính của hắn hút vào, hốt hoảng rên rỉ “ưm ưm”, xoay mình, nam nhân buông y ra, một sợi tơ trong suốt giăng giữa môi hai người.

A La Tư nhìn y thở dốc, khuôn mặt đỏ rực như ráng mây, sóng mắt sương mù, lau vết nước trên môi y, cười nói: “Kích thích như vậy, có lẽ người không quá chán ghét ta?”

Đông Phương Diễm mờ mịt, chưa kịp hoàn hồn sau nụ hôn, lảo bẫm, không hiểu nam nhân với nam nhân sao lại có thể làm như vậy: “Gì cơ?”

Y vô pháp phản ứng A La Tư vẫn đang ôm chặt mình, hôn lên môi, chóp mũi, mi tâm, gương mặt, chiếm thành đoạt đất, lần ra sau gáy, khê cắn một cái: “A.” Lời lẽ của nam nhân khiến cho y nhột nhột, né tránh nhưng bàn tay to lớn phía sau cổ làm y không thể nhúc nhích. Tay kia của hắn luôn qua vạt áo, xoa nắn

lồng ngực y, ngón tay cố sức chuyển động nắm lồng đầu vú. “Ân.....a...” y không khỏi rên rỉ, xoay mình nhớ lại đây là đâu, vội ngăn cản:” Đừng... Sẽ bị người khác thấy.”

“Ai dám sang đây xem? ” thanh âm trầm thấp khàn khàn, môi tay bận bịu thưởng thức mỹ nhân, ôm lấy thân thể đang cố giãy dụa giật lại quần áo, cúi đầu sát bộ ngực thơm hương, hôn tới tấp lên môi, há miệng ngậm lấy quả lạp phần hồng khả ái.

“A! ” Đông Phương Diễm thở dốc, cảm thấy nam nhân đùa bỡn ngực mình, cái lưỡi liếm quàng vú, răng cắn nụ hoa hồng phần nổi lên. Một trận tê dại hoan lạc làm y mất đi ý chí phản kháng.

A La Tư liên tục duy trì động tác, cười nhìn thân hình yêu kiều trong lồng. Chân y mềm nhũn, hấn vội ôm lấy, đỡ y nằm lên thảm cỏ mềm mại, vừa cởi xiêm y của mình vừa sẵn tới đối phương đang mờ mịt, hôn khắp bộ ngực.

“Yên, để cho ta liếm, đầu vú của người đứng lên rồi, hồng đỏ, thật mẫn cảm nha.”

“Đừng nói nữa.” Đông Phương Diễm đỏ mặt, cảm thấy then muốn chết, nhận ra mình đang quỳ xuống dưới ngực nam nhân. Y toan muốn đứng dậy đào tẩu lại bị tóm lại, một tay đối phương nắm hạ thể của y qua lớp quần, bắt đầu ma sát.

“A, ân a, a a...”

Tiếng kêu ngượng ngùng làm dục niệm A La Tư tăng vọt, nắm ngón tay càng thêm đùa bỡn bộ vị non mềm.

Đông Phương Diễm ngửa đầu thở gấp, mái tóc đen dài xõa xuống, vô pháp chống cự kích thích, hai tay không tự giác khoắc lên vai nam nhân, quỳ đối mặt với hấn, đến khi quần bị tụt xuống phân nửa, bàn tay to cầm lấy hạ thể, y mới kinh hô “Đừng” nhưng không kịp ngăn cản lòng bàn tay ẩm áp sát lồng lấy hạ thân mình, các ngón tay vuốt ve khiêu khích càng lúc càng nhanh.

”Y... A, a! ” Y liên tục thở gấp, khủng hoảng kỳ quái từng trải qua lại muốn dậy sóng.

A La Tư thấy người kia khả ái không nói nên lời, run rẩy chịu không nổi đùa bỡn, bắt giắc đầu gối lên vai mình, ngón tay thon mảnh nắm bả vai, không khỏi hôn lên khuôn mặt đỏ ửng, cười nhẹ:”Người thật đáng yêu...”

Thấy đối phương đã cứng lên, hấn đột nhiên thu tay lại, nhìn y thần tình mê man.

“Người muốn thoải mái hơn thì phải vuốt ta giống như ta làm với người.”

Nghe lời nói vô sỉ hạ lưu..., Đông Phương Diễm trống mắt lú lờ. Muốn y sờ...sờ chỗ đó... nam nhân. Đối phương cởi quần, cả người y căng thẳng, vừa tức vừa khốn cùng.

A La Tư lại hôn đôi môi hồng nhuận, nhân lúc đối phương không chống đối, hai cánh tay ôm chặt y. Cả hai quần áo xóc xếch, ngực áp ngực, chỗ nào đó hạ thể cũng sát vào nhau. Hấn quờ quạng bờ mông mỹ lệ, chậm rãi nhiệt, cảm nhận của mình dần trở nên thô to.

Nam tính bị kích thích đứng lên, Đông Phương Diễm cảm thấy nhục nhã nhưng khí lực không bằng người, chỉ có thể chịu giam trong vòng tay cường tráng.

“Buông ra! Người không thể như vậy...” Tiếng mắng duy trì không bao lâu đã biến thành rên rỉ:”A... Ân a...”

Vật giữa hai chân bị đối phương ma sát tới khô nóng, cả người mềm yếu.

“Người cũng cứng lên rồi, vì sao không thể như vậy?”

“Vì chúng ta đều là nam nhân...”

“Thế thì sao?”

“Rất biến thái!”

“Biến thái? Hiện tại người cảm thấy khó chịu sao?”

“...”

“Người đáp không được, lại thừa nhận không khó chịu, vậy là người đang sảng khoái.”

“Không phải...”

“Không phải ư? Nam nhân cùng nam nhân rất sảng khoái. Nhờ người mà ta cũng mới hiểu ra.”

A La Tư đùa người trong lòng.

“Đừng nói nữa.”

“Đừng...” Đông Phương Diễm uất hận nhưng không chống cự được hoan lạc.

“Rất thoải mái đúng không?” A La Tư phả một hơi vào vành tai nóng rực, kề sát thân thể thon dài, tiếp tục ma sát bộ lông...Sau đó, hắn chậm rãi xấp lại gần, sử dụng kỹ xảo nắm ngoặt khiến người kia thiếu nước thở dốc, kéo tay y chạm vào của mình, vừa ma sát đối phương vừa dẫn dắt năm ngón tay thon âu yếm nam tính đang trưởng đại.

“Àn a... A...” Đông Phương Diễm trầm luân trong lạc thú, đầu óc hỗn độn, chỉ chuyên tâm tận hưởng vui vẻ căn bản không phát hiện tay mình đặt trên hạ thể A La Tư, sát lông càng lúc càng nhanh.

, “A, a, a...” tiếng kêu vút lên “Đừng động nữa... Ta... Ta sắp...” tay ôm lấy eo nam nhân, chống đỡ thân thể của mình, ma sát mãnh liệt ép y sắp phát điên.

“A, a,” A La Tư cũng nhin không được nữa gầm nhẹ: “Ta muốn muốn chúng ta cùng nhau bắn!” Dục hỏa trưởng lớn chịu không nổi sát lông, đặt cao trào, rốt cục bắn ra—

Nhiệt dịch phun lên người, nghe đối phương liên tục thở dốc, sau khi phát tiết, cả hai ngã nhào lên cỏ.

Đông Phương Diễm da thịt ửng đỏ, mặt thái mê người, A La Tư trong lòng ngứa ngáy, dục niệm lại dâng lên: “Diễm...” Hắn phả một hơi bên tai y:

“Ta muốn người!”

Vừa hôn khuôn mặt ửng đỏ vừa kéo quần đối phương xuống, nâng cặp đùi thon...

Vội vàng ngăn chặn hạ thân nam nhân lại vừa cứng lên, Đông Phương Diễm khấn咒: “Đừng! Buông ra...” y rút chân lại nhưng không được. Bị ép tách hai chân ra, nam nhân to dài nổi gân xanh đẩy vào khe mông.

“Buông.” Quá sợ hãi, y giãy dụa điên cuồng, vất vả mãi mới thoát được một chân, đạp thẳng vào bụng A La Tư.

“Ai da...” A La Tư bị đá đau đến lảo đảo, trong bụng bốc lên một trận quần quai tiêu tan luôn dục niệm. Hắn trừng mắt nhìn người kia hoảng hồn trốn tránh, giận dữ rống to: “Người dám đá ta?”

Lấy cổ cao che lấp thân thể trần truồng, Đông Phương Diễm khốn cùng thâm nghĩ...thôi quên đi. Run run mặc quần vào, hai tay y cầm chặt quần áo, sợ đến thở gấp gáp: “Ta đã nói dừng lại, người còn...”

“Người làm trò gì vậy? Đã đáp ứng trở thành người của ta, tiếp thu ta, giờ lại cự tuyệt.”

Bị tiếng hô cắt lời, Đông Phương Diễm máu nóng bốc lên: “Ta đáp ứng trở thành người của người nhưng không đáp ứng phương thức tiếp thụ thô bạo như vậy.”

“Người vừa thích muốn chết, còn dám nói ta thô bạo?”

“Ta nói dừng lại, người còn định đem cái kia...của người... Như thế mà còn không gọi là thô bạo?”

Bụng đỡ đau, A La Tư bắn người lên, nắm tay đối phương mắng: “Hỗn xược. Ta là quốc vương Cáp Tạt Hạ, mọi người ở đây bất kể nam hay nữ đều phải phục tùng ta, nghe mệnh lệnh của ta, không ai dám cãi lời. Chỉ có người là không biết nặng nhẹ.” Chỉ có y được hắn thích mà 3 lần đánh hắn, giờ còn dám chửi mắng, không thể nhẫn nhịn thêm nữa.

Đông Phương Diễm há hốc mồm, bị đối phương chỉ trích, tức giận: “Ta không phải là thần dân của người, cũng không phải binh sĩ của người, lại càng không phải nữ nhân phải lấy lòng người. Người không cần lấy mệnh lệnh tới dọa ta, vô dụng thôi. Chuyện ta không thích, tuyệt đối sẽ không làm.”

Y liếc nhìn nam nhân lộ khí trùng thiên, hai tay ôm eo, quần áo mở rộng lộ ra cơ ngực và bụng rắn chắc, tính khí giữa hai chân sưng to còn chưa hoàn toàn xù xuống...Y quay mặt đi, xấu hổ đỏ mặt.

A La Tư kinh ngạc thấy y lên giọng hóa ra là đang thất kinh, chỉ tỏ vẻ ta đây mà thôi. Phút chốc, nổi tức giận gần như bay mất, nghĩ mọi chuyện rất tốt đẹp, cười phì ra, “Ha ha ha! ”

“A La Tư, ngươi cười cái gì?” Phản ứng kỳ quái của nam nhân làm cho Đông Phương Diễm thấp thỏm bất an. Chửi đã mồm rồi mới nhớ ra mình muốn lấy lòng hắn, tại sao lại nhịn không được mà chọc hắn tức giận.

“Ha... Ta cười ngươi rõ ràng là sợ ta còn giả bộ can đảm.” thấy đối phương xấu hổ không nhìn mình, A La Tư không nhịn được cười. Cười chán rồi hắn mới xoa bụng, mặc lại quần áo, ai thán lần đầu tiên có người dám gọi thẳng tên mình ra chửi mắng, nam tính hùng phong cư nhiên không có đất dụng võ.

Hắn nhìn Đông Phương Diễm cũng chỉnh lại quần áo cho ngay ngắn, giữ khoảng cách như tránh tà, không khỏi cười nhẹ: “Ngươi nha, người cũng như tên.” – tựa một ngọn lửa, người ngoài chạm vào sẽ bị bỏng.

“Diễm, ta thích ngươi.”

Nghe nam nhân thân mật gọi tên mình tỏ tình, tay chân Đông Phương Diễm chẳng biết để đâu, khốn quẫn muốn chết, mặt đỏ như muốn đun sôi dầu.

Trong mắt A La Tư, gương mặt mỹ nhân đỏ tươi như lửa đẹp tựa bông hồng, cao ngạo sinh trưởng trên vách Huyền Nhai, muốn hái về, khó tránh khỏi bị thương... Điều này kích thích bản tính ham chinh phục của hắn, nghĩ vậy, hắn phần khởi hăng hái bưng bưng: “Được rồi, ngươi đã không thích, ta sẽ không làm thế nữa. Nhưng ngươi nghe cho rõ đây. Ta nhất định phải làm cho ngươi thích ta, yêu ta, cam tâm tình nguyện trở thành người của ta.”

Đối mặt với tuyên bố thẳng thắn trực tiếp như vậy, Đông Phương Diễm đầu tiên là vui, sau đó là lo, sợ mình làm không tốt sẽ rước họa vào thân. Vì để sớm trở lại Lan Châu, y kiên trì gạt hắn. Nghĩ thế, y ra vẻ mặt ôn hoà với quốc vương: “Muốn ta thích ngươi thì không nên ép buộc, ra lệnh cho ta. Ngươi hắn là hiểu ta cần gì.” Thấy hắn tới gần, y khấn trương nhưng tự nhủ không thể trốn tránh.

A La Tư ngưng mắt nhìn khuôn mặt trái xoan đỏ ửng, hỏi “Diễm, ngươi cần gì?” Đột nhiên nghĩ ra “Ngươi muốn ta ngay bây giờ cho ngươi quay về Trung Nguyên.”

Đông Phương Diễm nổi giận: “Ta biết ngươi sẽ không tha cho ta đi...”

Hắn thực sự có thể làm được như Liên tỷ tỷ nói sao? Y nhú mày, không nghĩ nữa, chỉ chuyên tâm ứng phó với nam nhân toan ôm lấy mình, dò hỏi: “Nếu như ta cần cái khác, ngươi sẽ cho ta sao?”

“Còn phải xem ngươi muốn cái gì.” A La Tư mỉm cười, nhìn chằm chằm khuôn mặt bối rối ửng hồng, nhịn không được cúi đầu hôn lên đôi môi thơm run rẩy.

## 16. Chương 4-1: Chơi Xuân (1)

Trong chợ ngoài Vương cung, ngựa xe như nước áo quần như nêm. Các gánh bán hàng rong cao giọng rao, mời khách tới xem hàng.

Vũ đoàn Ba Tư tạm thời ở lại Cáp Tạt Hạ buôn bán, chọn chỗ náo nhiệt dựng lều trướng. Lão bản, ca vũ, nữ lang, nhạc sư chia nhau ở.

Đương lúc chờ đợi buổi biểu diễn, bên trong một lều phát ra âm thanh dâm dăng...

“A, a... Chủ nhân thật là thô...Ưm ưm...Lớn quá...Đâm ta...” Vũ nương rên rỉ, ôm lấy nam nhân.

“A, a...” nam nhân béo cũng chịu không nổi, rống lên: “Tiểu mỹ nhân... Kẹp chặt một chút! Nàng cho ta sướng, ta sẽ...sẽ cho nàng vàng ngọc.” Dưới tiếng kêu cổ vũ của đối phương, hai tay gã bóp cặp vú đầy đặn, liều mạng thúc cái eo mập ú, bắn vào cơ thể nữ nhân.

Đúng lúc hai người kịch liệt hành sự, đột nhiên có người xông vào trong trướng: “Con bà nó, kẻ nào muốn chết đấy?”

Gã tức giận mắng, nhìn kỹ lại, hóa ra là –” Đại vương?” Có thêm cả Mông Qua mang theo đao tử tiến đến. Gã sợ rụng rời hồn phách, đẩy nữ nhân ra, kéo chắn che người, té từ trên giường xuống đất, tứ chi dùng ba, bò đến trước chân người vừa đến.

A La Tư không nhìn nữ nhân đang hốt hoảng trốn sau rương quần áo, chỉ liếc Tra Phổ. Lúc trước nghe người ta nói gã hành vi bẩn thỉu, hẳn không tin, chờ thấy chân tướng hẳn mới tin. Hai tay chấp sau lưng, hẳn cười nhạt:” Người rất biết hưởng lạc nha. Không yên thân làm quản ngục lại ngã vào tay vũ nương.”

” Lão bà và tiểu hài tử của người đâu?”

“Nàng....nàng đưa hài tử... Về nương gia thăm người thân....” Tra Phổ run run, toàn thân ướt mồ hôi, sợ đến xém tè ra quần.

A La Tư lần này xuất cung không vì cái gì khác ngoài xác minh lời người nọ nói. Hắn hỏi lại:” Người nhận tiền và đồ trang sức của Hầu Tiểu Liên?” Tra Phổ mặt lộ vẻ kinh ngạc nhưng không thể phủ nhận. A La Tư gần giọng: “Đồ của nàng đâu? Giao ra đây?”

Tra Phổ quỳ rạp trên mặt đất, không dám ngẩng đầu:” Đồ của phu nhân... Tiểu nhân đã xài hết rồi... Đại vương...cầu ngài tha thứ tiểu nhân. Nể tình tiểu nhân trước kia...tận tụy vì ngài...hiện tại...vẫn...vì Đại vương.... Thỉnh Đại vương tha tội.”

” Người mà tận tụy? Hừ” A La Tư bĩu môi.

Vũ nương Ba Tư run rẩy thấy mình bị ném ra ngoài trướng.

Mông Qua và các quân lính khác nghe lệnh A La Tư tấp tể Tra Phổ về nhà, bắt gã giao nộp toàn bộ gia sản và những đồ vật, tiền bạc đã cướp đoạt của người khác.

Quân lính quăng xuống đất một đồng vàng, hẳn là tích lũy từ lâu, A La Tư càng thêm phần nộ, gọi Mông Qua vả miệng Tra Phổ. Gã bị đánh đến sưng đỏ hai má vẫn một mực dập đầu. A La Tư lãnh đạm cười:” Ta đánh ngươi nhưng sẽ không giết. Số tiền này của ngươi, ta tịch thu toàn bộ, ngươi cũng không cần vào vương cung nữa. Mau cùng thân nhân thu thập đồ đạc, lập tức ly khai Cáp Tạt Hạ, vĩnh viễn không được trở về.” Hẳn để lại hai gã tùy tùng trông giữ nhất cử nhất động của phạm nhân rồi bỏ đi.

Tự hủy tiền đồ, Tra Phổ sợ đến cả người lạnh lẽo. Nhưng dù sao trong cái rủi vẫn có cái may, bảo trụ một mạng, người nhà cũng không bị vạ lây.

Trong lòng sợ hãi, gã dập đầu, gần không được run lên:” Đa tạ... Đa tạ Đại vương bỏ qua cho tính mệnh tiểu nhân...”Nghĩ vậy nhưng gã cũng lo lắng làm sao ăn nói với vợ con? Rồi Cáp Tạt Hạ, cả nhà bọn họ lấy gì mà sống qua ngày? Đang suy nghĩ loạn xạ, gã chợt hoài nghi vì sao Đại vương biết ...chuyện này. Ngục tốt đều được gã chia phần, sẽ không đi mật báo, chẳng lẽ là...

Gã quỳ trên mặt đất, thấy Đại vương đi ra cửa, nhảy lên ngựa, mà người kỵ mã bên cạnh hắn, chính là Đông Phương Diễm.

## 17. Chương 4-2: Chơi Xuân (2)

Đông Phương Diễm muốn sửa lưng Tra Phổ, A La Tư thực sự thay y làm ngay. Đây là y còn không kể mình từng phải dùng mỹ sắc mới được đối xử khá hơn trong ngục, nếu không A La Tư đã giết phát Tra Phổ chứ không dễ dàng tha cho gã như vậy.

Dù sao, loại chuyện này y cũng không muốn nói ra. A La Tư đã giúp y toại nguyện, đổi lại, y phải chủ động ôm hôn hắn.

\*\*

A La Tư vì Đông Phương Diễm đặt làm một cây trường tiên. Chiếc roi này khá giống chiếc đã bị hủy ở Hắc Ưng Giáo. Vết thương và thân thể của y được ngự y chiếu cố, dần dần khỏe lại. Điều đầu tiên y muốn làm chính là rèn luyện thể lực, cần phải mau chóng khôi phục võ công, hai thành cũng được.

Y vẫn ở phòng sát vách với A La Tư nhưng hiện tại được tự do hơn một chút. Lúc ban ngày, nếu A La Tư bận việc chính sự không đến tìm y, y có thể ra hoa viên đi dạo. Y thường lấy roi ra luyện thân thủ, đáng ghét chính là lúc nào cũng có Mông Qua hoặc ai đó đứng giám sát. Y thích buổi tối, nếu may mắn có thể thừa dịp thủ vệ buồn ngủ hoặc thay ca mà chuồn êm khỏi phòng.

Vương cung rất rộng, ngự hoa viên cũng có vài chỗ ít người qua lại, tự nhiên thành nơi bí mật của y. Tranh thủ dịp thâm nhân tĩnh, y trốn sau tảng đá lớn ngồi xếp bằng tu dưỡng nội công.

Một buổi tối, nơi an tĩnh hàng ngày bị khuấy đảo. Đông Phương Diễm mới tọa thiền một lát thì nghe tiếng một nam một nữ bàn luận xôn xao.

“Phu nhân đừng tức giận. Tức giận sẽ xấu đó. Nào, cười ta xem.” Nam nhân nọ ôm hôn nữ nhân, sau đó nhỏ giọng nói: “Kỳ thực Đông Phương Diễm thực sự là đẹp, thân thể tiêm gầy yếu ớt, có chút tái nhợt làm cho người ta muốn ôm y, hảo hảo yêu thương y...”

“Á” tát một cái lên mặt nam nhân, nữ nhân thở phì phì: “Người là thế nào đây? Giúp ta hay giúp Đông Phương Diễm? Tên kia thiếu chút nữa bắn chết ta. Rõ ràng là cố ý. Đại vương còn không phạt y. Giờ thì hay rồi, ngài và y ngày nào cũng cùng một chỗ, mặc ta ở hậu cung... Ta thực sự không hiểu Đại vương làm sao lại coi trọng nam nhân kia? Ta có điểm nào không sánh bằng y?”

“Ai nha, phu nhân chớ suy nghĩ quá nhiều, điểm nào của phu nhân cũng hơn Đông Phương Diễm hết. Đặc biệt còn có bộ ngực này vừa trắng vừa mềm, ai không muốn sờ vài phát? Tiểu lăng lợ của ta.”

“Người dám sờ ta? Dừng tay, dừng loạn... A.” Nữ nhân dục cự hoàn nghênh (chống cự nhưng càng khiến người ta muốn hiếp đáp), ngã vào lòng nam nhân.

“Mị lực của phu nhân còn dễ dàng đánh bại vương hậu, vì sao phải sợ một nam nhân chứ? Chẳng qua Đại vương ham của lạ nhất thời. Rồi sẽ bỏ y tìm đến phu nhân thôi. Đến lúc đó, phu nhân lại hoài thai sinh ra một vị vương tử.”

“Chỉ hy vọng như thế...”

“Nhất định thành. Nếu Đông Phương Diễm làm phu nhân tức giận như vậy...Được, ta sẽ tính biện pháp khử y, giúp phu nhân xả giận.” Nam nhân lấy lòng nàng.

“Người thật sự muốn giúp ta hết giận?”

“Thực.”

“Tốt...Vậy mới là hảo ca ca của ta.”

“Hắc hắc, ca ca ta đây là hàng giả. Bọn Cáp Tạp Hạ này lại tưởng chúng ta là thân huynh muội. Ta nha, thà rằng nghèo một chút nhưng được làm chồng phu nhân, làm tùy tùng, nô lệ cho phu nhân. Ngày nào cũng như bây giờ, cấm vào bên trong phu nhân, làm phu nhân sướng.” (QT của ta còn ra là “sướng vl” mới khiếp)

“Đáng ghét...” Nam nhân đồ ngon đồ ngọt làm nữ nhân tươi cười rạng rỡ, vừa vén cao váy vừa dạng hai chân, mặc cho đối phương ôm, chờ gã cởi quần liền đón nhận nam tính của gã.

Tiếng thở dốc dâm dăng lọt vào tai Đông Phương Diễm. Y mặt đỏ tới mang tai, nhin không được rình coi đôi nam nữ giao hợp là ai. Hóa ra chính là Bối Tề và Thác Lặc Phu. Y trống mắt lú lú. Á thật to gan, không những lừa dối A La Tư về mối quan hệ với Thác Lặc Phu mà còn có tư tình với gã.

Y không tin Thác Lặc Phu có năng lực gì có thể tìm mình xả giận. Không muốn chờ tiếp, y yên lặng ly khai, không kinh động hai người.

\*\*

Hôm sau...

Một nữ nhân bị lạnh nhạt tới phòng khách tìm người.

Trát Nhĩ Khâm và tể tướng Tây Khắc Tô kinh ngạc nhìn Ô Mã Lan đang mang thai ngồi xuống.

“Đại vương đâu?” nàng khắp nơi tìm không thấy, đành cầu trợ tử tướng tóc bạc đã hơn sáu mươi tuổi.

“Sau khi Đại vương kết thúc hội nghị đã đi gặp Đông Phương Diễm...” Tây Khắc Tô thở dài

“Vì sao Đại chủ đi tìm y?” nàng rất bất mãn. Từ hôm yến hội thấy Đông Phương Diễm, Đại vương càng ít đến gặp nàng. Đây không phải là kết quả mà nàng mong đợi.

Các đại thần vô pháp trả lời, họ cũng đang băn khoăn không kém gì vương hậu, cho rằng gần đây Đại vương rất kỳ quái, lúc nào cũng ở cùng phạm nhân Trung Nguyên kia

## 18. Chương 4-3: Chơi Xuân (3)

Đông Phương Diễm không kể chuyện Bối Tề và Thác Lặc Phu với ai. Dù sao cũng chẳng can hệ tới y. Y chỉ cần sống tốt, mau được quay về Lan Châu.

Y bị nhốt trong vương cung, ngày nào cũng phải đối mặt với những ánh mắt khác thường, cứ như y là một trong số nữ nhân của A La Tư vậy. Điều này làm y rất không thoải mái.

Chỉ có Hầu Tiểu Liên khả dĩ khuyên y kìm nén cảm xúc. Đông Phương Diễm đặc biệt quý trọng quãng thời gian dùng cơm ngắn ngủi cùng nàng nói chuyện phiếm.

Đến trưa, người Đông Phương Diễm chờ mong tiến vào phòng, y vội đặt đôi đũa lên bàn, gọi “Liên tỷ tỷ”, hớn hờ ra đón, định kể với nàng chuyện Tra Phổ bị đuổi khỏi Cáp Tạt Hạ. Ai ngờ, người đến lại là A La Tư.

“Tại sao là ngươi?” Đông Phương Diễm nhíu mày.

“Sao không thể là ta?” nghe tiếng gọi thân thiết của y, A La Tư cảm thấy có chút khó chịu.

“Không phải...” Đông Phương Diễm lên tiếng trả lời: “Chỉ là lúc này, thường là Liên...phu nhân mang đồ ăn cho ta.” y khách sáo, không muốn đắc tội hẳn.

Chẳng dè, câu trả lời vẫn không thỏa mãn A La Tư, hần bĩu môi: “Tiểu Liên là nữ nhân trong hậu cung, không nên thường xuyên tới gặp ngươi ở đây.”

Trước đây được, sao giờ thì không? Đông Phương Diễm không hiểu, kỳ quái hỏi.

A La Tư cũng không hiểu, tự dưng không thích y và Hầu Tiểu Liên quá thân cận với nhau. Hần tuyên bố: “Ngươi đã học được ngôn ngữ Cáp Tạt Hạ, không cần Tiểu Liên nữa. Từ nay, nàng sẽ không đến đây nữa, ta sẽ phái người khác tới, phụ trách đồ ăn cho ngươi.”

Lời này khiến Đông Phương Diễm rầu rĩ không vui, nhìn đối phương kêu hạ nhân bưng cơm trưa đến...

A La Tư ngồi vào bàn, giục người kia vẫn đứng bất động: “Ngươi còn đứng đó làm gì? Mau tới đây ăn.”

Đông Phương Diễm không thể làm gì khác hơn là ngồi xuống, thấy đối phương lấy đĩa ăn, xiên vào tảng thịt dê lớn, nhai nhồm nhoàm, nuốt xuống, không khỏi hỏi: “Ngươi định...dùng cơm ở đây?”

“Đúng vậy, ngươi không chào đón ta?”

Có thể nói không hoan nghênh không? Đông Phương Diễm không nói gì, ăn một chút, âm thầm thở dài, tiếp nhận thể nghiệm đầu tiên.

A La Tư ăn thịt uống rượu...đưa dao nĩa cho người đối diện, y không tiếp mà chỉ dùng 2 cây đũa trúc tinh tế gắp thịt.

Hần tùy ý y, lo y ăn ít, gắp thịt vào bát cho y, nói: “Diễm, ngươi gầy quá, ăn nhiều thêm chút mới béo được.”

Hành vi của hắn khiến Đông Phương Diễm khó hiểu nổi.

Qua ngộ, ánh mặt trời chậm rãi chệch đi...

Mãi mới kết thúc bữa cơm trong bầu không khí quỷ dị, A La Tư vẫn không đi, còn lôi kéo Đông Phương Diễm xuất cung. Chẳng còn cách nào khác, y đành tuân theo.

Hai người kỵ mã rời đại môn hoàng cung, chỉ có Mông Qua và vài cận vệ đi theo quốc vương.

Rong ruổi trên thảo nguyên rộng lớn, không khí khác hẳn trong cung.

Mỗi lần xuất cung, Đông Phương Diễm dứt bỏ phiền muộn, bỏ hết toan tính, tưởng tượng mình là chim, tự do tự tại, là thỏ hoang nhảy về phía trước.

“Chỉ cần không ở trong cung, tâm tình người sẽ tốt phải không?”

“Đương nhiên. ” Y liếc nam nhân bên cạnh, không chút nào giấu diếm:” Tể tướng, chiếu tướng, quý tộc đại thần, vương hậu, Bối Tề, phi hậu cung của người... đều ghét ta. Ta ở lại trong cung, áp lực rất lớn.”

“Có Hầu Tiểu Liên thích người, người cũng thích nàng.”

Người được mùi giấm chua trong giọng hắn, Đông Phương Diễm sững sốt, không biết nên đáp lại làm sao.

A La Tư vốn không nghĩ sẽ nghe được câu trả lời, chỉ thúc ngựa phi nhanh hơn. Chạy một hồi, hắn từ phía xa hô to:”Diễm, mau nhanh lên, theo ta.”

Đoàn người kỵ mã tới trước một tòa lầu 3 tầng trên đỉnh gò cao. Đông Phương Diễm xuống ngựa, nhìn kiến trúc màu trắng sừng sững giữa miền xanh tươi, vô số vòm trụ kiên cố, điêu khắc hoa văn đồ án kiểu Cáp Tạt Hạ... Trang nghiêm mà hoa lệ, không khỏi tán thán:”Đây là bạch tháp nổi danh nhất Cáp Tạt Hạ ư?” Y ở đây một thời gian, nghe mọi người nói chuyện, cũng hiểu chút ít về tôn giáo nơi quốc gia này.

A La Tư gạt đầu, tận lực dẫn y tham quan thật nhiều mỹ cảnh, nhằm nói cho đối phương biết không chỉ có chỗ này mà nơi khác cũng có tháp cầu phúc cho dân.

Người trong chùa biết quốc vương giá lâm, vô cùng hưng phấn, đi ra hành lễ nghênh tiếp. Để giữ yên lặng cho chủ nhân, Mông Qua và đám vệ sĩ yêu cầu mọi người ra ngoài, đứng trấn thủ trước cửa.

Trong chùa lúc này chỉ còn Đông Phương Diễm và A La Tư, y nhìn quanh cột trụ nhiều như cây trong rừng, ánh dương quang xuyên qua những ô cửa sổ nhỏ. Lầu một rất rộng, trang trí hoa văn tinh xảo nhưng không có lấy nửa pho tượng phật.

A La Tư giải thích:”Người Trung Nguyên các người tin phật tổ và Bồ Tát nên thờ tượng phật. Nhưng chúng ta không bái thần tượng, chỉ kính bái thiên địa, cảm tạ thần linh ban tặng phồn vinh cho Cáp Tạt Hạ.”

“Thật sao? Thật kỳ diệu, tín ngưỡng của các người và Đại Đường cùng chúng ta thật khác nhau” Đông Phương Diễm trầm tư, kiến thức tăng thêm một chút:”Tôi cầu nguyện đi” Thấy đối phương hoang mang, A La Tư nói tiếp:”Người theo ta cùng nhau khấn.”(Phần sau anh Alatu rất đáng yêu:))

Mặt trời ấm áp xuyên qua song cửa, rơi lên sàn nhà thành những hình họa đẹp đẽ, phẳng phất như chư thần hạ phàm. Trong không khí trang nghiêm ấy, Đông Phương Diễm không khỏi quỳ xuống bên cạnh A La Tư, chạm khẽ đầu và hai tay xuống đất, kính bái thần linh.

## 19. Chương 4-4: Chơi Xuân (4)

Sau khi hoàn thành lễ bái, A La Tư đứng dậy, hỏi người bên cạnh: “Người cầu khấn điều gì?”

“Ta cầu khấn sớm thoát khỏi người, trở lại Hắc Ưng Giáo.” Dứt lời, Đông Phương Diễm cũng đứng lên.

A La Tư nhướn mày, người ta không có hỏi hắn cũng trả lời:”Ta cầu khấn người sẽ yêu ta, trở thành người của ta.”

Người mơ đi. Đông Phương Diễm rửa thầm trong bụng, coi như không nghe thấy.

“Lầu hai có cái gì?” y giương mắt nhìn bậc thang.

“Là nơi nữ nhân cầu nguyện, nam nhân không lên đó.”

Y ngạc nhiên trước tập tục này, hỏi lại: “Còn lầu 3?”

“Lầu ba là đình viên, có kỳ hoa dị thảo do thương nhân buôn bán các nơi cống tiến để cảm tạ thần phù hộ bọn họ bình an trở về.”

“Tôi đó xem một chút được không?” Đông Phương Diễm hiểu kỳ. Tới Cáp Tạt Hạ lâu như vậy chưa từng đến chỗ nào cao, khác hẳn với hồi còn sống trên núi.

Nghe vậy, A La Tư biến sắc mặt, vội la lên: “Người muốn xem thì tự lên đi. Ta dưới này chờ người.”

Nam nhân thường ngày bá đạo, giờ tỏ vẻ cực sức bất an làm cho Đông Phương Diễm rất ngạc nhiên: “Sao người không lên?”

Hắn chết cũng không chịu nói nguyên nhân. Y bèn mặc kệ, tự mình bước lên lầu.

A La Tư trừng mắt nhìn Đông Phương Diễm lên cầu thang, trong lòng bắt đầu hồi hận. Một mình y ở lầu ba chẳng biết làm cái gì. Hắn lại không thể đi, vạn nhất trên đó xảy ra chuyện thì làm sao bây giờ? Không muốn nghĩ xui xẻo nhưng nghĩ tới là phiền, hắn hai tay ôm ngực đi tới đi lui, vô luận như thế nào cũng không dám tới gần cầu thang.

Một hồi lâu sau, trên lầu truyền ra tiếng kêu sợ hãi. “Người làm sao vậy?” Hắn ngửa đầu lên trên gọi, không nghe tiếng trả lời, sốt ruột kêu: “Diễm. Người sao thế? Mau trả lời ta.” vẫn như cũ một mảnh lặng im, hắn càng thêm nóng ruột, nhịn không được, lấy bẫy bước lên cầu thang. Đi được vài bước, nhìn xuống dưới thấy hoa mắt chóng mặt, chân mềm nhũn, vội hít sâu một hơi “Chết tiệt.” Hắn thấp giọng chửi, không dám nhìn xuống tiếp, nắm chặt tay vịn cầu thang, mỗi một bước gian nan vô cùng, cảm thấy đi mất năm trời mới tới lầu ba. Lên tới nơi, thấy Đông Phương Diễm ngồi xổm ở đầu cầu thang, nhìn mình.

Thấy bộ dạng hắn như vậy, Đông Phương Diễm kinh ngạc bàng hoàng, nhịn không được cười ra tiếng: “Người sao vậy? Sắc mặt khó coi thế kia?” Môi trắng bệch, hai chân run run như đang bước lên đoạn đầu đài tới nơi.

Liều mạng bò lên, phát hiện người kia căn bản không có việc gì, cố ý bồn chồn, A La Tư cảm tức: “Tiểu yêu tinh, mau cùng ta xuống.” Hắn nắm tay y nhưng chưa tóm được người kia đã chạy đi, tới sát lan can mới dừng lại. Hắn cực kỳ tức giận, run lấy bẫy bước qua đám cây cỏ hoa lá, tóm được người nọ, đột nhiên trông thấy trời xanh mây trắng phía ngoài tường rào, đáng sợ hơn chính là, bãi cỏ cách hắn thật xa. A La Tư choáng váng một chập, bị đối phương đề lên tường.

“Há há há—” Đông Phương Diễm mặc kệ A La Tư găm rú vẫn cứng rắn đề hắn sát lan can, thấy hắn nửa người nghiêng ra ngoài, tay bấu chặt lấy cột trụ. Y kinh ngạc nghe hắn kêu oa oa, sắc mặt trắng bệch vì sợ. Bỗng nhiên y đoán ra: “Không phải là người mắc chứng sợ độ cao đấy chứ?” Nam nhân đỡ người, nhắm mắt há miệng, lộ vẻ quần bách. “Há há, A La Tư, người thực sự đang sợ ư?” Giờ thì y đã hiểu: “Hô hô, nghĩ không ra quốc vương Cáp Tạt Hạ lại sợ độ cao. Chuyện này không ai biết sao?” y vui sướng phát hiện đại bí mật.

Nhìn y hả hê, A La Tư khó chịu bứt rứt, vì ai mà ta phải mò lên đây hả? “Người dám nói ra ngoài, ta không buông tha người.”

Hắn trừng mắt nhìn người kia, đối phương cố sức đề hắn xuống.

“Oa a ” không dám nhìn xuống phía dưới, hắn sợ đến nhắm tịt mắt, kêu la: “Người đừng náo loạn. Buông ra.” Cảm giác mình sắp rơi rồi.

Nam nhân hô to gọi nhỏ nào còn đáng vẻ quốc vương. Đông Phương Diễm nhịn không được cười thích chí. Còn lâu ta mới buông. Trước giờ toàn là người ép buộc ta. Khó lắm mới có cơ hội chinh người.

A La Tư không dám mở mắt, đột nhiên cảm thấy đối phương cù mình. Hắn kinh hãi nhưng cũng nhịn không được cười ra tiếng: “Oa ha... Ha ha... Nhột quá... Mau dừng tay... Đông Phương Diễm. ...Đừng có nháo...”

“Dừng tay... Chết tiệt... Ta ngã bây giờ!” Hắn khổ não kêu to.

Trong lúc đó, Mông Qua và các vệ sĩ khác chờ bên ngoài, nghe tiếng Đại vương cười.

“Đông Phương Diễm chọc cho Đại vương vui vẻ quá nha.”

“Ừa. Hai người bọn họ cảm tình thật tốt.”

Bọn họ bàn luận xôn xao, liếc trộm lên trên bạch tháp.

Không ai biết Đông Phương Diễm đang chinh quốc vương tới bởi, vừa cù vừa chê cười hắn: "Người đừng kêu gào như thế. Ta giữ làm sao để người ngã được hả?" Y cố ý dè dặt ngả ra ngoài lan can nhiều hơn, thấy hắn đầu đầy mồ hôi, tay chân dính chặt vào cột trụ như thần lùn, sắp bất tỉnh đến nơi. "Ồ đây phong cảnh thật đẹp. Đứng trên cao hứng gió, thật mát nha. Người nói, có phải rất vui không?" Y ngừng cười.

"Đừng đùa kiểu này...Buông ra mau." A La Tư kêu to. Đối phương buông lỏng lực đạo, hắn thở phào như được thần linh cứu trợ, ngồi thụp xuống, núp dưới chân lan can, co quắp thành một khối, hóp hóp khí mấy phát, mắt không thấy độ cao nữa mới cảm giác khá hơn nhưng vừa nhớ ra mình đang ở lầu ba lại choáng váng cả đầu.

"Ha ha ha! " Đông Phương Diễm không nhịn được nữa, bật cười. "Dáng vẻ của người thật tức cười...Mặt trắng hơn cả con gái thoa phấn...Ha... Thực sự làm ta cười đau cả ruột..." y cười gập người.

"Người còn dám cười ta?" A La Tư nộ khí trùng thiên, từ nhỏ tới lớn, chưa ai dám vô lễ như vậy với hắn.

"A... " Đông Phương Diễm kinh hô, không kịp chạy trốn đã bị nam nhân ôm nhào về phía trước, áp trên mặt đất. Sức nặng đè lên người làm y hối hận. Biết thế đã không buông tha cho hắn dễ như vậy. Cứ nghĩ sẽ bị chinh tới bởi, nhưng không có gì xảy ra, chỉ có một đôi mắt nâu chăm chú nhìn y. Im lặng khiến Đông Phương Diễm sợ hãi, chẳng hay hắn định làm gì?

Tình huống bây giờ đã xoay chuyển, đổi thành y rơi vào tay hắn. Về mặt nghịch ngợm ban nãy chỉ còn kinh hoàng, đang sợ ta sao? Nhất thời hắn thu lại lửa giận, nhớ chuyện vừa xảy ra cũng không khỏi buồn cười. Hắn ôm lấy y, quên bồng đang ở trên chỗ cao, quần quần lộn tóc đen, cảm giác người dưới thân run rẩy, hắn nhếch khóe môi: "Mới vừa rồi là lần đầu tiên ta thấy người cười vui vẻ như vậy." Khuôn mặt tươi cười ngây thơ như hài tử, nhưng chỉ trong chốc lát, thật đáng tiếc. Hắn ngửi mùi hoa thơm ngát trên người y, kề sát môi vào khuôn mặt thanh tú, nói tiếp: "Diễm, ta thích dáng vẻ tươi cười của người. Ta muốn người thường cười cho ta xem."

Hành động vô cùng thân thiết của hắn làm Đông Phương Diễm nổi lên một trận rung động vô danh. Y sợ hãi trước cảm giác quái dị đó, vội thầm nghĩ tìm cách thoát thân. " Ta mới không—" chưa kịp nói hết câu miệng đã bị chặn. Trải qua chuyện này nhiều lần, mặc kệ nguyện ý hay không, thân thể đã quen với ôm hôn của nam nhân. "Ừm..." y bất giác thở dài, hé miệng đón nhận đầu lưỡi nóng bỏng, triền miên.

Bốn cánh môi ép vào nhau, nụ hôn dần trở nên nồng nhiệt, thẳng đến khi Đông Phương Diễm bị ép tới ngạt thở mới giã ra.

A La Tư hơi buông lỏng người trong lòng, nhìn y thở gấp, khuôn mặt ửng đỏ, đôi mắt long lanh sóng đào. Hắn tình dục dậy lên, lại cúi đầu hôn xuống đôi môi mọng, cái cổ thanh mảnh, gương mặt trái xoan...

Đông Phương Diễm mê thất trong vô hạn ôn nhu của hắn, thân thể chân thành ma sát, cả người khô nóng. Y sợ hãi ngăn cản tay người kia sờ soạn lên đùi, chỉ sợ giẫm lên vết xe đổ " Đừng".

"Người không sợ ở chỗ này mà làm loạn sẽ bị thần trừng phạt sao?" Y trừng hắn.

"Ta chỉ sờ trên thôi, không "làm", thần sẽ không phạt ta." A La Tư bĩu môi. Nói chính xác ra, Đông Phương Diễm chưa từng cho hắn làm được lần nào. Hắn thường bị y khiến cho dục vọng bất mãn, không phải tự giải quyết thì cũng đi tìm nữ nhân phát tiết. Hắn không muốn lại chịu đựng dày vò như vậy. Hắn...muốn y, muốn y chủ động dang chân, mở miệng cầu hắn, muốn hắn tiến nhập y.

Đông Phương Diễm đỏ mặt, nhìn chằm chằm nam nhân đang hí hóp mắt mơ tưởng, mình bạch hắn đang suy nghĩ gì, y tuyệt không để hắn thực hiện được. Y né tránh, hai chân kẹp chặt, chuẩn bị trốn khỏi đối phương nhưng không tránh được môi hắn. Bàn tay to lớn mạnh mẽ của đối phương chui vào vạt áo, âu yếm đầu vú "Àn a... A..." Y nhịn không được rên rỉ, vô pháp chống lại, khổ não vì thân thể không nghe lý trí mà nảy sinh phản ứng.

"Người thích như vậy phải không?" Đông Phương Diễm mãnh liệt lắc đầu, A La Tư lại nắm lỏng y, nghe y kêu ra tiếng, rõ ràng là thoải mái. Người trong lòng bất an giãy dụa làm dậy lên dục hỏa tăng vọt. "Diễm...là của ta đi... Ta yêu người." Hắn ôm chặt y, tình nan khắc chế.

Lời nói của hắn chấn động Đông Phương Diễm. Hắn là thuận miệng nói vậy thôi đúng không? Nếu là vui đùa, vì sao vội vã muốn y đáp lại? Y thấy hắn chân thành, không phải là tùy tiện nói ra. Đông Phương

Diễm trái lại, sợ hãi vạn phần, thân thể như rơi vào bùn lầy, vô pháp thoát thân. Y vội la lên: "Người thực sự yêu ta? Người là quốc vương Cáp Tạt Hạ, người yêu vương hậu, yêu Bối Tề, yêu phi tần. Người yêu quá nhiều người đó. Ta chịu không nổi."

"Các nàng làm cho người mất hứng?" A La Tư nghe ra vị ghen tuông, càng cổ vũ: "Vậy sau này ta sẽ chỉ nhìn một mình người, không tìm ai khác. Như vậy người có thể yêu thích ta hơn một chút không?"

Câu trả lời ngoài ý muốn làm Đông Phương Diễm vô cùng kinh ngạc. Đối phương hiểu sai ý hả? Y né tránh nụ hôn của A La Tư, thăm dò: "Ta thích người hay không, quan trọng lắm sao?"

"Đương nhiên quan trọng. Bởi vì người là người ta yêu."

"Tại sao? Ta là nam nhân. Vì sao người yêu ta?"

Nghe vậy, A La Tư sửng sốt. Trầm tư một hồi lâu mới thổ lộ: "Không biết.. Ta chính là thấy người đặc biệt nên yêu người." Không chỉ là vì y đẹp, hay vì võ công của y, mà còn thích tính tình cứng rắn của y; y tuyệt sẽ không chịu nhu thuận theo hần.

Đông Phương Diễm choáng váng, không hiểu ý nghĩ của đối phương.

Y không nói, đôi mắt đẹp thoáng vẻ đơn côi làm A La Tư cuống cuống xao động: "Diễm, chỉ mới bắt đầu. Ta sẽ chỉ yêu một mình người. Người có thể vì thế mà thích ta hơn một chút hay không?"

Y càng lạnh lùng, hần càng muốn y, nghĩ đến thấy đau. Rồi lại minh bạch tính tình của y quật cường, không thể ép buộc...Cứ phải muốn nhả nài thế này, chắc đi mất. A La Tư trong lòng ngứa ngáy, lo lắng.

## 20. Chương 5-1: Quỷ Kế (1)

Từ khi ra khỏi bạch tháp về cung, A La Tư quả thật không đi tìm tân phi, chỉ sủng ái một mình Đông Phương Diễm.

Tình hình này khiến Ô Mã Lan, Tây Khắc Tô, Trát Nhĩ Khâm và các quý tộc đại thần khác càng thêm bất mãn với người Trung Nguyên đang dụ dỗ quân vương kia.

Đông Phương Diễm chịu nhịn mắng chửi phê phán còn hiểu được. Nhưng còn A La Tư, vì sao không nghe ý kiến mọi người, cứ khư khư cố chấp cùng y một chỗ.

Ngoại trừ nghị hội theo lệ hàng ngày, thời gian A La Tư ở trong phòng y càng ngày càng dài, không chỉ 3 bữa cơm thậm chí đêm đã khuya vẫn không chịu quay về Vương sảnh, quần quít lấy y nói chuyện. Hần đối với y quá mức nhiệt tình, thường khiến cho y hoa mắt chóng mặt, thể lực chống đỡ hết nổi. Sáng sớm hôm sau mới giật mình tỉnh giấc thấy hần đang ngủ bên cạnh.

Y sợ hãi nhưng vô pháp chạy trốn, tự hỏi bản thân tại sao hần không nhân cơ hội sàm sỡ mình. Nếu hần dùng sức mạnh, y không thể ngăn cản. Tại sao lại thích y? Vì sao chỉ hôn môi, ôm ấp, xoa nắn — Đông Phương Diễm không dám nghĩ tới, vô luận như thế nào, chỉ cần nhớ kỹ đừng làm gì khiến khổ cực của mình phí công vô ích, muốn thu được tình yêu của quốc vương phải cẩn thận lưu ý kéo sẽ dẫn họa vào thân.

: "Đại vương là một nam nhân dũng cảm, ngay thẳng nhiệt tình, bất kể là hạng người gì, nếu có khả năng thu hút sự chú ý của ngài nhất định có chỗ chỗ đặc biệt. Sở dĩ người nên nắm chặt cơ hội, đối xử tốt với Đại vương, nghĩ cách khiến ngài chú ý tới người, thích người, trở thành người ngài yêu thích nhất, có phân lượng trong lòng ngài thì đến lúc đó, ngài sẽ cho người tất cả, đem người phụng trong lòng bàn tay. Người muốn gì sẽ được nấy."

Y nhớ lại lời Liên tỷ tỷ nói. Hiện nay, thương thể của y đã khỏi hần, thể lực đã khôi phục hơn nửa, có nên thừa dịp A La Tư sủng ái mà mượn nhân mã tới Hắc Ưng Giáo?

Y rất muốn nói ra điều đó, cứ tiếp tục gạt người thế này, suốt ngày đối mặt A La Tư, y hần sẽ chịu không nổi, không biết sẽ biến thành thế nào nữa.

Mỗi khi y buồn bực sẽ nghĩ tới Liên tỷ tỷ, muốn cùng nàng trò chuyện..Vì A La Tư, đã rất nhiều ngày không được gặp nàng, y nhớ nhung vô cùng. Ý nghĩ này càng ngày càng cấp thiết, rốt cục y quyết định đi tìm nàng.

\*\*

Mùa xuân qua đi, khí trời dần dần nóng lên.

Tôi tớ trong cung thu cất hỏa lò và chăn ấm, thay vào thảm mỏng, đồ ăn cũng làm mát hơn.

Một đêm, sau giờ Ngọ, bọn họ nghe thấy tiếng hô từ trù phòng truyền đến—

“Hầu Tiểu Liên, Đông Phương Diễm này chính là chủ ý của phu nhân. Nếu phu nhân không nghĩ ra cách giải quyết cho ta, ta sẽ không để phu nhân sống thoải mái tại hậu cung đâu.”

Bọn họ thấy vương hậu đang mắng người xong thì thở phà, cùng tùy tùng bỏ đi.

Hầu Tiểu Liên và những người khác trong ngoài trù phòng hành lễ với Ô Mã Lan, tiễn hậu rời đi. Sau đó, nàng đứng dậy, không để ý ánh mắt người khác, quay lại trù phòng, tiếp tục đồ nấu ăn. Nấu xong, tắt lửa, thu dọn mọi thứ rồi rời đi.

Nàng đi qua đình viện, gặp Đông Phương Diễm đi ngược chiều. Hai người vội vàng tách khỏi bọn thị tòng, trốn ra chỗ rẽ trên hành lang. Thấy y, nàng rất kinh ngạc:”Làm sao người có thể tới đây, được Đại vương chấp thuận chưa?”

Đông Phương Diễm lắc đầu, nói:”Ta rất muốn gặp phu nhân nên mới lén tới đây. May là phu nhân còn ở lại trù phòng nấu ăn bằng không ta đã không gặp được phu nhân.” Thủ vệ hậu cung rất nghiêm mật, y vô pháp tiến nhập, đành tìm cách mon men đến trù phòng tìm nàng...Tưởng nàng là phu nhân trong cung, dù là bài nữ nhưng không đến nỗi ăn uống cũng phải tự mình thu xếp chứ. Y tức giận:”Phu nhân phải tự lo ăn sao? Không ai hầu hạ phu nhân?” Y không hiểu nổi tại sao A La Tư đối xử với nàng như vậy.

”Người đừng tức giận, ta không sao. Ta đã sớm quen một mình, có người khác hỗ trợ lại không được tự nhiên.” Hầu Tiểu Liên ngược lại, tỏ ra thoải mái. Y muốn nói với A La Tư nhưng nàng can ngăn, e A La Tư biết chuyện sẽ không hay với cả hai.

Nàng không muốn y nói khiến y áy náy không thôi. Bởi vì trước đây chính là nhờ nàng giúp đỡ y. “Vừa rồi ta thấy Ô Mã Lan tìm tỷ gây chuyện?” y cười nhạt:”Vậy để ta nhường A La Tư cho ả.”

”Ngần vạ lần không nên.” Hầu Tiểu Liên vội la lên:”Diễm đệ, người thực sự khiến Đại vương yêu người... Đại vương càng yêu người, càng nhiều người ghét người, hận người, nhất cử nhất động của người đều phải cẩn thận, chớ tìm phiền phức.”

Nàng luôn suy nghĩ vì y, có nghĩ tới tình cảnh của bản thân hay không? Đông Phương Diễm chau mày, trầm ngâm:”Ta đã biết... Phu nhân không muốn, ta sẽ không nói với A La Tư.” Miệng nói vậy chứ bụng tính toán sẽ tìm cơ hội giáo huấn Ô Mã Lan. Y đánh trống lảng sang chuyện khác:”Liên tỷ tỷ, phu nhân gần đây ổn không?”

”Ta rất khỏe.” Hầu Tiểu Liên mỉm cười. Diễm đệ sẽ không biết, nhờ y mà gần đây, A La Tư thường triệu kiến nàng. Lần nào cũng hỏi về Diễm, y thích gì, ghét gì, làm như thế nào mới có thể khiến y thân cận hẳn, yêu thích hẳn, đối xử với hẳn như với nàng. Nhận thấy Đại vương ghen với mình, nàng tâm tình phức tạp, chưa thấy qua hẳn vì ai mà như thế, vì một nam tử mà chấp nhất. Hôm nay gặp lại người lâu ngày không gặp, kinh ngạc thấy y trở nên hấp dẫn hơn nhiều, một thân hoa phục, vật phẩm trang sức quý giá, có thể thấy được Đại vương sủng ái y cỡ nào. “Người thì sao? Xem tinh thần người rất tốt, bắt đầu luyện tập thân thể rồi sao?”

Đông Phương Diễm gật đầu, kể mọi chuyện của mình cho nàng nghe, đương nhiên bỏ qua sự tình khó xử với A La Tư. Y lúi từ thất lưng ra một vật, bảo nàng:”Cái này là của phu nhân cho ta. Ta vẫn luôn mang trên người. Không được gặp tỷ, ta lại nhìn nó, coi như được gặp tỷ.”

Đó là đôi đũa trù phòng làm. Hầu Tiểu Liên thấy rất ấm áp.

”Ta muốn nói với A La Tư ta muốn quay về Lan Châu nhưng lại không biết mở miệng làm sao.”

Nghe vậy, nàng nhúu mày, than thở: “Đại vương yêu người, sẽ không dễ dàng thả người đi.”

“Ta biết. Thật sự rất phiền não.”

“Người sẽ tìm được cách, phải không?” Nàng ngưng mắt nhìn y, nhận ra y có chút mê hoặc do dự. Nàng lo lắng thốt lên: “Người buồn phiền vì ở chung đại vương đã nảy sinh cảm tình phải không?”

“Ta mới không nảy tình cảm với tên kia.” Đông Phương Diễm đỏ mặt, vội vã phủ nhận nhưng đáy lòng mơ hồ giật mình.

“Được rồi” Hầu Tiểu Liên vươn tay, khẽ vuốt khuôn mặt tú dật, khuyên giải: “Để Đại vương yêu người nhưng người tuyệt đối không được yêu hắn bằng không người sẽ thống khổ.”

“Liên tỷ tỷ...” trong ôn nhu của nàng, Đông Phương Diễm như tắm gió xuân, không nhận được gior tay ôm lấy, ngửi hương thơm trên người nàng như hải tử tìm kiếm thân nhân, làm cho y thoải mái.

Trong lúc đó, được người thông báo, A La Tư biết Đông Phương Diễm không hỏi mình mà lén lút tìm đến Hầu Tiểu Liên. Hắn lập tức đến đây kiểm tra, bắt quả tang hai người trốn trong chỗ tối ôm nhau.

“Đông Phương công tử hình như không phát hiện chúng ta... Chúng ta có qua đó không?” Mông Qua nhỏ giọng hỏi, có chút sợ hãi.

“Không cần, để tiểu tử kia và Liên tỷ tỷ của y ôm chán đi.” A La Tư âm trầm đáp, chợt xoay người, ly khai đình viện.

Ngoại trừ Đông Phương Diễm và Hầu Tiểu Liên, A La Tư không phát hiện có một người khác ẩn thân bên trong căn phòng nhỏ gần đó.

Người nọ gom góp hết tiền riêng của vợ, dùng hết quan hệ lén nhập cung, tìm Đông Phương Diễm. Xuyên thấu qua khe cửa sổ, gã rình một đôi nam nữ: “Đông Phương Diễm...” Tên này làm gã hận đến thấu xương: “Tiền của ta, chức vụ của ta, toàn gia ta đều do người hủy. Ta nhất định phải làm người sống không yên.”

## 21. Chương 5-2: Quỷ Kế (2)

Được Hầu Tiểu Liên an ủi cổ vũ, Đông Phương Diễm bớt buồn phiền, khó có được ngày A La Tư không quấy rầy, y tắt nến, ngủ rất ngon.

Đêm khuya thanh vắng, chỉ có tiếng ech kêu mơ hồ truyền đến từ hoa viên, gió thổi qua lá cây xào xạc...

Đông Phương Diễm trở mình, toan ngủ tiếp bỗng cảm thấy có người đang nhìn mình. Y mơ màng mở mắt: “Á”.

Y kinh hô, thấp lại nền, dưới ánh sáng nhìn thấy gương mặt đầy tức giận của A La Tư, chẳng biết đã tới bên giường y từ lúc nào.

Hắn quần áo xốc xếch, ngồi xuống giường, oán giận.

“Người làm gì thế?” Cứ đứng bên...A...” y lại bị hắn hôn, thân thể cao lớn đột nhiên áp đảo y, hai bàn tay to thô lỗ vọc vào quần áo, sờ loạn toàn thân y. “Người làm cái gì vậy? Buông ra. Đừng —” y phản kháng, bị dấn dập quái dị của hắn dọa sợ.

A La Tư mặc kệ y. Từ lúc thấy Diễm và Hầu Tiểu Liên ôm nhau, trong đầu hắn tràn ngập hình ảnh đó, không sao gạt đi được. Hắn vì lẽ đó mà đã giết mình, chưa từng kích động như thế bao giờ, đều là vì Đông Phương Diễm. Cuối cùng không nhận được, hắn tìm đến y. Ai dè đối phương ngủ say sưa, có mình mình mất ngủ. Hắn buồn bực, ngăn chặn người kia giãy dụa, ôm khuôn mặt đỏ ửng, hôn lên đôi môi thỏ dộc, lên mí mắt run run, nhìn y thần tình sợ hãi, khàn giọng nói: “Diễm, ta chờ người quá lâu rồi, không muốn đông dài nữa. Đêm nay, ta không cho người trốn tránh nữa, ta muốn người...”

“Người nổi điên cái gì đó?” Mắt thấy bàn tay to lớn cổ sức vuốt ve hạ thân mình, tay kia vói vào eo lưng, bụng, giật tiết khổ xuống... Đông Phương Diễm khí lực không bằng người, vô pháp chống đối, tránh né nộ hôn của hắn, sợ đến thét chói tai: “A La Tư. Đừng. Buông ra.” Đối phương không buông tay, y chỉ có thể giãy dụa, mãi mới rút được một tay, theo bản năng vung về phía hắn.

“Chát!” một tiếng. A La Tư cảm thấy mặt đau nóng, nhưng vẫn không ngừng động tác, hôn điên cuồng mỹ nhân vừa tát tai mình.

“Ưm...ưm...” Đông Phương Diễm bị ép tới thở không nổi, chỉ chốc lát, mưa hôn rơi xuống cổ, xương quai xanh, lông mày, ngực, ma chường xé rách tiết khô, xiết chặt bộ vị yếu đuối, năm ngón tay bóp bờ mông trơn nhẵn, một ngón đâm vào u lộ chưa từng có người khai phá —“Đừng!” y kêu đau nhưng nam nhân không để ý, mạnh mẽ khai mở hai chân y, toan xâm phạm. Đông Phương Diễm nhục nhã đến rơi nước mắt.

“Ta yêu người! Vì sao người không chịu nói người yêu ta, nguyện ý làm người của ta, vì sao còn muốn ta chờ đợi, để ta thống khổ?” A La Tư rống giận, không khống chế được chính mình. Từ trước đến nay đều là người khác chủ động tới tỏ tình với hắn, Đông Phương Diễm sao mà may mắn, hắn thương y, đối xử tốt với y nhưng thế nào y cũng không chịu tiếp thu.

Ánh nến mờ nhạt chiếu lên gương mặt phẫn nộ của hắn, cho dù Đông Phương Diễm trấn định cũng sợ hãi rơi lệ, run rẩy: “Đừng như vậy...Người làm ta sợ...” Không rõ vì sao A La Tư đột nhiên phát điên.

Người dưới thân khóc đến lợi hại, run rẩy như bị ném vào hố băng. A La Tư nhặt về một chút lý tính, hắn hiểu không nên ép buộc y nếu không về sau y sẽ càng thêm chán ghét hắn. Nhưng cứ thế này, hắn cũng chẳng dễ chịu gì. “Chết tiệt!” Hắn buông y ra, mắng một câu.

Nam nhân bỏ lại y, rời phòng như cơn gió. Đông Phương Diễm vẫn ngây ra như phỗng, cả người run run, không cách nào khôi phục lại bình tĩnh.

Sau một hồi, y xuống giường, thay y phục khác. Nhìn người mình đầy vết hôn nắm, cảm thấy nhục nhã không chịu nổi, phát tay tắt nến. lấy trường tiên trên đầu giường, nhìn chằm chằm cửa phòng, kiên nhẫn đợi thủ vệ thay ca thì chuồn ra.

## 22. Chương 5-3: Quỷ Kế (3)

Bầu trời đêm ánh sao sáng rất thừa thớt, một vầng trăng sáng lơ lửng giữ trời.

Đông Phương Diễm mất một phen công phu mới nhảy được qua cửa sổ ra ngoài, chạy thẳng tới nơi bí mật y thường đến luyện nội công.

Một mình ở chỗ vắng vẻ, đầu óc y nguội bốt, suy nghĩ việc vừa xảy ra. Mặc kệ thế nào, y cũng muốn gặp Hầu Tiểu Liên, nói cho nàng biết có biến, hi vọng nàng có thể cùng mình...

Nhưng y không thể vào hậu cung, làm sao gặp được nàng? Y khổ não nghĩ tới lui. Bỗng, cách y không xa truyền đến thanh âm. Y nhón chân lại gần, nghe ngóng—

“Ưm ...ưm...!” Hóa ra là Hầu Tiểu Liên đang bị trói chặt, miệng bịt vải, kêu không được.

Tra Phổ tát mạnh cho nàng một cái, nhỏ giọng mắng: “Mẹ nó, đừng có lộn xộn kéo ta đâm cho mấy nhát bây giờ.”

Nguyên lai, gã muốn bắt Đông Phương Diễm nhưng y luôn ở bên cạnh Đại vương có vệ sĩ bảo hộ, căn bản không thể tiếp cận. Sở dĩ gã chuyển hướng sang Hầu Tiểu Liên là vì nghĩ nàng và Đông Phương Diễm có cảm tình đặc biệt, không rõ có phải là một đôi gian phu dâm phụ không.

Gã tính lợi dụng nàng câu Đông Phương Diễm.

Hầu Tiểu Liên bị nam nhân béo ú kéo, sợ hãi lẫn tuyệt vọng. Hôm đó, sau khi chia tay Diễm đệ, nàng bị gã bắt được, không thể quay về hậu cung...Nàng luôn độc lai độc vãng, không giao tế với phi tần khác, hôm nay gặp nạn cũng sẽ chẳng có ai nhận ra nàng mất tích không quay về chỗ ở. Đang lúc nản lòng, chợt phát hiện Tra Phổ bị ai đó ghim chặt cổ.

“Ặc—”Tra Phổ bị thít cổ không thở nổi, chỉ có thể trừng mắt nhìn nữ nhân giãy thoát. Đồng thời, gã kinh hãi nhận thấy Đông Phương Diễm đang dùng roi thít cổ mình.

Đối phương toan rút đao, Đông Phương Diễm hai tay dùng lực, cuốn lấy trường tiên thít chặt cổ gã thêm. Dần dần, gã béo mất đi khí lực, tắt thở ngã xuống...

Hầu Tiểu Liên mở lớn hai mắt, thấy tất cả cảnh tượng Đông Phương Diễm đặt người chết nằm xuống, tựa hồ cố sức quá độ, liên tục thở dốc.

“Hờ hờ hờ...” Đông Phương Diễm thở gấp gấp, một hồi sau, hô hấp mới khôi phục bình ổn. Y cất kỹ trường tiên, giúp Hầu Tiểu Liên cởi trói, hỏi: “Phu nhân không sao chứ?” Y dùng ống tay áo lau mồ hôi hột trên trán nàng.

“Không... Không có việc gì...” Hầu Tiểu Liên vừa thoát hiểm, sợ hết hồn, chứng kiến cảnh Diễm giết người mà mặt lạnh tỉnh như không. Y hỏi Tra Phổ bị A La Tư đuổi khỏi Cáp Tạt Hạ sao còn có thể tiến nhập hoàng cung? Nàng đáp không biết, chỉ nói sau khi bọn họ chia tay ở trù phòng, nàng bị gã bắt. Gã thừa dịp lúc ban đêm tha nàng tới chỗ này.

Lẽ nào Tra Phổ vì mất việc nên tìm bọn họ gây sự? Đông Phương Diễm khẩn trương, không dám nghĩ nếu mình không tới sẽ xảy ra chuyện gì. Hoặc là trùng hợp không gặp được Tra Phổ, Liên tỷ tỷ sẽ bị bắt đi. Lỡ nàng gặp bất trắc, y không thể tha thứ cho bản thân. Càng nghĩ càng giận, y nhắc chân đá mạnh thi thể.

Bộ dáng Diễm khiến người ta kinh hãi, nàng ngăn cản y đừng đối đãi bất kính với người chết. Ánh trăng chiếu vào dấu vết trên khuôn mặt Đông Phương Diễm, nàng thấy y hai mắt hồng hồng như vừa mới khóc, vội hỏi: “Người bị sao vậy? Vừa xảy ra chuyện gì?”

Đông Phương Diễm lắc đầu, không muốn nhiều lời, chỉ nắm chặt tay Hầu Tiểu Liên, nói cho nàng biết: “Liên tỷ tỷ, phu nhân cùng đi với ta không? Chúng ta ly khai vương cung.” sau khi gặp A La Tư đêm nay, y không tự tin mình có thể tiếp tục chờ đợi bên cạnh hắn nữa.

“Ngay bây giờ?” Hầu Tiểu Liên kinh ngạc.

“Đúng. Ngay bây giờ.”

“Đại vương đáp ứng cho người mượn nhân mã quay về Lan Châu rồi?”

“Hắn không đáp ứng...” Đông Phương Diễm mặt ủ mày chau, ngăn nàng hỏi tiếp, chỉ nói một tiếng: “Giờ khuya rồi, chúng ta đi nhanh lên đi. Thời gian càng kéo dài càng không tốt.”

Nàng kéo tay y cảnh cáo: “Phải xử lý Tra Phổ đã, bằng không sẽ có người phát hiện xác gã. Trong cung tăng cường đề phòng, chúng ta sẽ rất khó chạy được.” Kỳ thực là nàng dựa theo lời của đối phương mà nói. Nếu thật có thể chạy thoát, nàng còn chưa biết có nên đi không. Dù sao nàng cũng đã sống ở Cáp Tạt Hạ nhiều năm.

Nghe vậy, y sửng sốt, thấy nàng nói có lý, lại không biết suy nghĩ sâu xa trong lòng nàng.

Tạm thời, mặc kệ thế nào, y và nàng hỏi nhau nên chôn thi thể ở đâu để không bị phát hiện. Bất chợt, cả hai cảm giác bị ai đó nhìn trộm.

Trong giây phút, một thanh âm rất nhỏ rơi vào tai Đông Phương Diễm.

“Ai?”

Y nhảy vào trong bóng tối, nhìn xung quanh.

Hầu Tiểu Liên kinh hoảng.

Đông Phương Diễm không tìm thấy gì, quay lại bên nàng... Bọn họ không khỏi chột dạ liếc thi thể, chỉ mong chuyện đêm nay không vỡ lở. Đêm khuya hôm qua, Bối Tề và Thác Lặc Phu lén lút lút hẹn hò, vốn định hảo hảo khoái hoạt một phen không ngờ tới đúng lúc Đông Phương Diễm giết người.

Bọn họ sợ gần chết, may không bị y phát hiện. Thấy sự tình nguy hiểm, Bối Tề đương nhiên muốn tố lên A La Tư. Có thêm Thác Lặc Phu bồi vào, nàng ta càng kiên định. Vì vậy sáng sớm hôm sau, nàng mang theo bài nữ vào Vương sảnh, rốt cục trông thấy nam nhân anh tuấn, vội quỳ lạy hành lễ.

A La Tư không nói gì, vẫn ngồi yên, ra hiệu cho Tây Khắc Tô hỏi nàng...

“Ở trước mặt Đại vương không thể nói lung tung, phu nhân biết không?”

“Bối Tề biết.”

“Đêm qua, phu nhân lên đến vườn hoa làm gì?”

“Bối Tề không ngủ được, bỗng nhiên nghĩ ra mấy động tác múa mới, vợ và muốn luyện tập để còn biểu diễn cho Đại vương thưởng thức. Bối Tề rủ theo một bài nữ, cùng nhau rời khỏi cung, định tìm một nơi trong hoa viên luyện vũ...”

“Lời phu nhân nói đều là sự thật, tiểu nhân có thể làm chứng.” Bài nữ nọ dựa theo lời nói của Bối Tề mà khai.

Trước tiên Bối Tề cầu được Đại vương khoan thứ, sau lại nói tiếp về Đông Phương Diễm: “Bối Tề chưa kịp luyện vũ, trái lại bắt gặp một vụ giết người... Thực sự là... Thật là đáng sợ!” nàng nói khóc liền khóc, tính toán thời gian rất chuẩn.

Tây Khắc Tô đối với Đông Phương Diễm vốn không có hảo cảm, hơn phân nửa đã tin lời Bối Tề, bèn hỏi nàng: “Phu nhân thật sự thấy Đông Phương Diễm giết người, còn cùng ở một chỗ với Hầu Tiểu Liên?”

“Đúng vậy.” nàng lấy khăn lau nước mắt, lớn tiếng trả lời.

“Bối Tề thực sự nhìn thấy Đông Phương Diễm lấy roi ghim chết một nam tử. Người đó thân hình mập mạp...Sau đó, bọn họ đem hắn đi chôn, còn nắm tay nhau rất thân thiết, rất giống một đôi gian phu dâm phụ. Bối Tề tận mắt nhìn thấy, không dám nói lung tung. Nếu Đại vương không tin có thể đến xem nơi bọn họ chôn người chết.”

Mông Qua đứng cạnh Đại vương, liếc thấy hắn ngón bầu vào tay ghế.

Nghe Bối Tề nói một hồi, A La Tư không nể mặt, trầm giọng nói: “Bối Tề, tốt nhất những lời người nói là sự thật.”

Hắn lệnh cho nàng dẫn đường, nàng mừng rỡ nghe theo. Đoàn người tức khắc di chuyển đến ngự hoa viên xem nơi chôn xác.

Đông Phương Diễm và Hầu Tiểu Liên cũng được gọi đến, đợi ở hiện trường. Y và nàng nhìn nhau. Tối hôm đó, rốt cục hai người không đi vì trời sắp sáng nên quay lại cung nghỉ ngơi. Giờ thì điều họ lo lắng đã xảy ra, Bối Tề đã tố cáo bọn họ với A La Tư.

Toàn bộ mọi người đến đông đủ, A La Tư mặc kệ tất cả, chỉ chú ý hai người quỳ xuống đất hành lễ. Hắn không ngờ Đông Phương Diễm sẽ lễ phép quỳ gối trước mình. Bên cạnh y là Hầu Tiểu Liên. Nghĩ đến đây, bao nhiêu khó chịu trước giờ tràn ra, hỏa khí xung thiên: “Bối Tề nói đêm qua các ngươi hai người nói các ngươi tới nơi này hẹn hò?”

“Không thể nào.” Hầu Tiểu Liên vội la lên: “Thiếp thân tối hôm qua còn ngủ say trong viện, làm sao có thể ra ngoài ngự hoa viên, cùng Đông Phương công tử hẹn hò?”

“Phu nhân nói dối. Phu nhân rõ ràng đã tới đây.” Bối Tề chỉ trích.

Đông Phương Diễm chặn lại: “Thế Bối Tề phu nhân tối hôm qua vì sao mà đến đây?”

Nghe câu hỏi thông dong của y, Bối Tề cả kinh, chột trả lời: “Ta là tới luyện vũ, đã bẩm Đại vương rồi.”

“Phu nhân tới luyện vũ, ta không phát hiện mà phu nhân lại thấy ta giết người. Trùng hợp vậy sao? Bên cạnh ta còn có Hầu phu nhân? Hừ. Nực cười. Ta ở trong cung ăn ngon ngủ đủ, tội gì...làm những chuyện xấu này? Ta cũng không có tim gấu gan báo.” Đông Phương Diễm cười nhạo nhìn nữ nhân kia nổi giận đùng đùng trừng mình.

Ai nói cứ nói, ai làm cứ làm. Mông Qua và mấy tùy tùng khác lấy xẻng đào đất bên dưới khóm liễu lên.Đào một hồi vẫn không phát hiện cái gì khả nghi, đành hướng Đại vương báo cáo: “Không có thi thể nào hết.”

Đông Phương Diễm và Hầu Tiểu Liên bình tĩnh nghe kết luận.

A La Tư, Tây Khắc Tô và những người đang chờ đợi đều kinh ngạc. Mà ngạc nhiên nhất chính là Bối Tề: “Sao có thể?”.

Nàng ngậy người, vọt tới chỗ đào xới, không nhìn thấy thi thể, chỉ có bùn đất bị bối lên. Không thể tin nổi. Cả nàng và Thác Lặc Phu đều thấy. Lẽ nào sau khi họ rời đi, hai người này lại giả quỷ kế. Nàng tức giận

trường Đông Phương Diễm và Hầu Tiểu Liên, quát: “Các người giở trò quỷ gì vậy? Hai người các người chôn nam nhân béo kia ở đâu?”

“Phu nhân thật biết ngậm máu phun người. Ta cùng với vị phu nhân này trong sạch, không rõ người đang nói thi thể nào?” Dứt lời, Đông Phương Diễm liếc nhìn Liên tỷ tỷ. Thì ra đêm qua, hai người sợ bị phát hiện nên chỉ giả vờ chôn Tra Phổ; sau đó đào gãi lên, đem chôn chỗ khác, chính là ở nơi Đông Phương Diễm thường ngồi luyện công.

Tuy thế, nếu A La Tư và những người này không đi mà lại muốn tiếp tục đào rộng ra thì Tra Phổ cũng sẽ bị bọn họ tìm được...Y và nàng lo lắng không thôi.

Không tìm được thi thể, những lời Bối Tề nói đều là đồ bỏ. Đối mặt vô số ánh mắt nhìn chằm chằm, Bối Tề hết đường chối cãi, nhưng tối hôm qua rõ ràng có chuyện này...nàng nhìn A La Tư sắc mặt xấu xí, vội đến trước mặt hắn, kéo tay hắn la lên:” Đại vương, Bối Tề thực sự thấy Đông Phương Diễm sát nhân. Hai người bọn họ nhất định là giấu thi thể đi rồi. Đại vương phải tin tưởng Bối Tề...”

“Người nào loạn thế đủ chưa?” A La Tư gạt nàng ra.

Làm quốc vương tức giận, Bối Tề kinh hoảng, cuốn lấy hắn, muốn giải thích nhưng hắn không nghe, lệnh vệ sĩ lôi nàng đi.

“Đại vương. Những lời Bối Tề nói đều là thực sự... Đại vương phải tin ta.”

Thấy thế, Tây Khắc Tô và một số người âm thầm thở dài. Vốn tưởng vũ nương xinh đẹp này sẽ thu hút được sự chú ý của Đại vương. Nhìn Đại vương nâng Đông Phương Diễm dậy, bọn họ mặt ủ mảy chau, e rằng y sẽ được đại vương bảo vệ gấp bội.

Lời Bối Tề nói không được kiểm chứng, A La Tư thở phào một hơi, chợt thoáng nhìn Đông Phương Diễm vui mừng, dùng một loại ánh mắt ôn nhu hắn chưa từng thấy qua nhìn Hầu Tiểu Liên, cơn ghen lại dâng lên, kéo mạnh tay y.

“Liên tỷ tỷ của người vô tội, bình an vô sự khiến người vui vẻ vậy sao?”

“Đau quá!” Đông Phương Diễm khê hô, cảm thấy cánh tay bị bàn tay to lớn nắm chặt phát đau, đồng thời nghe ra ngữ điệu mỉa mai trong giọng A La Tư.

“Diễm, đừng tưởng rằng như vậy là xong. Giữa chúng ta còn chuyện chưa giải quyết đâu.”

Cảnh cáo bên tai làm y sợ run. Bỗng thấy Bối Tề bị vệ sĩ đuổi đi nhìn mình và Hầu Tiểu Liên tràn ngập hận ý, y xoay chuyển quyết định. Để Liên tỷ tỷ được an toàn, y phải...

## 23. Chương 5-4: Quỷ Kế (4)

Sự việc Đông Phương Diễm khiến Ô Mã Lan đang buồn bực thấy dễ chịu hơn. Lại biết Bối Tề ngu xuẩn phạm lỗi, đánh mất sủng ái của Đại vương, hậu hơi lộ nụ cười.

Vài ngày sau, khi cầm chén định uống trà, nàng phát hiện đáy chén giấu một tờ giấy nhỏ. Nàng hiếu kỳ mở ra xem. Nội dung trong đó làm nàng giật mình, vội hỏi An Đát. Nữ tì này nói không biết. Vậy thì ai? Có lẽ người trong trù phòng, nhân lúc mọi người không chú ý len lén đặt vào khay của vương hậu?

Nếu như người nọ hạ độc trong trà, thật sự nghĩ mà toát mồ hôi lạnh. Tuy nhiên, điều các nàng quan tâm nhất chính là tờ giấy viết Bối Tề và nhạc công Thác Lặc Phu không phải là thân huynh muội. Hai người đó có gian tình, thường xuyên đêm khuya trốn trong ngự hoa viên làm chuyện bậy bạ, khiến hạ nhân gièm pha.

Trên giấy còn ghi địa điểm và thời gian Bối Tề thường tới, giúp Ô Mã Lan dễ dàng tìm được người. Hậu không khỏi hoài nghi: “An Đát, người có cho rằng tờ giấy này tin được không?”

An Đát lo lắng trả lời:”Nếu như Bối Tề thực sự cùng Thác Lặc Phu có gian tình. Tờ giấy này có thể tin.”

Ô Mã Lan hỏi nữ hầu bên cạnh, được biết gần đây Đại vương chuyên sủng Đông Phương Diễm, không để ý tới nàng và các tân phi khác. Dù Bối Tề giỏi ca múa cũng không thể văn hồi sự tình. Thế nhưng tình cảnh

như thế có thể duy trì bao lâu? Có thể ngày nào đó, Đại vương cảm thấy hứng thú với những thứ mới, gạt Đông Phương Diễm sang một bên. Bằng vào tính tình tiện nhân Bối Tề kia, chắc chắn sẽ thi triển toàn lực mưu công, khó dám bảo đảm Đại vương sẽ không một lần nữa coi trọng ả.

Nghĩ đến đây, hậu hoảng loạn, vỗ nhẹ cái bụng đang từ từ lớn lên. Nàng phải phòng ngừa tai họa từ trước khi nó xảy ra.... Vì vậy, nàng bảo An Đát:” Mặc kệ tờ giấy này do ai đưa đến, nội dung có thể tin cậy được hay không. Người đi thăm dò trước, tốt nhất là tìm được nhân chứng vật chứng.”

Bối Tề thất bại, để tránh dây vào hũ mắm thối, Thác Lặc Phu tránh mặt nàng ta một thời gian. Mãi cho đến khi nàng cho rằng mọi chuyện đã qua, gã mới nhận được tin nàng nhắn hẹn hò.

Thừa dịp đêm tối, bọn họ hẹn ở chỗ cũ. Vừa thấy mặt nhau, không kìm chế được mà vô lý đối phương, nhất thời củi khô lửa bốc, vội vàng phát tiết tính dục.

Bối Tề không chiếm được A La Tư, Thác Lặc Phu liền thỏa mãn nàng. Hành sự xong, gã giúp nàng lau tinh dịch. Hai đầu gối nàng bủn rủn khép lại, vẫn còn khoan khoái mê mê, nằm trong lòng nam nhân, khen gã hôm nay biểu hiện dũng mãnh chưa từng thấy.

Gã cười hắc hắc nói, gã cấm dục, toàn bộ là để dành cho nàng. Lần này bắn ra hết. Nàng nghe xong đỏ mặt. Dù gã cố ý đùa bỡn nhưng dấu sao vẫn là do nàng hẹn gã ra đây, không thể lớn tiếng. Hai người hi hi ha ha, liếc mắt đưa tình. Bỗng nhiên nàng nhớ ra, nổi giận dưng dưng: “Ta bị Đông Phương Diễm và Hầu Tiểu Liên chơi xỏ. Ta không cam lòng!”

“Tâm can của ta. Đừng tức giận nữa!” Gã mãnh liệt hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, thấp giọng nói: “Bây giờ y là tân sủng của Đại vương. Chúng ta đấu không lại y. Phu nhân nhẫn nại một chút, đừng chọc vô tổ kiến lửa...Ồi!” Gã lập tức bị nàng tát đầu.

Nàng đập gã không tiếc tay, vừa đánh vừa mắng: “Người còn dám nói? Là ai nói muốn chinh Đông Phương Diễm cho ta hả giận? Giờ thì xem, người ngay cả cái rắm cũng không dám phóng.”

” Đừng như vậy.” Thác Lặc Phu né tránh, ôm nữ nhân, cười cầu tài: “Ta đây còn một hơi thở cũng muốn dành cho phu nhân, vì phu nhân giải sầu. Bằng không, ai tới chiều cổ phu nhân ở đây?” Gã quờ quạng giữa hai chân nàng, đầu ngón tay lách vào trong dũng đạo ướt át, ra sức đâm vào rút ra, làm cho nàng liên tục rên rỉ.

Trong đêm khuya, âm thanh dâm dăng như ẩn như hiện....

Bỗng chốc, có tiếng bước chân tới gần. Hai người giật mình, buông nhau ra nhưng không kịp. Cả hai bị một đội binh sĩ vây quanh. Chuyện ngoài ý muốn làm nàng trở tay không kịp, sợ đến choáng váng. Đúng lúc đó, nàng nhìn thấy một người bước tới, chính là —“Vương hậu?”

Ô Mã Lan có An Đát hỗ trợ, xác định tờ giấy viết sự thực, liền nói cho Đại vương, khiến hấn đồng ý phái nhiều người tới bắt kẻ thông dâm. Hậu lạnh mắt nhìn Bối Tề và nam nhân của nàng ta quần áo xốc xếch, lập tức thét binh sĩ bắt đôi cầu nam nữ lại.

Thác Lặc Phu ngây dại, mặt người tới bắt.

Bối Tề hoàn toàn khác. Nàng cố lấy xiêm áo mặc vào nhưng binh sĩ không để cho nàng thời gian chỉnh đốn trang phục, mạnh mẽ túm nàng lôi đi. Nàng cảm tức giận dựa, gầm rú:”Các người đang làm gì đó? Ta là phu nhân của Đại vương, không được tùy tiện chạm vào ta.”

“Chát” Ô Mã Lan cho tiện nhân một bạt tai, mắng: ” Người là loại nữ nhân không biết xấu hổ. Cùng nam nhân làm ra chuyện bẩn thỉu này còn ở đó gào thét.”

“Vương hậu xin bớt giận. Cẩn thận thân thể.” An Đát mau tới đỡ chủ nhân.

Đêm nay, vụ Bối Tề và Thác Lặc Phu làm cả cung nháo loạn, chẳng ai ngủ nổi, Đông Phương Diễm cũng bị A La Tư mang đến. Y thấy Bối Tề bị bức quỳ trên mặt đất, khóe miệng cong lên. Vậy ra, Ô Mã Lan quả nhiên theo tờ giấy y viết mà tìm tới đây. Y thấy nàng ta không thể không trả lời Ô Mã Lan, nói mình và Thác Lặc Phu trước khi tới Cáp Tạt Hạ đã chung sống với nhau.

“Đại vương nghe thấy không? Ắ và Thác Lặc Phu đã sớm quan hệ rồi, còn muốn lừa ngài bọn chúng là thân huynh muội.”

A La Tư nghe thê tử nói nhưng không phản ứng mạnh.

Bối Tề bị tát sưng má, mắt mặt trước bao nhiêu người, nghĩ hoài không hiểu tại sao mình và Thác Lặc Phu hẹn hò, ngay cả thiếp thân tỳ nữ cũng không biết thế mà lại bị người khác phát hiện. Nàng không tìm được, nước mắt rơi như mưa, bò đến trước mặt A La Tư, ôm lấy chân hắn, khóc rống lên: “Đại vương... Bối Tề sai rồi... Bối Tề không cố ý giấu diếm... Chỉ là quá yêu Đại vương... Vẫn không dám nói thật... Thỉnh Đại vương tha thứ...”

Ngán ngẫm nghe nữ nhân khóc sụt sùi, A La Tư vùng thoát khỏi nàng, buông một câu: “Nếu người yêu ta, tại sao cùng Thác Lặc Phu đến đây gặp mặt, làm ra chuyện mắt mặt này?” Nàng á khẩu không trả lời được, hắn cười nhạt: “Mấy ngày trước, người còn muốn vu cáo Đông Phương Diễm và Hầu Tiểu Liên lên hẹn hò....Không ngờ, chính người mới là kẻ lút lút thông dâm. Thực ê tiện.”

Bối Tề cả người run rẩy dữ dội, mất hết vẻ diễm lệ, tựa như đóa hoa héo rũ. Ô Mã Lan vui mừng, tiến thêm một bước: “Thỉnh Đại vương xử phạt hai người này.”

“Nàng quyết định đi. Ta không muốn nhìn thấy hai người này trong cung nữa.”

Một câu ngắn gọn khiến Bối Tề và Thác Lặc Phu run như cây sậy. “Đại vương tha mạng!” Nàng gào lên, muốn đuổi theo A La Tư, lại bị binh sĩ áp chế, không thể nhúc nhích.

Thấy A La Tư mang Đông Phương Diễm đi, không hề quay đầu lại nhìn Bối Tề, Thác Lặc Phu sợ hãi, vội cầu xin Ô Mã Lan: “Vương hậu tha mạng...”

“Người và Bối Tề làm bản vương cung. Ta làm sao có thể bỏ qua cho các người?” Ô Mã Lan bĩu môi.

Được trượng phu cho phép, hậu cho binh sĩ áp giải đôi cầu nam nữ ra ngoài cung...

An Đát cũng cùng hậu ra theo, khuyên nàng cẩn trọng, không nên gần máu tanh nhưng nàng không đồng ý, muốn tận mắt nhìn nữ nhân đáng ghét kia chịu chết.

Vương hậu ra lệnh một tiếng, binh sĩ vung đao giết chết Thác Lặc Phu.

Thấy tình nhân chết thảm, Bối Tề thét chói tai, nhìn chăm chăm lưỡi đao vấy máu quay sang mình, kinh hoàng muốn chạy trốn nhưng hai chân bị ép quỳ xuống. Nàng ta rú rít: “Ô Mã Lan, người giết ta và Thác Lặc Phu, cũng sẽ không có kết quả tốt...”

“Lớn mật! Không được gọi thẳng tặc danh vương hậu.”

Hai má bị binh sĩ tát sưng vù, Bối Tề gào rú: “Ô Mã Lan, người giết ta cũng vô dụng.... Đại vương sẽ không yêu người. Hắn yêu Đông Phương Diễm.”

Nghe thế, Ô Mã Lan không hài lòng: “Đông Phương Diễm tính cái gì? Ta có hài tử của Đại vương. Đại vương yêu hài tử, sẽ yêu ta.”

“Ha ha ha...”

Vương hậu thấy Bối Tề vì quá sợ hãi, khủng hoảng mà đổi giọng cười, cảm thấy bất an. Nàng ta trừng mắt nhìn vương hậu: “Ta nguyện rửa hài tử trong bụng người không sống được. Ta chết hóa thành lệ quỷ, chờ hài tử của người tới làm bạn.”

Tiếng cười thê lương khiến tất cả mọi người ở đây lông mao dựng đứng.

Ô Mã Lan thở hắt hắt, không muốn nghe Bối Tề chửi rửa thêm, vội ra lệnh hạ đao chém chết.

## 24. Chương 5-5: Quỷ Kế (5)

Trời dần tối, bóng đêm bao phủ vương cung Cáp Tạt Hạ.

Ngoại trừ Hầu Tiểu Liên, không ai biết Tra Phổ, Bối Tề, Thác Lạc Phu vì y mà chết. Y không hối hận cũng không sợ hãi, bởi vì .... những người này đều nên chết. Thế mới tốt cho y và Liên tỷ tỷ.

Từ đó, chẳng biết tại sao, lòng nghi ngờ của A La Tư ngày càng lớn. Hắn phái người tới giám thị y suốt cả ngày, không cho y cơ hội chuồn đi gặp Liên tỷ tỷ. May là bọn họ có phòng bị, lúc chôn Tra Phổ đã giao hẹn địa điểm. Ai tới sẽ để lại giấy.

Mấy ngày nay, y không có cơ hội đến chỗ kia xem nàng viết gì. Đông Phương Diễm nằm trên giường, hai mắt mở trừng trừng nhìn đêm tối, không ngủ được. Y suy nghĩ miên man, nhịn không được xuống giường...

“Người đi đâu vậy?” A La Tư nắm lấy mái tóc dài đen như mực

“Ta ngủ không được, muốn đi ra ngoài một lát....” người bên gối giật mình tỉnh giấc, Đông Phương Diễm cũng giật mình.

“Ta không cho phép ngươi ra ngoài. Ở bên cạnh ta.” A La Tư vừa nói vừa hôn lên khuôn mặt đỏ bừng, tay chân ôm quanh lấy người nọ, hôn tới tấp.

Không thoát thân được, Đông Phương Diễm đành nằm im trong lòng A La Tư, tâm tình hỗn loạn mâu thuẫn, một đêm mất ngủ.

Sáng sớm hôm sau, chờ mãi A La Tư mới ăn sáng xong, rời khỏi phòng tới khách phòng hội họp cùng tế tướng. Y đến hoa viên, rình lúc vệ sĩ không chú ý, vội vàng lấy tờ giấy nhét trong khe đá ra, đợi lúc không người mới lấy ra đọc.

“Diễm đệ, hiện giờ ly khai vương cung quá khó khăn. Phải chờ đợi thêm, đến khi lực chú ý của Đại vương đối với người giảm đi mới được.”

Đọc xong thư Liên tỷ tỷ viết, Đông Phương Diễm cau mày, lấy bút giấy ra viết.

Hầu Tiểu Liên sau khi gửi thư, không bao lâu thu được hồi âm—

“Liên tỷ tỷ, ta không đợi thêm được nữa. Hiện nay, A La Tư ngày càng sát sao với ta, ta rất sợ... Ta muốn mau mau rời Cấp Tập Hạ”

Nàng xem qua tờ giấy, trầm tư hồi lâu rồi mới hạ bút:” Diễm đệ, ngươi nên bình tĩnh, kiên trì chờ đợi. Ta tin chẳng bao lâu nữa, tình hình sẽ thay đổi.”

Gió chiều thoảng qua bên cửa. Đông Phương Diễm đứng cạnh cửa, xem chữ viết của Hầu Tiểu Liên, cảm thấy ưu phiền giảm bớt.

Bỗng nghe thấy tiếng bước chân, y vội giấu kỹ tờ giấy, thấy A La Tư bước vào, đi về phía mình.

Kinh qua mấy tháng sớm chiều ở chung, giờ y đã có thể liếc mắt nhìn quốc vương một cái là có thể đoán ra hắn đang vui hay buồn. Vì vậy y hỏi hắn: “Làm sao vậy, tâm tình ngươi không tốt?”

A La Tư gật đầu. Cho dù khẩu khí đối phương bình thản, đối với việc thấy hắn không tỏ ra vui vẻ lắm, nói cũng kỳ quái, chỉ cần bên cạnh y, hắn sẽ thấy tâm tình thoải mái. Hắn ôm lấy y, hôn lên khuôn mặt tú lệ, nói: “Vương hậu cầu kính, luôn gọi ta tới bồi nàng.”

Nhắc tới Ô Mã Lan, tâm tình hắn xấu hẳn. Nhất là mấy ngày nay, nàng kêu có ma quỷ trong phòng, cầu gắt khó ở, nói hậu cung không an toàn. Hắn nghe mà rầu muốn chết. Nếu không phải nàng đang hoài thai, hắn đã chẳng thêm tới gặp. “Có phải nữ nhân đều mang thai nữ nhân đều đặc biệt khó chiều không?” Hắn không nghĩ ra.

“Ta không phải nữ nhân, làm sao biết những ... chuyện này?” Đông Phương Diễm hậm hực, nghĩ A La Tư khó hiểu. “Vương hậu cần ngươi tới bầu bạn. Ngươi đi đi, đến đây hoài làm chi cho người ta nói ra nói vào?”

A La Tư sững sốt, chột tức giận: “Ai dám nói ra nói vào?”

“ Bao nhiêu người nói, ta sao biết được ai?” Đông Phương Diễm đạm mạc bêu môi:”Bọn họ đều nói ta là nam nhân Trung Nguyên không biết xấu hổ, chuyên môn dụ dỗ quốc vương người...” Nam nhân đột nhiên hôn môi y khiến y không nói tiếp được.

Một hồi sau, A La Tư mới buông y ra, áp trán mình lên trán đối phương, yêu thương nhìn vào mắt y, khẽ nói:

“Diễm, người không cần để ý tới mấy lời ong tiếng ve đó, chỉ cần chú ý tới ta chút là được.”

Đông Phương Diễm trầm mặc, lập tức lại bị hôn cuồng nhiệt, rơi vào biển tình của đối phương. “ưm...” Y thở hổn hển, hé miệng đón đầu lưỡi trơn trượt, cảm thấy hai cánh tay rắn chắc ôm chặt mình. Hai người hôn môi, thân thể kề nhau khiến y toàn thân nổi lên phản ứng. Y sợ... Ô Mã Lan mở mắt trừng trừng, ngồi bên giường chờ đợi. Đợi đến đêm khuya vẫn không thấy A La Tư đến.

“Đại vương đâu?” nàng bưng bát thuốc An Đát mang tới, sốt ruột hỏi: “Vì sao ngài không tới thăm ta?”

“Thỉnh vương hậu chờ động thai khí. Người uống thuốc rồi đi ngủ đi... Đại vương dặn bảo hôm nay bận rộn chính sự, trời đã muộn, đợi sáng sớm ngày mai sẽ tới thăm người.” An Đát tận lực trấn an chủ nhân, hầu hạ nàng uống xong thuốc, đỡ nàng nằm xuống.

Ô Mã Lan thoáng yên tâm, rồi oán hận trời quá muộn, ngài vẫn có thể đến ngủ cùng nàng mà vì sao không tới? Hay là vì đứa bé này? Thân thể mệt mỏi rồi lại mệt mỏi rồi khiến nàng buồn ngủ. An Đát giúp nàng đắp chăn, định rời đi. “Đừng”, nàng vội kéo An Đát lại, “Ta sợ ở một mình....người ở lại với ta.”

An Đát gật đầu, bê ghế đến ngồi cạnh giường làm bạn chủ nhân. Nàng biết vương hậu bị Bối Tề chết không nhắm mắt hù sợ, cứ tới đến lại lo thần lo quỷ, tưởng tượng Bối Tề đến phá quấy đứa bé.

Có người ở cùng, Ô Mã Lan nhắm mắt, mơ mơ màng màng, rơi vào mộng đẹp...

Chưa được bao lâu, nàng nghe văng vẳng trong bóng đêm có người gọi—

“Ô Mã Lan... Ô Mã Lan...”

Thanh âm mờ ảo bị thương không giống tiếng người. Nàng trở mình liên tục, ngủ không an ổn, cảm giác thanh âm chột xa chột gần rồi tới trước mặt nàng.

“A.”

Nàng sợ quá tỉnh giấc, ngồi bật dậy, lấy tay áo lau mồ hôi, nhìn bốn phía xung quanh. Ngoại trừ hắc ám chỉ là hắc ám. Nàng mở to mắt. Ánh trăng mỏng mảnh xuyên qua ô cửa sổ chiếu vào gian phòng. Nàng xích ra mép giường gọi “An Đát...”

Không thấy ai, vội vã la lớn: “An Đát, người ở đâu?” Vẫn không có tiếng trả lời. Nàng kinh hoảng, đỡ tay dưới bụng, toan ra ngoài gọi hạ nhân tới điểm nến....

Một bóng quỷ lay động bỗng bay tới trước mắt nàng: “Á á á—”

Nàng sợ hãi thét chói tai, liên tục lão đảo lui về phía sau, thiếu chút nữa ngã xuống, vội bầu lấy cái bàn.

“Người là Bối Tề...” Nàng kinh hách, quỷ mị vô thanh vô tức, một thân bạch y, tóc dài màu vàng kim rối tung xõa trên mặt, càng thêm âm khí. Nàng nhận ra đó chính là vũ nương dị quốc bị nàng giết chết không nhắm mắt. Nàng vội vã lui về phía sau, kêu to gọi thủ vệ bên ngoài nhưng không ai để ý đến nàng.

Đối mặt với con quỷ, nàng sợ hãi run rẩy: “Bối Tề...đừng...Đừng tới đây...Đừng hại hài tử của ta...”

Ô Mã Lan xoay người chạy ra cửa, quỷ mị đuổi theo, bắt kịp nàng ở cửa, hai tay ướt lạnh bóp cổ nàng khiến nàng ho khan, thao bản năng vùng tay đánh đối phương. Tiếng con quỷ càng thêm thê lương: “Ô Mã Lan...Người hại ta chết thật thê thảm... Ta muốn lấy mạng người...mạng hài tử người.”

“Ặc...Ặc...khụ...” Ô Mã Lan bị bóp cổ kêu không ra tiếng. Lực đạo đối phương áp chế nàng bước lui liên tục. Nàng đang mang thai, đứng không vững, cả người ngã ra khỏi cửa. “Phịch” một tiếng, người đập xuống đất.

“Đau quá...” Nàng đau đớn, không bò dậy nổi, cảm thấy trong bụng đau nhức, cả người toát mồ hôi lạnh mồ hôi lạnh. Ngay sau đó, giữa hai chân nóng ướt một mảng.

## 25. Chương 6-1: Lừa Gạt (1)

A La Tư vừa nghe tin Ô Mã Lan gặp chuyện không may, lập tức chạy tới hậu thất.

Hắn bước qua cửa, không rảnh nhìn người quỳ trên mặt đất hành lễ, vội vàng bước thẳng tới giường, hỏi ngự y: “Thân thể của nàng thế nào?”

Ngự y ra hiệu nói nhỏ, rồi nhìn nữ nhân yếu ớt nằm trên giường, buông màn xuống cho nàng ngủ yên, chờ Đại vương lý khai bệnh nhân mới nói: “Vương hậu bị kinh hách quá độ, may không việc gì, chỉ cần hảo hảo nghỉ ngơi vài ngày.”

Nghe vậy, A La Tư buông lỏng một chút, nghe ngự y nói tiếp—

” Thế nhưng, vương hậu bị ngã, xuất huyết, hài tử trong bụng không giữ được.”

Cả A La Tư lẫn tể tướng, quý tộc, đại thần chờ ngoài cửa cùng khiếp sợ, không muốn chấp nhận tin dữ này. “Trời ơi!”

” Thật là đáng sợ, nếu vương hậu tỉnh lại, làm sao đối diện với chuyện này?”

Lời ra tiếng vào khiến An Đát càng thêm sợ hãi. Nàng quỳ xuống đất dập đầu, tự trách: “Đều là tiểu nhân không tốt. Vương hậu gần đây bị ám ảnh chuyện ma quỷ. Tiểu nhân lẽ ra nên thời thời khắc khắc ở bên vương hậu...” Hôm đó, chủ nhân đã ngủ, nàng mới đứng dậy hoạt động gân cốt. Định đi tiểu rồi lấy chút gì đó ăn khuya, không ngờ vừa đi đã phát sinh thảm sự.

A La Tư tức giận đến cực điểm, không muốn nghe bất kỳ lời biện bạch nào. “Những lời này của người để vào ngục mà nói.”

Một câu ném ra, lập tức có lính đến giải An Đát vào ngục.

Không chỉ An Đát, toàn bộ thủ vệ ca trực đó đều bị bắt giam. Hắn giao cho Tây Khắc Tô mau chóng điều tra rõ sơ suất của An Đát và thủ vệ. Có lẽ đúng như thủ vệ nói, nước uống của bọn họ bị người hạ mê dược, khiến cả đám ngủ mê mết. Sau đó có người lên vào giả thần giả quỷ hại Ô Mã Lan sanh non.

Sau vụ Bối Tề và Thác Lặc Phu lại đến Ô Mã Lan xảy ra chuyện, hậu cung bỗng trở nên náo nhiệt.

Nhiều tân phi cố kỵ Đại vương, mặt ngoài không đề cập tới nhưng sau lưng lén lút kể chuyện, thật sự có lệ quỷ giết người đòi mạng. Giờ đây vương hậu mất đi hài tử, các nàng lại lần nữa có cơ hội...

Lúc này, A La Tư lòng mang áy náy, ngày đêm làm bạn với Ô Mã Lan.

Vài ngày sau, Ngõa Hi Tang Bố nghe tin nữ nhi, đi suốt đêm tới vương cung Cấp Tập Hạ, thấy nàng mặt mày sầu muộn, vì mất đi hài nhi mà sa vào thống khổ. Nàng ôm lấy cha, khóc lóc kể lể A La Tư bảo vệ nàng không chu đáo, còn có kẻ tối ngày dụ dỗ Đại vương, hết Bối Tề lại tới Đông Phương Diễm. Nàng nói một thôi một hồi hoàn cảnh thương tâm khổ sở của mình...Gã nghe xong tức giận, không khỏi rơi nước mắt vì nữ nhi, than thở: “Con gái đáng thương của ta...”Gã muốn đòi công bằng cho con gái, đến thẳng Vương, tự tiện xông vào hội nghị, trước mặt mọi người chỉ trích A La Tư: “Vì sao người không bảo hộ nữ nhi của ta, khiến nó phải chịu khổ như vậy?”Bối Tề, Thác Lặc Phu mất mạng; Vương hậu mất con. Tất cả chuyện huyền náo này, truyền tới chỗ Hầu Tiểu Liên đều lặng xuống.

Nàng ở một mình một nơi, chỉ quan tâm việc Diễm đệ nên nắm chặt thời cơ trốn thoát khỏi đây, trở lại Lan Châu...Nàng xoay người, cánh tay mơ hồ đau. Nàng nhăn mày, cố đè cảm giác thấp thỏm lo âu xuống, dùng ống tay áo che vết thương, nhìn ra bầu trời trong xanh ngoài cửa sổ, không khỏi thì thào tự nói: “Chuyện của Vương hậu sẽ làm Đại vương phiền lòng. Ngài nên thả Diễm đệ ra...”Ô Mã Lan sanh non đã hơn một tháng.

A La Tư vội vàng trấn an thê tử, vì Ngõa Hi Tang Bố và chúng thần khuyên nhủ, hơn một tháng này không gặp Đông Phương Diễm...

Hắn không thấy y, càng thêm tưởng niệm, nhớ đôi mắt hổ phách, nhớ thân thể thon dài, nhớ vòng eo thon nhỏ, còn nhớ tiếng y thở dốc, kêu “đừng” êm tai mê người... Hắn rất nhớ y, nghĩ đến mà phát sợ, chưa từng thấy bản thân ôm tâm tình như vậy bao giờ.

Đột nhiên hiểu ra, yêu chính là như thế. Ngần này tuổi mới biết ái tình là gì. Hắn yêu Đông Phương Diễm, chỉ thương một mình y, những người khác đều không quan trọng. Hắn muốn trách trời vì sao không cho hắn gặp y sớm hơn? Hiện giờ, hắn bị vương hậu ngăn trở, không thể tới gặp người hắn yêu, cùng y một chỗ. Thật khó chịu mà.

Nhẫn nhịn mãi, cuối cùng vẫn không chịu nổi, hắn đứng lên định đi...

Bọn Tây Khắc Tô, Trát Nhĩ Khâm và các đại thần khác tấy A La Tư vội vã rời đi, đều có dự cảm...

“Đại vương!”

Bọn họ vừa kêu vừa vội vàng đuổi theo.

A La Tư cho tất cả đứng lên rồi vòng qua bọn họ đi tiếp nhưng bị ngăn lại.

“Các người làm gì vậy? Dám cản đường ta?”

“Thỉnh Đại vương dừng chân, không nên đi tìm Đông Phương Diễm.” Trát Nhĩ Khâm lên tiếng đầu tiên.

Tây Khắc Tô đón lời:

“Từ khi Đông Phương Diễm nhập cung, Đại vương trở nên kỳ quái. Hiện giờ, trong cung xảy ra chuyện...”

“Đúng vậy. Hiện tại vương hậu cần Đại Ngọc, thỉnh Đại vương ở lại làm bạn bên người vương hậu, trấn an nhân tâm.”

“Không chỉ là vì vương hậu, mà còn vì tình hữu nghị giữa nước ta và Hô Đẳng tộc. Thỉnh Đại vương nghĩ lại.”

Mông Qua thấy thần phát biểu ý kiến, sắc mặt Đại vương thay đổi.

“Lẽ nào ta bồi nường nhiều ngày như vậy, cả ngày lẫn đêm vẫn còn chưa đủ? Các người không biết tính tình nường bị nuông chiều đến hư, không thể nói lý được. Ta đã vì nường mà nhẫn xuống sự vô lễ của Ngõa Hi Tang Bố, nường còn muốn gì nữa? Ta sắp bị nường làm phiền chịu không nổi rồi.” A La Tư tức giận.

Mọi người không dám chọc giận Đại vương, nhưng Tây Khắc Tô còn cố nói: “Vương hậu mất đi hài tử, tâm tình dĩ nhiên không tốt, thỉnh Đại vương tha thứ, đừng ... đi tìm Đông Phương Diễm nữa, làm vương hậu mất hứng...” Tể tướng lên tiếng, những người khác hòa theo, càng nói càng hăng. A La Tư rất cục không cách nào nhẫn nại được nữa, rống lên: “Ta đây thì sao? Ta mất hứng, ai quan tâm ta? Cút hết.” Hắn đẩy đám người ra, đi tìm Đông Phương Diễm. Sau giờ Ngọ, ánh dương quang chiếu hắt qua song cửa.

Đông Phương Diễm thu thập xong đồ đạc của mình, chợt nghe có người đến. Y cầm lấy bao quần áo, lập tức bước ra cửa....

A La Tư tâm tình tồi tệ tìm đến y để được an ủi, nhưng trông thấy người kia không giống lúc thường, công bao quần áo trên lưng. Hắn ngờ ngác: “Diễm, người đi đâu vậy?”

“Ta muốn ly khai vương cung của người, ly khai Cáp Tạt Hạ.” Đợi đến lúc thời cơ chín mùi, Đông Phương Diễm rốt cục có thể nói ra.

“Người nói gì? Ta không cho người đi.”

Mông Qua thấy Đại vương phát hỏa, vội cướp lấy bao quần áo, bắt người quay về phòng, đóng cửa lại rồi mau chóng mang theo thủ vệ rời ra xa phòng, không mấy chốc hai người nói chuyện.

Đối với Đông Phương Diễm mà nói, thời khắc gian nan nhất chính là cùng ở chung một phòng với A La Tư. Nhìn hắn ném bao quần áo khiến đồ rơi vung vãi, y tức giận gầm nhẹ: “Ta không đi, ở lại đây nghe vương tôn đại thần của người vì vương hậu mà tới mắng nhiếc ta sao? Ta chịu không nổi.”

Y muốn vùng thoát khỏi hắn nhưng không được, càng tức giận: “Người buông tay.”

“Ta không buông. Không có sự chấp thuận của ta, người không thể ly khai.” A La Tư cố sức nắm cánh tay tinh tế, đối phương lộ vẻ đau đớn, hắn mới hơi chút buông lỏng nhưng vẫn ôm y như trước, nói: “Chuyện Vương hậu sanh non không liên can gì đến người. Ta sẽ nói qua với bọn Tây Khắc Tô, sẽ không có người dám nói người nữa.”

“Người có thể bảo chúng sao? Người có khả năng thuyết phục bọn họ không mắng ta là người dị quốc?”

Đông Phương Diễm cười nhạo, phát hiện nam nhân sắc mặt rất xấu, râu ria còn chưa cạo sạch sẽ, hẳn là không được nghỉ ngơi đủ. Y biết hẳn gần đây không dễ chịu, không khỏi thở dài: “Người vì sao phải khổ như thế chứ? Ta là nam nhân, tuyệt không có khả năng thích nam nhân, càng không giống nữ nhân có thể sinh con. Chúng ta ở cùng một chỗ, không có kết quả. Cần gì phải mất thời gian...”

“Ta không quan tâm có hài tử hay không có hài tử” A La Tư ngắt lời. Trước đây có thể hẳn không rõ ràng lắm nhưng hiện tại, hẳn phi thường hiểu rõ, hẳn chỉ cần một mình Đông Phương Diễm, không quan tâm những thứ khác.

“Diễm, ta yêu người, ta muốn người cũng yêu ta. Chỉ cần hai người chúng ta yêu nhau, tình yêu này sẽ có kết quả.”

Hắn ôm cổ y, không cho phép cự tuyệt.

Đông Phương Diễm bị ép vào ngực nam nhân, lắng nghe tiếng tim đập gấp gấp, cảm giác cơ thể nóng như lửa, phảng phất nói với y ý nghĩa của — yêu thương. Y hoảng sợ hoang mang, vội hít sâu, gắng giữ tỉnh táo: “Vì sao...”

Y muốn hỏi hẳn:

“A La Tư, vì sao người muốn giữ ta, không cho ta đi?”

“Diễm, vì sao người muốn rời khỏi ta, không chịu yêu ta?”

Hắn hỏi ngược lại khiến Đông Phương Diễm ngỡ ngàng, không ngờ lại bị hôn. Lời lẽ thì thâm trầm miên tựa hồ chồng chất bao ngày không gặp mặt, một lúc lâu mới tách ra...Y lo lắng không yên, tự cảnh cáo mình mau mau ly khai bằng không sẽ càng ngày càng kỳ quái.

“A La Tư, người đừng có...”

y giãy dụa, lại bị nam nhân ôm càng chặt, đôi môi nóng bỏng hôn lên cần cổ run rẩy, buộc y ngửa đầu thở dốc. Bàn tay của đối phương hướng xuống eo lưng, tay kia chạm hông, nắm bóp, đè sát y vào người. Hai thân thể chầm chậm ma sát, nóng dần lên:” A...um...”

Y nhện không được rên rỉ, bất giác mở rộng chân.

Tiếng thở gấp làm cho A La Tư bốc hỏa, hạ thể trưởng lớn. Hắn ôm chặt lấy thân thể mảnh mai. Nhớ...nhớ quá đi. Hắn cảm giác đối phương cũng khao khát như hắn. Hắn hôn đôi môi son, hôn khuôn mặt đỏ ửng, khẽ cắn vành tai nóng bừng, thấp giọng lầm bầm: “Diễm của ta, chính người còn chưa phát hiện sao? Người đã khác trước đây. Thân thể của người rất nhanh hưởng ứng ta. Nếu như người ghét ta, tại sao có phản ứng như vậy? Vì sao người còn mạnh miệng, không chịu nói yêu ta? Người muốn ta đợi bao lâu nữa?”

“Không...” Đông Phương Diễm ngăn cản bàn tay to lớn sờ hạ thể mình, lại không ngăn được cơ thể có phản ứng. Y cảm thấy thẹn thùng.

“Người quá đáng. Rõ ràng có vương hậu, tân phi, còn muốn cưỡng ép ta phục tùng người?” Y tức giận trừng hẳn.

“Chỉ cần một câu nói của người, ta sẽ cho các nàng ly khai vương cung.” A La Tư thâm nghĩ đối tốt với một người, những người khác sẽ không đáng kể.

“Người còn muốn ta gánh tội thêm chắc? Những người kia tội gì, người có thể nào vô tình như vậy, đối đãi các nàng như thế?” Đông Phương Diễm không thể chấp nhận lời đối phương nói.

“Vậy người rốt cuộc muốn ta thế nào? Ta phải làm thế nào người mới yêu ta, làm người của ta?”

A La Tư sốt ruột la lên, không có được người mình yêu như đứng đồng lửa, như ngồi đồng than, thống khổ vạn phần.

Đông Phương Diễm rõ ràng cảm thấy nam nhân này lo nghĩ bất an chỉ vì mình. Y biết hẳn thích y, chỉ không ngờ là yêu sâu sắc sâu như vậy, có thể vì một câu nói của y mà giải tán toàn bộ hậu cung.

Chuyện tình cảm này không theo lẽ thường, ai cũng không thể nói chính xác.

Y nhớ lời Liên tỷ tỷ, cũng chiếu theo đó mà làm mới đi tới ngày hôm nay, khiến quốc vương thích y, yêu y. Chỉ là y không dự liệu hấn yêu mình cường liệt như vậy. Y không chống đỡ nổi, nhanh chóng bị cuốn vào cơn lốc tình yêu của hấn.

Y run như cây sậy, một tia lý trí cảnh cáo y phải mau ly khai Cáp Tạt Hạ. Y thốt lên: “Ta không biết...”

Y không dám nhìn thẳng vào đôi mắt tràn đầy nhiệt tình, chỉ dám thấp giọng nói: “Về phần con người của ta, không dễ dàng yêu người khác. Đời này ta chỉ có thể yêu một người. Chỉ cần yêu người đó, ta sẽ toàn tâm toàn ý yêu, không bao giờ thay đổi.”

Hít một hơi thật sâu, hồi phục một chút bình tĩnh, y đối mặt với A La Tư, hỏi: “Người muốn ta chỉ yêu một mình người ư?”

Nam nhân kinh hỉ, mãnh liệt gật đầu, y mới nói tiếp: “Muốn ta yêu người, vậy cho ta nhân mã quay về Lan Châu.”

Nghe yêu cầu, A La Tư do dự.

“Người giúp ta báo thù. Từ nay về sau, ta sẽ chỉ yêu một mình người. Người muốn đối đãi với ta thế nào cũng được. Ta sẽ không cự tuyệt người nữa.” Đông Phương Diễm chỉ có thể gật người như thế. Để đối phương mau hạ quyết định, y chủ động ôm hấn, hôn lên đôi môi mím chặt.

Được người mình yêu dành cho ôn nhu trước nay chưa từng có, A La Tư vui mừng, nhanh chóng đầu hàng, say đắm hôn Đông Phương Diễm: “Những lời người vừa nói là thật chứ?”

“Thật.”

“Ta giúp người báo thù, người sẽ yêu ta, không cự tuyệt ta?”

Người kia gật đầu, hôn lại hấn, dùng hành động để chứng minh lời hứa hẹn điều này làm cho A La Tư hưng phấn vô cùng, gấp gáp muốn hoàn thành tất cả yêu cầu của y, chỉ cần y và hấn có thể cùng một chỗ.

“Diễm...” Hấn thiết tha kêu tên y, tay cởi bỏ quần áo đối phương, thấy y không hề cự tuyệt mà trái lại vẫn nằm ngoan trong ngực hấn, tùy ý hấn vuốt ve mình...

Bàn tay đưa vào trong tiết khố, cảm lấy bộ vị yếu đuối, thấy y hít sâu, vì ma sát của năm ngón tay mà có cảm giác. Hấn nghe y thở gấp gấp rồi xuất trên tay hấn. A La Tư phấn khởi, kéo tay đối phương xuống hạ thân mình...

## 26. Chương 6-2: Lừa Gạt (2)

Gặp được Đông Phương Diễm, tâm tình A La Tư tốt hẳn lên nhưng nghĩ đến yêu cầu của y lại mất hứng.

Cho dù vậy, hấn vẫn tới hậu cung tìm một người...

Chỗ này lâu nay không có khách viếng thăm cũng không còn tỷ nữ hầu hạ, bỗng nhiên Đại vương giá lâm khiến tân phi ước ao đổ kị, len lén nhìn nơi ở của Hầu Tiểu Liên.

Trong lúc đó, A La Tư đã đến trước mặt nữ nhân nọ. Hấn quan sát xung quanh một chút, thấy so với trước kia không có thay đổi nhiều, cũng không có hứng thú. Hấn không ngồi xuống mà trực tiếp hỏi nàng: “Người biết vì sao ta tới đây không?”

“Thiếp thân không biết.” Hầu Tiểu Liên trả lời, kỳ thực trong lòng có phỏng đoán.

“Ta đến đây là có việc muốn nhờ người.”

A La Tư đi tới trước mặt nàng, đi thẳng vào vấn đề: “Ta muốn người lập tức thay ta nói với Đông Phương Diễm phu nhân không thích y, càng không muốn cùng y quay về Trung Nguyên. Hơn nữa, người không được nói ra những lời này là do ta nói.”

Hắn căn bản không cần quan tâm đến vấn đề này nhưng nhện không được muốn lấy lòng y. Nếu hắn đáp ứng Diễm đưa Hầu Tiểu Liên quay về Trung Nguyên thì hắn cũng có thể thuyết phục nàng từ chối Diễm.

Lời nói thẳng toẹt làm nàng kinh ngạc: “Đại vương đáp ứng Đông Phương công tử rồi ư? Cho y quay về Trung Nguyên?”

“Không sai. Ta cho y đi, chuẩn bị nhân mã cho y, giúp y tiến công Hắc Ưng Giáo.” Khóe miệng hắn nhếch lên: “Chờ việc này xong xuôi, Diễm sẽ thành người của ta, từ nay về sau, y chỉ thuộc về một mình ta.”

Thấy nữ nhân trước mặt dám cười ra tiếng, hắn nhú mày: “Người đang cười cái gì?”

“Thiếp thân nghĩ Đại vương thật giống một hài tử lần đầu biết yêu, tràn đầy nôn nóng và bất an.”

Nàng pha trò khiến hắn đỏ mặt.

“Ít nói nhảm đi!” Hắn rầu rĩ ném ra một câu.

“Nói chung, người cứ theo ý ta mà làm là được.”

“Tại sao Đại vương muốn thiếp thân nói với Đông Phương công tử như vậy?” Nàng hỏi nhưng hắn không trả lời, thoạt nhìn có vẻ tức giận.

Kỳ thực nàng hiểu rõ Đại vương đối với mình không tin tưởng: “Sợ thiếp thân đoạt bảo bối Đại vương phụng trên tay sao?”

Hiếm khi thấy nàng có giọng điệu như vậy, hắn không hài lòng: “Cẩn thận thái độ của người.”

“Đông Phương công tử yêu Đại vương sao?”

Nhìn hắn hơi sững lại, nàng tiếp:

“Không phải không? Còn Đại vương đã yêu Đông Phương công tử, hơn nữa còn là yêu rất sâu nặng... Đại vương có thể xác định y không lừa ngài không? Ngài thực sự có thể có y sao?” Rốt cục nàng cũng nói ra. Nếu như Diễm đệ vẫn chờ đợi thời cơ trở về Lan Châu, thì cơ hội nàng khổ sở chờ đợi đang ở trước mắt.

“Người có ý gì?” A La Tư nhìn chằm chằm nữ nhân trước mắt. Nàng so với trước kia thật khác xa.

“Người biết cái gì sao?”

“Thiếp thân và Đông Phương công tử từng gần gũi, có chút giao tình, biết khá nhiều, Đại vương muốn nghe không?”

Hắn sốt ruột, đương nhiên muốn.

Trong thoáng chốc, nàng do dự, bởi vì lời nàng sắp sửa nói ra...sẽ làm tổn thương Diễm đệ. Nàng không muốn, nhưng nàng cô đơn lạnh lẽo, khổ sở chờ đợi đã nhiều năm như vậy, hôm nay, tuy sự tình phát triển phức tạp nhưng chung quy vẫn đúng dự tính của nàng, bỏ qua cơ hội lần này sẽ không còn lần sau nữa. Vậy nên nàng quyết định, cho dù tổn thương ai chăng nữa cũng mặc...

“Đông Phương công tử nóng lòng muốn thoát khỏi tình trạng khó khăn mới chịu cúi đầu, cố gắng khiến cho Đại vương chú ý, làm Đại vương yêu thích y. Bởi vì y biết chỉ có thân cận Đại vương, khiến Đại vương mê muội thì y mới có thể có binh mã của Đại vương ly khai Cáp Tạt Hạ.”

Nghe vậy, A La Tư sắc mặt khó coi. Kỳ thực những ... lời này hắn đều hiểu được. Nhưng tự mình biết với Hầu Tiểu Liên nói, tuy cùng sự việc nhưng không tránh khỏi cảm xúc khác nhau.

Nàng tiếp: “Không chỉ vậy đâu. Đại vương có biết nhờ đâu vương hậu phát hiện Bối Tề thông gian với Thác Lặc Phu không? Chính là Đông Phương công tử âm thầm mật báo. Kỳ thực y đã sớm biết chuyện này nhưng chưa báo. Y muốn đợi thời cơ thích hợp, dựa vào vương hậu trừ đi Bối Tề. Bối Tề chết, không chỉ giúp vương hậu giải sầu mà cũng giảm tình địch của Đông Phương công tử, bảo đảm tình cảm của Đại vương...” Nàng không nói hết lời, tận lực xâu chuỗi hai sự kiện, khiến người nghe tha hồ phát huy trí tưởng tượng.

A La Tư trông mắt lú lờ, không ngờ nghe được những lời này. Hắn lập tức bác bỏ: “Người nói vậy. Diễm không có tâm cơ như thế.”

“Đông Phương công tử tín nhiệm thiếp thân. Là y tự mình đến nói cho thiếp thân. Đại vương không tin ư? Ngài có thể đi hỏi y.”

Hầu Tiểu Liên nói, không sợ lời vu cáo của mình bị vạch trần bởi vì nàng biết hẳn không dám hỏi Diễm, sợ sẽ phát hiện nàng nói ra sự thật. Nàng thấy của hẳn rầu rĩ không vui, đi tới đi lui trong phòng, bỗng sinh lòng thông khoái, không ngờ người này cũng có lúc như vậy.

Nếu là người ngoài nói điều này, A La Tư nhất định cười nhạt không quan tâm. Thế nhưng đối lại là Hầu Tiểu Liên, hẳn quen biết nàng rất nhiều năm, với thái độ làm người của nàng, với giao tình của nàng và Diễm, nàng không cần lừa gạt hẳn.

Trong đầu hẳn tràn ngập lời nói của nàng, khiến hẳn liên tưởng: “Chuyện ma quái trong trong hậu cung làm hại vương hậu sinh non cũng là Diễm gây nên?”

“Có thể đúng mà cũng có thể không. Chân tướng như thế nào, thiếp thân không rõ ràng lắm, chỉ có đương sự biết.” Để giúp Diễm đệ, chính nàng đã giải quyết thủ vệ, giả trang thành quý, phạm phải tội hại Ô Mã Lan sinh non. Hầu Tiểu Liên khinh thường hành vi này của mình nhưng vẫn thốt lên. Vết thương trên tay bị ống tay áo che gọn đau, lương tâm nàng có phần bất an.

Giọng nói thì thầm làm hẳn khiếp sợ: “Tại sao lại là Diễm...Y vào hậu cung bằng cách nào? Lẽ nào thủ vệ thật sự bị hôn mê nên y có cơ hội thừa dịp...” Hẳn thì thảo tự nói, nghĩ đến mà rung mình, một cảm giác lạnh buốt từ lòng bàn chân chạy lên ngực. Tim như ngừng đập.

Nàng nhìn bộ dáng của hẳn, có chút sợ hãi, không khỏi thu liễm: “Đại vương nhất định không nên suy diễn. Hay là sự tình chỗ vương hậu không phải là do Đông Phương công tử...”

“Chát” một tiếng. Một chưởng A La Tư giáng mạnh xuống mặt bàn, hất cái chén bắn lên rồi rơi xuống, nước trà văng tung tóe.... Thấy thế, Hầu Tiểu Liên giật bắn mình, tim đập thình thịch.

Mục đích lần này đến đây không đạt được mà lại thu được thông tin chấn động khó có thể tưởng tượng. Tuy nàng cũng đã nói không xác định nhưng hẳn cho rằng việc Ô Mã Lan sinh non và Diễm không tránh khỏi có quan hệ.

Hẳn cau mày, thế nào cũng không muốn tin Diễm có thể làm ra chuyện như vậy. Hẳn nghi ngờ hỏi: “Tại sao người nói với ta những lời này? Người muốn gì?”

“Thiếp thân có thể muốn gì chứ?” Đối mặt với nam nhân nổi giận dưng dưng, nàng phải bình tĩnh: “Thiếp thân một mình sống ở đây đã chín năm trời. Qua nhiều năm như vậy, thiếp thân vẫn an phận thủ thường. Tới tận mùa đông năm ngoái mới được Đại vương triệu kiến, hóa ra là lệnh cho thiếp thân vào địa lao câu thông Đông Phương Diễm...”

“Lời này là oán giận ta ép buộc người làm việc người không thích?” Hẳn không hờn giận hỏi.

“Thiếp thân nào có oán giận. Chỉ là muốn thành thực nói ra, nhắc nhở Đại vương rằng bất luận Đại vương yêu Đông Phương công tử đến đâu, y cũng sẽ không yêu Đại vương. Đại vương không thể biết tính toán trong lòng y. Y đối với Đại vương căn bản không có một tia ái tình. Giả như y đối với Đại vương làm gì khiến Đại vương nghĩ y yêu ngài cũng chỉ là gạt ngài mà thôi. Đại vương càng cố giữ người như vậy, e rằng càng về sau càng thống khổ.” Nàng cố lấy dũng khí đi về phía hẳn, nhìn vào gương mặt anh tuấn hiếm khi tỏ ra hốt hoảng như bây giờ. Nàng tiếp tục: “Đại vương, hãy buông ra Đông Phương công tử. Y không thuộc về ngài. Ngài cho y trở về đi.”

Diễm vẫn đang lừa gạt hẳn? “Không phải thế. Diễm sẽ không như vậy...” A La Tư không tin. Diễm hôn hẳn, có phản ứng với ôm ấp của hẳn tuyệt đối không phải là giả dối.

Hẳn tức giận trừng nàng:

“Người không nên vì có chút giao tình với Diễm mà quay lại mô y, tỏ ra cái gì cũng biết. Nhất định là người cũng yêu Diễm nên mới không muốn ta và y cùng một chỗ, mới nói những ...lời này.”

Khuôn mặt nàng bình tĩnh, khóe môi mang theo tiểu ý. A La Tư buồn bực, hai tay nắm bả vai yếu đuối của nàng, nhịn không được thét lên: “Người đừng cho là ta không biết. Ta từng thấy người và Diễm nói chuyện cười đùa, còn ôm ấp nhau...Người nói đi. Có phải người cũng yêu Diễm không?”

Nam nhân bầu vào vai nàng đau nhức, lời nói càng làm nàng đau lòng.

“Không phải! Thiếp thân không yêu Đông Phương Diễm. Người thiếp thân yêu là——”

Nàng kinh hoảng, đột nhiên im miệng, hấn càng muốn biết đáp án: “Người ngươi yêu là ai? Nói mau!”

Hắn giục giã, mười ngón tay tăng thêm lực đạo khiến nàng đau đến mức khê kêu lên.

“Là ngài” Nàng bị buộc phải nói ra: “Thiếp thân yêu Đại vương!”

Hắn sửng sốt, nàng mới tiếp:

“Trước đây thiếp thân tuổi còn trẻ không hiểu chuyện, không biết đón ý Đại vương. Giờ thiếp thân đã hiểu...”  
Nàng dừng lại, hít sâu một hơi, nói tiếp ra tâm tình che giấu bấy lâu trong lòng.

“Kinh qua nhiều năm như vậy, thiếp thân rốt cục đã hiểu rõ nam nhân thiếp yêu nhất chính là Đại vương. Thế nên không cần Đại vương nói, thiếp thân cũng sẽ không ly khai Cáp Tạt Hạ, sẽ không ly khai Đại vương. Chỉ cần Đại vương yêu thiếp thân!”

Vì Đông Phương Diễm, khó khăn lắm nàng mới có cơ hội thân cận A La Tư lần nữa. Lúc này đây, nàng muốn nắm chặt lấy thời cơ đó, không bỏ qua như trước kia nữa.

Nàng ôm lấy hắn, muốn cho hắn biết nàng yêu hắn: “Thực ra, từ ngày đầu đến Cáp Tạt Hạ, thiếp đã yêu Đại vương. Thiếp thân không giống Đông Phương Diễm. Y không thương Đại vương, nhưng đã có thiếp...”

Hành vi của nàng làm cho A La Tư kinh ngạc, không hiểu vì sao bây giờ nàng lại nói những lời này với hắn.

“Ta không yêu ngươi. Người ta yêu là Đông Phương Diễm.”

Hắn giật tay nàng ra, đối với nàng hoàn toàn vô cảm.

“Ngươi nghe rõ chưa? Ta chỉ cần một mình Đông Phương Diễm, không cần ai khác.”

Hầu Tiểu Liên đỡ đỡ, nghe được thanh thanh sở sở.

“Ngươi nghĩ mấy năm nay chịu ủy khuất? Nếu ngươi không muốn tiếp tục chờ đợi ở đây, ta có thể cho ngươi ly khai Cáp Tạt Hạ, cấp cho ngươi một khoản tiền về đến Trường An, đủ để ngươi làm điều ngươi muốn.”

Hắn trực tiếp nói: “Thế nhưng phải chờ chuyện của ta và Đông Phương Diễm được giải quyết, ngươi mới có thể đi.”

Lời nói lãnh đạm đánh nàng rơi vào khoảng không mù mịt

“Đại vương muốn đuổi thiếp thân?”

Nàng đã thắng thần bộc bạch tất cả, không ngờ kết cục như vậy. Nhưng nàng nhớ trước đây hắn để nàng sống rất tốt, so với Ô Mã Lan hay bất kỳ phi tần nào trong hậu cung cũng không thua kém... Hôm nay, thực sự không thể vấn hồi sao? Thấy hắn vô tình bỏ mặc mình, định đi ra cửa, nàng lo sợ không yên, mười ngón tay bất giác bấm chặt vào lòng bàn tay, nhưng không còn cảm thấy đau đơn, chỉ nóng lòng gọi hắn lại: “Đại vương cứ như vậy đi sao? Không muốn nói chuyện với thiếp thân nữa?”

“Ta đối với ngươi không còn lời nào để nói.” Hắn đưa lưng về phía nàng, không muốn cùng nàng nhiều lời. Bởi vì càng biết nhiều về Diễm, hắn càng sợ không biết nên làm sao.

Nam nhân không quay đầu lại, đi thẳng về phía trước.

“Đại vương!”

Nàng nhịn không được đuổi theo, nắm lấy ống tay áo của hắn.

“Đến tận bây giờ, thiếp thân vẫn chỉ yêu Đại vương... Lẽ nào Đại vương... không yêu thích thiếp thân?”

Lời này... như là khẩn cầu, như là mời gọi? Nhìn thấy nàng thế này, nữ nhân Đường quốc sẽ nói ra sao? Hắn không khỏi quay đầu nhìn dung nhan tú lệ. Năm ấy, hắn nắm tay tân nương áo quần thướt tha, cũng từng động tâm, vậy hiện tại...

Hắn cảm khái: “Tiểu Liên, dù bây giờ nàng nói gì...cũng đã quá muộn... Ta đã từng vì nàng mà cố gắng, nhưng... Hiện tại, ta có Diễm, không dư ái tình cho người khác nữa.”

Lời của hắn làm ngực nàng đau đớn. Huyền tượng của nàng tan biến. Đã nhiều năm như vậy, rốt cục nàng xác định mình đã mất cơ hội. Hắn sẽ không chú ý đến nàng, không yêu nàng nữa.

Nàng nhìn hắn bỏ đi, hai chân phẳng phất như dính trên mặt đất, không nhúc nhích được, trong đầu thầm nghĩ hôm nay biệt ly, hắn sẽ không quay lại gặp mình nữa, nhìn không được, xiêu vẹo bước ra gọi với theo: “Đông Phương Diễm lừa gạt tình cảm của Đại vương, Đại vương cũng không quan tâm sao?”

Nghe vậy, A La Tư cả người chấn động, không dám nghĩ, thốt lên: “Diễm sẽ không lừa dối ta.”

“Vậy ư?” Hầu Tiểu Liên lạnh lùng cười: “Vậy Đại vương theo Đông Phương công tử đi Hắc Ưng Giáo đi. Đến lúc đó, Đại vương không cản trở y làm việc y coi trọng nhất, xem y có lựa chọn tình yêu của Đại vương không? Hay chỉ vì mục đích của y? Đại vương biết Đông Phương công tử có lừa dối ngài không, có yêu ngài không.”

Nàng nhìn hắn trầm mặc, hai tay nắm chặt rồi nhanh chóng rời đi. Rốt cục, người đó đã ra đi, mang theo sinh mệnh của nàng, mang theo tình yêu của nàng.

Thế gian như chỉ còn lại mình nàng, không một tiếng động. Chân nàng mềm nhũn, ngồi phịch vào ghế, lệ rơi chan chứa.

Nàng đã mất đi A La Tư, cũng không còn mặt mũi gặp lại Diễm đệ. Ngay cả như vậy, tận sâu trong đáy lòng, nàng vẫn không cam lòng. Nàng không có được người mình yêu thì cũng không muốn A La Tư có được.

Tốt nhất là Đông Phương Diễm khiến hắn thống khổ, dần vật, tựa như hắn đối đãi với nàng.

## 27. Chương 6-3: Lừa Gạt (3)

Liên tỷ tỷ không muốn rời Cáp Tạt Hạ khiến cho Đông Phương Diễm kinh ngạc.

Y được A La Tư cho phép tìm gặp nàng, ngõ ngang thấy nàng tỏ ra lãnh đạm, không còn ôn nhu dịu dàng như trước.

Hai người nhìn nhau, nàng có vẻ khó chịu trong khi y cứ quần quít lấy nàng, muốn nàng cùng mình ly khai vương cung. Nàng phiền muộn bảo y cứ đi, đừng để ý tới mình mà y không chịu, cứ hỏi tới hỏi lui có phải A La Tư ép uống nàng không.

Nàng tâm tàn ý lạnh, nói không có chuyện này, chỉ là bản thân không muốn đi. Bị hỏi mãi, nàng bực mình, khề gắt:

“Đã nói là ta muốn ở lại, không muốn cùng người quay về Trung Nguyên. Người vẫn không hiểu?”

“Ta không hiểu. Tỷ ở đây chín năm, cô đơn lạnh lẽo. Cáp Tạt Hạ này có cái gì đáng giá khiến tỷ muốn lưu lại?”

Y thực không rõ mới qua một ngày đêm, thái độ của nàng đã thay đổi đột ngột.

“Người sẽ vĩnh viễn không hiểu.”

Nàng tươi cười mà lòng đau khổ, khề vuốt khuôn mặt đang vì nàng mà lo lắng. Y nghĩ cho nàng đến thế, vậy mà nàng bán đứng y. Xem ra, A La Tư đã không kể câu chuyện giữa bọn họ với nhau cho Diễm. Có thể thấy được hắn quan tâm y cỡ nào.

Có thể có một bằng hữu như Đông Phương Diễm ở dị quốc này, đó là nàng may mắn, nhưng nàng cũng vô cùng đố kỵ với y... Tâm tình phức tạp đó, làm sao nói thành lời? Diễm đang nhìn nàng, dường như coi nàng là người thân trong nhà khiến nàng càng thêm phiền muộn:

“Diễm đệ, đừng nghĩ ta tốt như vậy? Kỳ thực ta làm chuyện rất xấu xa, chỉ là người không biết. Ta không tốt với người như người tưởng đâu.”

“Trong lòng ta, trên đời này, ngoại trừ mẫu thân, tỷ là người tốt nhất. Tỷ không thể làm việc xấu được. Nếu có thì cũng nhất định là do tỷ có nỗi khổ riêng...”

“Người đừng nói nữa! ”

Nàng ngăn y tiếp lời, cắn răng cố sức đẩy y ra. Càng đuổi y càng không đi. Nàng tức giận, mắng:

“Người đi đi! Còn muốn ta nói bao nhiêu lần nữa. Đi đi, đừng ... tới làm phiền ta nữa.”

Y bị tiếng quát hù sợ, thấy nàng xoay người chạy đi, cho dù có đuổi theo, nàng cũng kiên trì không thay đổi quyết định. Y không thể thuyết phục nàng ly khai, chỉ có thể trừng mắt nhìn nàng quay về hậu cung.

Mấy ngày kế tiếp, y vì nàng mà chưa đi, nhiều lần tìm đến trù phòng mà không gặp. Có lẽ nàng cố ý tránh mặt.

“Người không phải vội về tìm Đông Phương Linh báo thù ư? Sao còn lè mà lè mề chưa đi, tìm Hầu Tiểu Liên làm gì?”

Phát hiện A La Tư đến từ lúc nào. Y giật mình quay đầu lại, thấy nam nhân cao hơn y một cái đầu đã tới trước mặt, không khỏi nghi ngờ: “Có phải người đã nói gì với nàng khiến nàng không muốn đi với ta nữa?”

“Nực cười. Chuyện này đâu có liên quan gì tới ta? Ta chẳng nói gì với nàng ta hết. Chính là nàng ta không chịu rời đi, không có ai cưỡng ép. Chẳng phải người cũng hỏi nàng rồi sao? Người không rủ được nàng quay về thì cũng đừng trút giận lên đầu ta chứ?”

A La Tư bĩu môi. Ngoại trừ chuyện Ô Mã Lan, Bối Tề, Thác Lặc Phu, hắn còn lo lắng cảm tình giữa Hầu Tiểu Liên và Diễm. Nín một bụng oán khí không có khả năng phát tiết, sắp bực tới điên rồi.

“Còn người thì sao? Người có rất nhiều chuyện không cho ta biết, định lừa dối ta?”

Nghe lời nói có ý ám chỉ, Đông Phương Diễm kinh hãi, hồ hững đáp: “Ta ở quốc gia của người, trong vương cung của người, có chuyện gì người không biết mà lừa được người?”

“Hãy, cái này khó nói. Trong lòng người nghĩ gì chỉ có người biết.” Dứt lời, A La Tư đánh giá người kia, muốn từ trên biểu tình của y dò xét ra điều gì đó.

## 28. Chương 7-1: Chân Tâm (1)

A La Tư quyết định theo Đông Phương Diễm về Lan Châu.

Để tránh những lời phản đối của chúng thần, hắn nói Đường quốc đang yêu cầu nhân mã Cáp Tạt Hạ phối hợp với quân Đường diễn tập bảo hộ cho thương nhân trên con đường tơ lụa.

Để bao vây tiểu trừ Hắc Ưng Giáo, hắn phái người liên lạc với triều đình Đại Đường, nhận được đáp ứng xuất binh hiệp trợ từ hoàng đế Đường Quốc. Tuy hắn có thể thuyết phục được Tây Khắc Tô đứng đầu các đại thần nhưng lại không thể nhận được sự ủng hộ của Hô Đằng tộc nhà Ô Mã Lan.

Hắn chẳng quản được nhiều chuyện như vậy, thẳng thừng vứt bỏ tất cả các chuyện phiền toái, lệnh Trát Nhĩ Khâm và Mông Qua phụ trách lấy một nghìn binh sĩ đi Lan Châu.

Quốc vương muốn đích thân đi cùng? Đông Phương Diễm không ngờ tới khả năng này, vô cùng căng thẳng: “Người không ở trong nước mà không lo lắng sao?”

“Đã có tể tướng Tây Khắc Tô, chiếu tướng Trát Nhĩ Khâm, còn rất nhiều đại thần ưu tú giúp ta trông giữ Cáp Tạt Hạ. Ta chẳng có gì phải lo cả.”

A La Tư nhìn y biểu tình lo sợ không yên, cười mỉa mai: “Diễm, người đang lo sợ ư? Người không muốn ta theo người đi Lan Châu?”

Đương nhiên không muốn.

Quốc vương cùng về có nghĩa là y sẽ bị canh chừng sát sao, giảm thiểu cơ hội bỏ trốn của y. Đông Phương Diễm trong lòng phiền muộn nhưng không thể biểu lộ ra.

Dưới sự thúc giục của A La Tư, y không thể tiếp tục đợi Liên tỷ tỷ, chẳng thể làm gì khác hơn là đợi y giải quyết xong chuyện của mình sẽ quay lại tính cách cho nàng.

“Diễm, sau đây, người định đánh vào Hắc Ứng Giáo như thế nào?”

Đối mặt với A La Tư, y không thể phân tâm, đành phải chuyên chú vào việc báo thù Linh.

“Ở ngoài thành Lan Châu có người trong giáo buôn bán sinh ý. Bình thường bọn họ cũng giống các thương gia khác nhưng khi có việc phát sinh, bọn họ sẽ biến thành đội quân tiên tiêu, thông báo về giáo để toàn giáo chuẩn bị phòng ngự.”

Hai người thảo luận, nhìn vào bản đồ địa hình đặt trên bàn.

“Hơn nữa, giáo chủ Đông Phương Linh sẽ tăng cường nhân thủ ở phía Đông để giám thị người của triều đình và các môn phái võ lâm Trung Nguyên?”

Đối phương gật đầu, A La Tư nghĩ nghĩ rồi chỉ vào một điểm trên bản đồ:

“Ta có thể cho người của triều đình gây sự chú ý ở mé đông. Hoàng đế của các người đã đáp ứng ta sẽ phái vài cao thủ đại nội tới đối phó với những người võ công cao của Hắc Ứng Giáo. Lúc đó, người của ta sẽ từ bên tây lên vào, khiến Đông Phương Linh trở tay không kịp. Diễm, người thấy thế nào?”

A La Tư tìm cao thủ võ lâm tới trợ trận, vậy thì tốt quá!

Đông Phương Diễm đồng ý, cùng đối phương nhìn địa đồ, trầm ngâm:

“Nếu chiêu dương đông kích tây này dùng được, ta biết có một con đường nối thẳng tới sau Ô Lĩnh, là chỗ này...”

Y vạch phương hướng trên địa đồ.

“Địa hình Ô Lĩnh khúc khuỷu, từ trên cao nhìn xuống, dễ thủ khó công. Nhân mã của người muốn công hãm Hắc Ứng Giáo phải dùng kế, tốc chiến tốc thắng, không thể kéo dài. Ta còn nhớ thân cận với mẫu thân ta có mấy người bất mãn Linh. Ta sẽ thử liên hệ với bọn họ trước để giảm thiểu trở ngại lúc vào núi. Lần này trở lại, có thể thuận lợi tiến nhập vào giáo hay không, phụ thuộc vào Phục La.”

“Phục La? Gã là ai vậy? ” A La Tư thắc mắc.

Đông Phương Diễm giải thích:

“Phục La là hộ giáo tả sứ của Hắc Ứng Giáo. Trách nhiệm giết địch tuyến đầu, ngăn chặn mọi kẻ địch vào Ô Lĩnh đều do gã và bộ hạ đảm đương.”

“Người đầu tiên chúng ta gặp ở Lan Châu Ô Lĩnh sẽ là Phục La?”

“Không sai. Võ công của Phục La rất cao. Bình thường tập võ hay tỷ thí, Linh đều chưa chắc có thể đánh thắng gã. Thủ hạ của gã công phu cũng rất khá. Khi chúng ta tới gần Ô Lĩnh, gã sẽ phát hiện ra. Lúc đối phó với gã, phải đặc biệt cẩn thận.”

Ngày đó, thê tử của Phục La là Đinh Đinh bị người của mẫu thân ngộ sát, y thấy gã phi thân đánh về phía mẫu thân, gầm lên như hổ, hung mãnh như phát điên, nhớ lại vẫn còn sợ hãi.

Lúc này có thể trở về, toàn bộ võ công đã bị phế, hoàn toàn phải dựa vào người ngoài bang trợ, chỉ mong không phải đụng độ gã, càng không hi vọng A La Tư xung đột với gã. Chợt, Đông Phương Diễm cảm giác ý nghĩ của mình có điểm kỳ quái. Vì sao mình phải quan tâm tới A La Tư cơ chứ?

“Diễm...”

Người kia nhíu mày trầm tư là vì cái gì? A La Tư cũng có đầy bụng thắc mắc muốn hỏi, không nhịn được tới gần y, ôm vào lòng, thì thào nói: “Chờ chuyện của người xong xuôi, đừng quên lời người từng nói.”

Đông Phương Diễm sững sốt, cảm thụ được hơi thở nam tính, nghĩ đến cái ôm mạnh mẽ, những nụ hôn khiến y xấu hổ muốn chết, rồi vô số lần âu yếm, dấu vết trên người mình vô pháp gạt bỏ, muốn quên cũng không thể quên được.

Y thở dài: “Ta sẽ không quên.”

Y còn có thể lừa gạt hần bao lâu?

Dưới ánh nến, thân ảnh hai người dựa sát vào nhau, nhưng đây đó ẩn giấu tâm sự...

Hai người thương thảo là chiến lược tiến công Hắc Ứng Giáo ổn thỏa. Sáng sớm hôm sau, cuối cùng, Đông Phương Diễm cũng ly khai Cáp Tạt Hạ, cùng A La Tư suất lĩnh một nghìn nhân mã tới Lan Châu

## 29. Chương 7-2: Chân Tâm (2)

Tháng 9, qua Lũng Sơn, trên đường tới Lan Châu, khí trời ngày càng khô ráo.

Một thanh niên tầm 28 tuổi, thân mặc áo bào màu trắng, thanh lịch nho nhã, gương mặt nhìn mặt trời chói chang trên đầu, lấy tay áo lau mồ hôi, rút bình nước ra uống vài ngụm rồi lại thả vào trong bao quần áo, tiếp tục đi.

Hỏi người trên đường, hần tìm được phương hướng, đi thẳng. Sau một hồi, thấy đích đến trước mắt, y vui vẻ, bước nhanh hơn. Bỗng bị người ta ngăn lại, y cố chen qua, vất vả vượt qua đám đông, lại thấy mũi giáo đang chặn đường. Y được giải thích là đường tới Lan Châu không thể đi, mau rời khỏi đây.

Nghe vậy, y choáng váng, vội vã hỏi: “Tại sao không được đi?”

“Triều đình và quân Cáp Tạt Hạ muốn tiêu diệt Hắc Ứng Giáo. Thượng cấp có lệnh không cho ai vào thành.” Tên lính trả lời.

“Sao thế được?”

Người kia kinh ngạc, cầu xin được cho qua nhưng bị đánh đuổi đi, đành phải lui ra ngoài, cả người bàng hoàng.

“Tỷ tỷ viết thư bảo ta nhất định phải tới Lan Châu, chẳng lẽ...”

Y thì thào tự nói, không biết nên làm sao cho phải.

Đình Đình và Đình Tử Thuần là đôi tỷ đệ song sinh. Phục La chính là tỷ phu của y. Đình gia ở Trường An nổi danh thư hương môn đệ, tỷ tỷ gặp gỡ người trong ma giáo, người nhà hoàn toàn không hay biết, chỉ biết nàng yêu một nam nhân rồi bỏ trốn cùng người đó.

Cha nàng tức giận, tuyên bố đoạn tuyệt quan hệ. Từ đó trở đi, tỷ tỷ không về nhà nữa. Hành tung của nàng không ai hay. Ngay cả phụ mẫu dốc toàn lực phái người đi tìm cũng không thể tìm ra nàng. Nàng và Phục La thành hôn, không kể với trượng phu nhiều về những chuyện xảy ra trong nhà, chỉ duy nhất viết thư cho đệ đệ. Nhiều năm qua, y áy náy với phụ mẫu nhưng tỷ tỷ quyết không hé nửa lời về nơi ở của mình.

Mãi đến khi nàng qua đời, y mới nhận được một phong di thư. Y không tin, vừa khóc vừa đọc thư. Tỷ tỷ về bản đồ tới Hắc Ứng Giáo cho y, bảo y đọc xong nhớ thiêu hủy, đừng nói với ai. Nàng cầu xin y mau tới đón con trai của nàng là Phục Quyết, mang về Trường An cho ông bà ngoại nuôi. Nàng ngàn vạn lần dặn dò y tuyệt đối không thể gặp Phục La, không thể để cho trượng phu của nàng biết y tới mang nhi tử của gã đi.

Để xác định tỷ tỷ còn sống hay đã chết, cũng là vì chuyện nàng giao phó, y phải mau chóng tới Ô Lĩnh. Nhưng đường đường phía trước đang bị binh sĩ ngăn chặn, làm sao vào thành? Mắt thấy binh sĩ và ngựa đông như nêm, bắt dân trong thành đi làm tạp vụ, chở từng thùng nước lớn vào khu vực bị phong tỏa, y cái khó ló cái khôn, len lén đổi y phục với 1 người tạp vụ, hòa vào đám đông, kéo xe vào thành.

“Mau lên.”

Nghe thúc giục, Đình Tử Thuần khản trương, may là không bị vạch trần thân phận. Y tiếp tục đi, tranh thủ lúc không ai chú ý, y rời khỏi đội ngũ, núp sau một tảng đá lớn.

“Xin lỗi, ta có chuyện gấp phải tới Hắc Ứng Giáo...”

Y hướng về đội ngũ đang bê nước, thấp giọng xin lỗi rồi lập tức chạy vèo đi.

Càng tới gần vùng núi, tiếng tranh đấu sát phạt càng rõ ràng. Chưa từng gặp chuyện như vậy, y sợ đến phát run. Đến bây giờ, y thực sự không hiểu làm sao tỷ tỷ và người Hắc Ưng Giáo kia có thể chung sống. (Em sẽ biết thôi. Mời đón đọc bộ 3) Tại sao nàng có thể tới nơi ác liệt này sống bao nhiêu năm như thế? Nắm chặt bao quần áo, y suy nghĩ đến thất thần, vừa xoay người, bỗng đụng phải cái gì đó. Ngẩng đầu nhìn lên, hóa ra là một xác chết, máu chảy ròng ròng.

“Á á á á á...”y nhịn không được, thét chói tai, hai chân dẫm vào vũng máu.

Cùng lúc đó, Phục La và các trưởng lão trong giáo suất lĩnh quân sĩ, đánh nhau kịch liệt với binh lính.

Quân địch có vẻ rất đông, dù võ công cao nhưng “mãnh hổ nan địch quần hồ”. Phục La vừa vung đao chém giết vừa cao giọng quát: “Không được để quân triều đình vào Hắc Ưng Giáo!”

Giáo chúng điên cuồng chém giết, các trưởng lão đều đã chiến đấu mấy ngày đêm, thể lực tiêu hao, không khỏi oán giận: “Mẹ nó, võ công bọn này khá thật...” chưa dứt lời đã bị đối phương đánh trúng một chưởng, phun ra một búng máu.

Phục La lập tức xông lên bang trợ, tiếp được thể tiến công của người nọ.

Người này thấy gã cường hãn, đao nào cũng hung mãnh chứa chất nội lực thượng đẳng. Được mấy hiệp, cảm thấy đối phương bắt chước chiêu thức của mình để phản kích, hấn giạt mình, kêu lên: “Người là Phục La, chuyên mô phỏng chiêu thức võ công người khác?”

“Chính là ta. Người là ai? Võ công không giống môn phái Trung Nguyên.”

Vừa nói chuyện, Phục La vừa thể tiến công liên tiếp, muốn lấy mạng hắn.

Người kia né tránh khó khăn, không nhiều lời, chỉ cười nhạt: “Hoàng đế phái ta tới giết Hắc Ưng Giáo các người.”

Chỉ có điều, thân thủ Phục La quá nhanh, khó tới gần gã được. Hắn thấy ánh đao hạ xuống, thầm hô không ổn, mới biết thực lực của đối thủ cao hơn mình nhưng không còn kịp nữa. Một đao đã đâm trúng bụng hắn. Hắn ngã xuống, sau lưng bị chém thêm đao nữa, vong mạng.

“Người hoàng đế phái tới thì sao? Chẳng khác gì người khác.”

Rút đao đầm máu về, Phục La điều chỉnh hô hấp, quay đầu nhìn tình hình chiến đấu, lòng thầm lo lắng quân địch quá đông, e rằng Hắc Ưng Giáo lần này gặp nguy rồi.

Bỗng gã nhìn thấy một bóng người. Đó là...” Đinh muội?”

Gã hướng về phía trước kêu to. Đinh Đinh đã chết, không thể xuất hiện, lẽ nào mình hoa mắt?

Gã vội chạy theo người đó. Đúng là giống Đinh Đinh như đúc. Gã vừa mừng vừa sợ như điên, gọi với theo nhưng người đó không đáp. Gã vội nhảy lên ngựa đuổi theo.

Giáo chúng thấy Phục La đột nhiên cưỡi ngựa chạy đi, không hiểu ra sao. Chỉ biết là không có gã áp trận, bọn họ chiến đấu vất vả hơn nhiều.

Một lát sau, một người toàn thân đầy máu phi ngựa tới. Các trưởng lão kinh hãi, đỡ lấy hắn. Đó là một thủ vệ cao cấp của Ô Lĩnh.

Mọi người hỏi có chuyện gì. Người bị trọng thương thở gấp: “Nhanh...mọi người mau trở về giáo.... Quân triều đình chỉ là để che giấu tai mắt người... nhân mã Cáp Tạt Hạ....đã đánh vào phía tây Ô Lĩnh!”

### 30. Chương 7-3: Chân Tâm (3)

Có thân tín của mẫu thân âm thầm hỗ trợ, nhân mã của Đông Phương Diễm và A La Tư thuận lợi xâm nhập Ô Lĩnh trong khi quân triều đình nhiều loạn đội ngũ Phục La.

Mặc dù sau đó bị thủ vệ phát hiện, nhưng quân số Cáp Tạt Hạ chiếm thượng phong, toàn lực tấn công. Nhiều lần Đông Phương Diễm gặp nguy, may có A La Tư cứu. Y buồn bã vì bản thân võ công kém cỏi, để mình bị hấn bảo vệ, nghĩ vừa mất mặt vừa có chút kỳ lạ trong lòng.

Y không muốn nghĩ nhiều, chỉ chuyên chú vào kế hoạch lúc trước, bắn tên tẩm dầu vào những nơi có đông giáo chúng. Trên mũi tên có được, khói tỏa mù mịt, vô số cao thủ trúng mê được...

Đông Phương Linh và Đoàn Tam Thiếu canh giữ ở Cam Tuyền đường, phát giác tên có vấn đề, vội vàng bế khí nhưng đã hít vào một ít. Được hiệu khiến công lực suy giảm, dù ra sức chiến đấu nhưng vẫn không chống cự được dừng sĩ Cáp Tạt Hạ xô tới càng ngày càng nhiều. Cuối cùng, toàn thân bủn rủn, cả bọn ngã xuống đất, bị địch nhân chế trụ.

“Đồ khốn...” Trúng gian kế đánh lén, Đông Phương Linh rất căm tức. Rõ ràng có người trong giáo làm nội ứng. Đó là ai?

Chờ khói tan đi, binh sĩ Cáp Tạt Hạ canh giữ bên ngoài thính đường thấy đã ổn mới đi báo cáo Đại vương.

Chỉ chốc lát sau, Đoàn Tam Thiếu thấy A La Tư vào Cam Tuyền đường. Đông Phương Linh cũng trông thấy một người không nên xuất hiện ở đây.

” Diễm?”

Y trông mắt lú lười, trừng mắt nhìn đệ đệ.

Đông Phương Diễm đi hơn một tháng mới trở lại Lan Châu, mắt không tới bảy ngày đã hạ Hắc Ứng Giáo. Tất cả đều là nhờ công lao người của mẫu thân, triều đình, người Cáp Tạt Hạ đã qua huấn luyện xạ kỹ.

Lần này bước vào gia môn, y trăm mối cảm xúc ngổn ngang, đi tới trước mặt Linh.

“Xa cách hơn một năm, chúng ta cuối cùng cũng gặp lại nhau, ca ca.”

Hai chữ ” ca ca ” trào phúng nghe tới chói tai, Đông Phương Linh giận quá thành cười: “Đệ đệ, người chưa chết à?”

” Ca ca không chết, đệ đệ ta đây sao có thể chết trước?” Đông Phương Diễm cười nhạt, ngẩng nhìn bốn phía, người trong giáo không trúng thuốc mê, người già, phụ nữ, trẻ em cũng bị binh lính của A La Tư khống chế. Y không khỏi muốn thốt lên: “Nhiều người quả nhiên dễ hành động! Thoáng cái đã bao vây toàn bộ chỗ này.”

Y vốn tưởng mình phải trải qua gian khổ mới có thể đổi lấy tư vị thắng lợi này.

Lúc này, Đông Phương Linh bình tĩnh đại ngộ, tức giận mắng đệ đệ: “Đông Phương Diễm, ngươi là kẻ phản bội, cầu kết triều đình, gọi người bên ngoài đánh vào giáo. Quả thực tội đáng chết vạn lần!”

Y trừng mắt nhìn về phía Đoàn Tam Thiếu, trách hấn khi đó thả Diễm đi khiến giờ gặp hoa.

Đoàn Tam Thiếu tự trách, lại thấy Diễm biểu tình lãnh tuyệt, bỗng có dự cảm bất hảo, càng thêm lo sợ.

“Ha ha...ta không chết là do lão thiên gia nhân từ. Lưu cho ta cái mạng này quay về tìm người báo thù.”

Tiếng mắng của ca ca đối với Đông Phương Diễm căn bản không có ý nghĩa gì.

A La Tư đứng ở một bên thấy hận ý của Diễm, một bộ mặt hấn chưa từng biết tới.

Đoàn Tam Thiếu cũng nhìn thấy. Diễm rút đao tử của quốc vương Cáp Tạt Hạ ra, đâm về phía Linh.

“Dừng!”

Hấn sợ quá, hét lên, nhào tới trên người Linh.

Đông Phương Diễm không ngờ Đoàn Tam Thiếu sẽ làm vậy. Tay đã nâng lên lại dừng, toan đá bay hấn ra chỗ khác, không ngờ lại bị A La Tư giữ tay lại.

“Người làm gì thế? Mau buông tay!”

Y bắt mất bị A La Tư cướp mất đao tử.

Đông Phương Linh không chết, đều phải cảm tạ Đoàn Tam Thiếu.

Mặc kệ Diễm tức giận, A La Tư gài lại đao vào thắt lưng, ôm chặt y đang giãy dụa.

“Chỗ này đã bị người công hãm. Người muốn giết Đông Phương Linh thì để sau cũng được.”

Hắn trầm giọng nói: “Hiện tại, ta muốn người thực hiện chuyện đã đáp ứng với ta. Diễm, ta muốn người trở thành người của ta.”

Lời nói bất thành linh khiến Đông Phương Diễm đơ người, rồi chợt sợ run, chưa kịp trả lời đã bị đối phương ôn lấy mặt, bị ép ngửa đầu, nhận cái hôn lên môi.

“Ừm\_\_\_”

Chỗ này đang có bao nhiêu người, còn có Linh, các trưởng lão, Đoàn Tam Thiếu....thật là nhục nhã gấp bội. Diễm liều mạng giãy ra.

“Người đang làm cái gì vậy?”

Y quát, một cái tát vung tới A La Tư.

Bất luận người Cáp Tạt Hạ hay người Hắc Ứng Giáo nhìn thấy một màn này đều trợn tròn mắt.

“A La Tư. Người đừng có quá phận. Mau buông ra!”

A La Tư không có ý định buông y ra, chăm chú nhìn Đông Phương Diễm đỏ mặt tía tai, hỏi: “Nơi này có nhà lao không?”

Có người gật đầu, hắn hạ lệnh: “Nhốt bọn Đông Phương Linh vào lao”

“Mông Qua, người phụ trách tìm hiểu nơi này, nhớ chú ý tình trạng dưới chân núi, đặc biệt là Phục La và nhân thủ của hắn.”

Mông Qua nghe lệnh, chờ ở Cam Tuyền đường, nhìn Đại vương lôi Đông Phương Diễm đi về phía phòng sau.

“Người buông tay...Đáng chết! A La Tư, người có nghe thấy không? Mau buông ra!”

Tiếng hô vang vọng trên hành lang. A La Tư mặc kệ người bên cạnh kêu gào ầm ĩ vẫn không buông tay.

“Diễm, phòng của người ở đâu?”

Y không trả lời, hắn liền tùy tiện chọn bừa một gian trống không người, lôi y vào, đóng cửa lại.

Đông Phương Diễm hỗn hển, muốn chạy đi nhưng địch không lại hắn, bị hắn giữ chặt, đẩy áp vào tường, thiếu chút nữa đứng không vững, xoay người toan tránh nhưng đối phương nhanh hơn, vây y trong tay.

“A La Tư, người rốt cuộc đang làm cái gì? Vì sao không cho ta giết Linh?”

Y gầm rú, dấn người vào tường, duy trì cự ly với đối phương.

“Diễm, chỉ cần người nói yêu ta, hiện tại liền trở thành người của ta, ta sẽ thả người ra ngoài. Người muốn giết ai thì giết.”

A La Tư kề sát vào gương mặt đang hoảng sợ, nóng lòng muốn biết tâm ý của y.

Bị giục giã, Đông Phương Diễm không thể trả lời, không hiểu A La Tư bị làm sao, đột nhiên nhắc tới việc này.

“Bây giờ không phải là lúc để gần gũi nhau. Đừng có như vậy...”

Diễm không ngừng lảng tránh càng làm A La Tư phiền muộn, nghi vấn:

“Diễm, người không đáp ứng ta chứng tỏ người căn bản lừa dối ta, chỉ muốn lợi dụng ta đạt thành mục đích của người.”

Lời nói làm Đông Phương Diễm ngây người. Y khó khăn lắm mới tìm được đường sống trong chỗ chết, chờ đợi hơn 1 năm, vừa này suýt giết được Linh, báo thù cho mẫu thân. Vậy mà A La Tư bỗng dưng trở chứng đối nghịch với y, lại còn nói những câu này. Y tức giận: “Người phát điên cái gì —Đừng có quá phận”

Diễm giãy dụa vung tay.

Vết đau ban nãy còn nhức, trên mặt lại thêm một bạt tai, nóng bỏng làm cho A La Tư thanh tỉnh.

Hắn không nói tiếng nào, đối mắt với Diễm, chỉ nghe được đây đó tiếng thở dốc.

A La Tư nhìn vẻ giận dữ của y, bỗng nhận rõ một sự thật, dù không muốn cũng phải chấp nhận.

Cõi lòng hắn tràn đầy thất vọng:

“Cho dù ta cho người ra ngoài giết chết Đông Phương Linh, thành toàn tâm nguyện của người, người cũng sẽ không yêu ta. Thể xác và tinh thần của người chưa bao giờ thuộc về ta.... Có phải không, Diễm?”

“Phải. Ta không thương người, càng sẽ không thuộc về người!” Tức giận làm cho Đông Phương Diễm nói vung trời, trong lòng mơ hồ gợn sóng.

Nếu như luyến ái của Diễm khiến hắn mừng như điên thì lời nói vô tình của y nhanh chóng đập A La Tư rơi xuống 18 tầng Địa Ngục.

Hắn tức giận, hai tay bất giác cầm chặt bả vai đối phương, lắc mạnh: “Người đã không thương ta, tại sao còn khiêu khích ta. Người bị ta ôm, hôn cũng có phản ứng?”

Bị nắm đến đau đớn, Diễm kêu A La Tư buông tay nhưng hắn không buông. Y điên tiết, không thềm lựa lời:

“Ta không có khiêu khích người. Phản ứng gì...? Đó là thân thể bị ép bức, tự nhiên thành như vậy. Đối thành người khác làm thế với ta, bất kể là nam hay nữ, cũng sẽ có loại phản ứng tính dục này. Người đừng tưởng rằng đây là yêu. Căn bản không phải!”

Không phải như thế. Đáy lòng Đông Phương Diễm reo hò, lại không thể làm rõ vô số hoang mang trong lòng, càng không có khả năng buông bỏ tôn nghiêm của bản thân mà nói với hắn....

“Ta mà không đáp ứng người, người sẽ càng thêm áp bách ta. Ta ta liền càng không có cơ trở về Lan Châu. Chính là từ khi bắt đầu, ta bị người ép. Người nhốt ta trong ngục lâu như vậy, ép ta phục tùng người, thân cận người...Những chuyện này... người đều rõ ràng, sao có thể nói ta lợi dụng người? Ta làm sao có thể yêu người? Càng không có khả năng thuộc về người.”

Không phải như thế! Rõ ràng nghĩ khác mà sao nói ra lại thế này?

Lời nói tàn nhẫn khiến A La Tư khiếp sợ, rốt cục buông tay ra, nhưng không ngăn được lực đạo khiến Diễm đập vào tường, lộ ra đau đớn. Hắn nhìn thấy còn đau hơn vạn lần.

“Diễm, cuối cùng người cũng nói thật.”

Nói ra lời này, hắn như đã rút hết hơi sức, uể oải vô tận.

Nhớ lại lần đầu hai người gặp lại, thực sự quá tệ, rồi trên yến tiệc...những lúc bên nhau...tất cả đều hiện lên trong óc.

“Ha... ” nghĩ đến buồn cười. Vậy ra Diễm đối xử với hắn như vậy đều là vì bị ép bức. Là hắn gieo gió gặt bão?

“Xem ra người sẽ không yêu ta, chỉ rất hận ta. Đến bây giờ ta mới hiểu được. Ha ha ha!”

Hắn cười nhạo chính mình.

“Hầu Tiểu Liên không có nói sai. Người sẽ không thuộc về ta...”

Cứ tưởng đối xử với y thật tốt, y sẽ thay đổi. Ôm y, y e lệ hé môi đáp lại cái hôn, thân thể mảnh mai ấm áp, ở trong lòng hắn rên rỉ kiểu mị....là vì hắn mà thay đổi, là chứng minh y yêu hắn, chỉ là y quật cường ngoài miệng không thừa nhận mà thôi. Kết quả thì sao? Cái gì cũng không phải. Tất cả đều là do hắn huyền tưởng, bị tình yêu làm mờ mắt.

A La Tư thở dài: “Đúng vậy. Chỉ là ta tự mình đa tình.”

Mới phát giác hắn không bằng Hầu Tiểu Liên, căn bản không hiểu cách nhìn của Diễm đối với mình. Đến lúc này đây, hắn cuối cùng nhận rõ sự thực.

Không phải như thế!

Đông Phương Diễm liên tục kháng nghị trong lòng. Nếu cảm giác của y với A La Tư không giống hẳn nghĩ thì là gì? Muốn nói mà không nên lời. Y chợt chú ý A La Tư nhắc tới Liên tỷ tỷ. Bọn họ nói chuyện gì với nhau? Y thấp thỏm bất an. Hiện tại, hai người lâm vào cục diện bế tắc, chuyện báo thù của y, có thể thực hiện không...?

“Chuyện giữa ta và ngươi, đâu liên quan tới Ô Mã Lan. Nàng không hại ngươi, vì sao ngươi hại nàng sinh non, lợi dụng cả Bối Tề?”

Đông Phương Diễm sững sốt: “Ngươi đang nói gì thế?”

“Chuyện ngươi làm, còn không chịu thừa nhận?”

A La Tư khó chịu thái độ của y. Chuyện Hầu Tiểu Liên nói về Diễm đã chứng thực, hẳn tin chuyện khác nàng nói cũng là thực.” Ta nghe không hiểu ngươi nói cái quỷ gì...” Nói còn chưa dứt lời, Đông Phương Diễm đã bị bàn tay to lớn ghì chặt cổ. Y không thở nổi, ho khan.

“Ngươi nghe không hiểu sao? Ngươi đã làm chuyện gì, tự hỏi lương tâm của mình đi!”

Y bị hấn ghì vào tường, không thể thoát ra. A La Tư nghĩ nếu khi đó giết y, không cho y ra khỏi ngục thì đã sẽ không phát sinh nhiều chuyện như vậy. Hẳn càng sẽ không yêu y để nhận về thất vọng và thống khổ.

Trong nháy mắt ấy, Diễm bị bóp cổ ngạt thở, sắc mặt trắng bệch. Nếu y chết, hẳn sống ở trên đời này rất sung sướng, khỏi phải nhớ nhung y. Nhưng rốt cục, hẳn không hạ thủ được, thấp giọng chửi, đẩy Diễm ra—

Được hô hấp trở lại, Đông Phương Diễm vội há miệng há mồm thở dốc. Y bị biểu tình dữ dội của A La Tư hù dọa, thấy đối phương quay đầu ra khỏi phòng.

“Sầm” một tiếng, cửa phòng đóng lại, Diễm giật mình, nước mắt rơi xuống.

Một mình trong phòng, y thả lỏng cơ thể. Bỗng nhiên chân nhũn ra, ngồi xuống đất. Diễm ôm gối, nhắc nhở chính mình phải ra ngoài, kết thúc cuộc báo thù nhưng thân thể không sao nhúc nhích được.

Sau khi nói ra những lời nặng nề với hẳn, y không dám đối mặt hẳn, cũng không dám quay lại đối mặt với giáo chúng và binh sĩ.

### 31. Chương 7-4: Chân Tâm (4)

Qua cơn kích động, khóc chán chê rồi, Đông Phương Diễm qua nhiều ngày vất vả, lơ mơ tựa vào tường ngủ thiếp đi.

Khi giật mình tỉnh giấc, bên trong phòng đã tối mịt, không biết mình đã ngủ bao lâu. Y vội lau nước mắt, lấy hết dũng khí ra khỏi phòng.

Y qua nhà lao kiểm tra Linh và các trưởng lão. Được tính đã lui, cả đám bị xích chặt, có bản lĩnh đến đâu cũng chạy đằng trời. Y yên tâm, tạm thời đặt việc báo thù xuống. Ra trước mộ mẫu thân quỳ lạy xong, Diễm về Cam Tuyền đường, trông thấy đèn đuốc sáng trưng, chỉ có Mông Qua suất lĩnh binh sĩ Cấp Tập Hạ. Bọn họ chỉnh tề, vừa trông giữ người già, phụ nữ và trẻ em trong giáo vừa trị liệu cho người bị thương. Mông Qua ban chỉ huy cả bọn nhóm lửa nấu ăn, bắt đầu dùng bữa. Gã phát hiện Diễm quay lại, lấy một cái tô lớn mang đến nhưng y không nhận, chỉ hỏi gã tình trạng dưới chân núi.

Mông Qua trả lời tất cả cửa ra vào ở đây đều có binh sĩ gác để tránh Phục La và kẻ khác đánh lén; quân đội Đại Đường và đại nội cao thủ đóng dưới chân núi và biên giới Lan Châu.

Hừ, chờ Phục La đến thì Linh cũng đã chết, cho gã nhặt thi thể. Nghĩ tới đó, tâm tình của Diễm bỗng vui vẻ. Nhìn quanh không phát hiện có Phục La, Đông Phương Diễm thoáng buông lỏng một hơi.

Không trông thấy A La Tư, y hỏi Mông Qua:

“Đại vương các ngươi đâu?”

” Đại vương đã xuống núi lúc chạng vạng...” Mông Qua trả lời. Nhớ lại biểu tình A La Tư lúc sắp đi và bóng lưng tịch mịch của hắn, gã không đành lòng.

Nghe vậy, Đông Phương Diễm ngơ ngác: “Đi đâu?”

” Quay về Cáp Tạt Hạ. ” Mông Qua đón lời: “Đại vương giao cho ta tám trăm binh sĩ tạm thời ở lại đây nghe Đông Phương công tử sai phái. Chờ người ổn định, chúng ta sẽ rời đi. Còn có, Đại vương nói, người đã tự do, không cần trở lại Cáp Tạt Hạ, Đại vương cũng sẽ không trở lại nơi đây.”

Gã nhìn người Trung Nguyên này sắc mặt thay đổi, không phải là tức giận mà là cảm giác khác. Gã không rõ quan hệ của người này với Đại vương, cũng không biết vì sao tể tướng, chiếu tướng và các đại thần luôn nghiêm trọng vấn đề này. Gã chỉ biết khi Đại vương ở cùng với Đông Phương Diễm rất vui vẻ. Hai người còn đùa cười với nhau. Tốt đẹp như vậy, cần gì phải xa nhau?

A La Tư có ý hấn và ta đã kết thúc, không cần gặp lại? Đông Phương Diễm lo sợ không yên. Tuy chờ đợi kết quả hôm nay lâu như vậy, giờ đã được tự do, vì sao cao hứng không nổi? Y không biết làm sao, sự việc quá bất ngờ, không khỏi cay đắng, nhịn không được, hỏi Mông Qua:

“Đại vương các người...hắn....có nói gì nữa không?”

Mông Qua ra sức nghĩ một hồi, xác định mình đã kể với Đông Phương Diễm toàn bộ tình hình thực tế, đáp:

“Đại vương không nói gì nữa.”

A La Tư không nói gì với y đã vội vã ly khai? Bỗng mũi đau xót, Đông Phương Diễm kinh tâm, không rõ bản thân khổ sở điểm gì.

Bị nhốt chừng mấy ngày, người trong ngục đều tiêu hao tinh thần thể lực, cảm thấy bất an, không biết số phận mình sẽ ra sao.

Một hôm, rốt cục Đông Phương Diễm cũng tới, thẳng bước đến phòng giam Đông Phương Linh.

Đông Phương Diễm kiểm chế tính tình, không để ý tới tiếng mắng chửi châm chọc của các trưởng lão, cho người mở cửa lao. Y bước vào, nhìn qua Linh bị xích tay chân, còn có nam nhân bên cạnh Linh. Y cho tùy tùng tháo khóa cho người kia, nói: “Đoàn Tam Thiếu, ta không giết người, người có thể đi.”

Nghe vậy, Đoàn Tam Thiếu sửng sốt.

“Người còn không mau đi!”

Đông Phương Linh giục, chỉ sợ Diễm đổi ý, thấy hắn đi vài bước, sắp ra khỏi ngục, ly khai Hắc Ứng Giáo, Đoàn Tam Thiếu bỗng quay lại nhìn Linh, nói: “Người không đi, ta cũng không đi.”

Hắn nắm lấy kiếm của Diễm, quát: “Người muốn giết Linh, hãy giết ta trước.”

Tiếng hô khiến các trưởng lão động dung, lại làm cho Đông Phương Linh kinh hách:

“Đoàn Tam Thiếu, ngu ngốc nhà ngươi. Còn nói gì đó? Ta không cần người chết thay.”

“Tự ta nguyện ý tìm chết, người cũng đừng quản.” Đoàn Tam Thiếu nhú mày, quyết tâm nói.

“Ngu ngốc. Làm sao ta mặc kệ người được? Huống hồ người là người ngoài, không phải là người Hắc Ứng Giáo...”

“Ta là người ngoài? Ta ở bên người lâu như vậy, người vẫn coi ta là người ngoài?”

“Người biết ta không có ý này sao còn cố tình xuyên tạc lời của ta?”

“Ta nào có xuyên tạc? Người rõ ràng là ý tứ này.”

Hai người bất đồng ý kiến, tranh cãi âm lên.

Đông Phương Diễm bị họ làm cho nhức đầu, quát: “Im hết cho ta!”

Y tức giận trừng mắt nhìn Linh, lấy kiếm trở vào Đoàn Tam Thiếu. Đối phương rõ ràng rất sợ chết lại giả vờ kiên cường không chịu đi.

“Đoàn Tam Thiếu, ta cho ngươi một con đường sống vì sao ngươi từ chối? Vì sao ngươi nguyện ý vì Linh mà chết?”

“Cái này còn phải hỏi sao? Đương nhiên là vì ta yêu Linh...”

Nghe hần thẳng thắn tỏ tình, tất cả người trong phòng giam đều xấu hổ.

Đông Phương Linh càng đỏ bừng cả khuôn mặt, quát: “Ngươi đừng nói lung tung!”

Đoàn Tam Thiếu bị kiếm chắn trước mặt, nhìn Diễm vẻ mặt mờ mịt hoang mang, giống như hần và Linh trước kia, nhin không được nhắc nhở:

“Quốc vương Cáp Tạt Hạ kia nhất định là rất yêu ngươi, nếu không hần đã không tốn công phí sức giúp ngươi đánh hạ Hắc Ưng Giáo, còn đích thân đi cùng ngươi tới đây.”

Hần vừa nói, đối phương luống cuống, bèn hiểu ra Diễm cũng yêu người nọ. Hần cười nhìn y: “Diễm, nhìn bộ dạng mắt hờn mắt vía của ngươi, chắc ngươi cũng yêu quốc vương rồi? Vốn ta còn lo ngươi sang Cáp Tạt Hạ sẽ không sống nổi, không ngờ ngươi còn được quốc vương bảo vệ. Ta đây làm mai cũng thật mất tay. Ha ha ha, ngươi nên quý trọng người yêu của ngươi...”

Hần nhìn Linh, Linh cũng đang nhìn hần.

Đông Phương Diễm thấy hai người sắp chết đến nơi còn liếc mắt đưa tình, nghĩ rất đáng ghét. Cái gì mắt hờn mắt vía? Cái gì yêu? Nói bậy!

“Ngươi đừng có nói loạn. Ta không thương A La Tư—”

Y gào toáng lên, một kiếm toan đâm vào tim Đoàn Tam Thiếu nhưng chợt dừng lại.

Kiếm đâm sát vào da thịt, Đoàn Tam Thiếu sợ đến toát mồ hôi lạnh, tưởng Diễm muốn kéo dài thời gian tra tấn.

Đông Phương Linh và Đoàn Tam Thiếu đang nghĩ cùng nhau chết, không ngờ Diễm rút kiếm về, bắt lấy Đoàn Tam Thiếu rồi lập tức xoay người rời đi, khóa cửa lao lại.

Cả bọn ngây người nhìn Diễm bước nhanh khỏi khu nhà ngục, không quay lại.

Bọn họ đều không rõ nguyên nhân tại sao mình vừa tránh thoát được một kiếp.

## 32. Chương 7-5: Chân Tâm (5)

Đông Phương Diễm chưa quyết định giải quyết Đoàn Tam Thiếu như thế nào, càng khiến Linh lo lắng. Y chỉnh đốn trong giáo trước. An trí người già, phụ nữ và trẻ em khiến giáo đồ khó chịu. Những người đã trợ giúp y, y đưa lên tiếp nhận vị trí trưởng lão, cải tổ quản lý giáo chúng, hủy bỏ chức vị hộ giáo tả hữu, tất cả mọi người đều phải nghe lệnh y. Binh sĩ Cáp Tạt Hạ vẫn do Mông Qua đứng đầu, giúp y thủ vệ Ô Linh.

Y về đến nhà đã một tháng, có biết bao việc phải lo lắng. Y hỏi trưởng lão bên cạnh: “Tìm được Phục La chưa?”

“Chưa.” Người này trả lời.

Phục La vẫn đang chẳng biết đi đâu, một vài người dưới trướng gã đã bị quân triều đình bắt. Y nghe báo cáo xong, không hài lòng, muốn phái thêm người truy tìm bọn Phục La.

Ngoại trừ Phục La, trưởng lão còn lo lắng: “Giáo chủ, vừa rồi người của triều đình và quân Cáp Tạt Hạ đem binh mã vào đây. Chỗ đóng đô Hắc Ưng Giáo đã không còn bí mật. Sau này còn phải đối mặt với các đại môn phái võ lâm xâm phạm, đến lúc đó, chúng ta tự vệ ra sao?”

Đông Phương Diễm mặt ủ mày chau. Y một lần nữa ngồi lên vị trí giáo chủ ở Cam Tuyền đường nhưng hôm nay không có mẫu thân, chỉ cảm thấy vai gánh trọng trách nặng nề, ép tới thở không được.

“Để ta suy nghĩ kỹ một chút rồi trả lời các ngươi...” Nói xong, nhận ra vẻ nghi ngờ của giáo chúng bên dưới, biết bọn họ mặt ngoài thuận theo nhưng trong lòng không phục. Bọn họ nhất định đang suy nghĩ võ công

của y đã bị phế, dựa vào cái gì kêu triều đình giúp y. Y và người Cáp Tạt Hạ quan hệ như thế nào. Còn có y và A La Tư—Y tận lực khiến bản thân bận rộn, cố quên đi nam nhân kia nhưng thế nào cũng không thể quên được hắn. Y hoảng loạn, qua loa kết thúc buổi họp, vội vàng về phòng. Đêm khuya trên núi lạnh giá. Đông Phương Diễm hai tay ôm đầu gối ngồi trên giường, không sao ngủ được.

Gác đầu lên đầu gối, y nhìn ánh nến lay động, tưởng nhớ thảo nguyên xanh tươi mênh mông vô bờ, mùi cỏ thoang thoảng trong gió, còn có tiếng cười sang sảng của nam nhân kia.

Đây là lần đầu tiên ta thấy người cười vui vẻ như vậy....

Ta thích dáng tươi cười của người.

Diễm, ta yêu người!

Hắn thương y nhưng y lại tàn nhẫn tổn thương hắn, khiến hắn bỏ đi. Đột nhiên, trong đầu y tràn ngập hình ảnh A La Tư, gương mặt đau thương thất vọng của hắn... Đông Phương Diễm nhin không được vò đầu, cảnh cáo bản thân: “Dừng lại. Dừng nghĩ nữa! Hắn đi rồi. Như vậy là hay nhất. Người và hắn đã không còn quan hệ gì với nhau”

Ngay cả như vậy, y vẫn thì không cách nào ngừng nghĩ tới A La Tư.

### 33. Chương 7-6: Chân Tâm (6)

Một buổi trưa nọ, có người báo: “Một vị nữ tử tên Hưu Tiểu Liên nói là bằng hữu của giáo chủ, muốn tới gặp ngài. Xin hỏi giáo chủ có cho nàng gặp không?”

Nghe vậy, Đông Phương Diễm sửng sốt, đang phiền muộn vì sự vụ trong giáo bỗng vui sướng, vội hỏi: “Nàng ở đâu? Ta muốn lập tức đi gặp nàng!”

Để đảm bảo an toàn cho giáo chủ, các trưởng lão kiên trì giữ y ở lại trong giáo, phái người xuống chân núi đón Hưu Tiểu Liên.

Đông Phương Diễm không kịp đợi, rời Cam Tuyền đường, đi qua sườn dốc, chạy đến chòi nghỉ mát đón nàng. Y đi tới đi lui mãi mới thấy bóng dáng Hưu Tiểu Liên. Thân ảnh nhỏ bé, thon thả phía sau thủ vệ, cách y càng ngày càng gần. Y nhin không được hô to: “Liên tỷ tỷ” rồi bước nhanh xuống đón.

Đoàn người nhìn giáo chủ không lạnh lùng như ngày thường mà vui vẻ như một tiểu hài tử ôm cổ nữ nhân vừa tới. Gặp lại y, Hưu Tiểu Liên rất vui vẻ, rũ bỏ rụt rè, không cử động, chỉ đáp lại Đông Phương Diễm: “Diễm đệ...Đúng như người nói, Cáp Tạt Hạ không có gì đáng để ta ở lại nên ta đến tìm người.”

Nàng ngắn gọn nói một câu. Nhiều năm như vậy, cuối cùng cũng hiểu ra.

Chín năm trước, nàng theo lệnh hoàng đế Đại Đường đến Tây Vực. Chín năm sau, nàng vẫn cô độc như xưa, ra đi không mang theo cái gì, một mình lẻ loi trở về Trung Nguyên.

Y không phát hiện suy nghĩ trong nội tâm của nàng, chỉ biết gặp lại nàng rất vui vẻ, bèn cầm tay nàng dắt vào trong giáo.

Biết được Diễm đã nắm Hắc Ưng Giáo trong tay, ngồi lên vị trí giáo chủ, nàng vui mừng, cũng kể cho y nghe nàng đến đây như thế nào. Nhìn y sắc mặt ưu phiền, tựa hồ còn có cái gì đó muốn hỏi nhưng vẫn không nói ra, nàng thở dài, nói sang chuyện khác:

“Người giết ca ca của người... Đông Phương Linh?”

Câu hỏi của nàng làm y sửng sốt, trong giây lát, đành trả lời: “Chưa. Ta giam y trong ngục.”

“Vì sao chỉ giam mà không giết?” nàng vô cùng kinh ngạc.

Bởi vì có một người đòi chết thay Linh mà y lại không muốn giết người đó. Thế nên y vẫn không thể quyết định...Y biết là có nói cho Liên tỷ tỷ thì nàng cũng không hiểu nên đơn giản là y không nói ra.

“Đến bây giờ người vẫn chưa giết Đông Phương Linh, hẳn là có nguyên nhân.”

Nàng nhìn vẻ mặt của y thay đổi, không khỏi cảm khái:

“Diễm đệ, hồi ở trong vương cung Cáp Tạt Hạ, người không giây phút nào suy nghĩ quay về báo thù, hiện tại, chuyện giết người này còn quan trọng với người không?”

Nghe vậy, Đông Phương Diễm giật mình rơi vào mê vông. Đúng vậy, y trải qua nhiều cực khổ nhiều như vậy, suýt toi mạng, còn bị tống vào địa lao dị quốc. Hôm nay, cuối cùng cũng đoạt lại tất cả những gì đã mất, tính mệnh của Linh cũng ở trên tay y, nhưng y lại do dự.

“Lẽ nào người còn có chuyện trọng yếu hơn làm phân tâm nên chuyện báo thù có thể tạm thời gác lại?”

Đối phương không có cách nào trả lời, Hầu Tiểu Liên nhìn y thần tình lo sợ nghi hoặc, lập tức cười nói:

“Diễm đệ, chúng ta đừng nói chuyện lằng nhằng này nữa. Ta từ Cáp Tạt Hạ tới đây còn chưa ăn uống gì. Giờ thấy người, ta mới cảm thấy đói.”

Bộ dáng của nàng làm Diễm bật cười, bỏ qua phiền não, lập tức gọi người tới phòng bếp chuẩn bị đồ ăn.

Không phải chờ lâu, một nữ nhân trong giáo đã bưng lên một mâm cơm đầy đủ hương vị màu sắc. Nàng cầm lấy bát đĩa, y cũng nhịn không được nữa mùi đồ ăn thơm phức nữa, tay gấp rau. Nàng thấy trên tay y đôi đũa, không khỏi hô khẽ: “Đôi đũa này, người vẫn mang theo ư?”

“”Đúng vậy. Chưa từng rời ta.” Y cười nói. Nàng vì y làm một đôi đũa trúc, từ địa lao Cáp Tạt Hạ theo y đến bây giờ.

Y làm cho nàng rất cảm động, áy náy việc mình đã làm, bất giác đỏ mắt.

Hai người cùng nhau ăn cơm. Sau đó, nàng theo Diễm đi thăm mộ mẫu thân y.

Khu mộ thanh u, quét tước ngăn nắp sạch sẽ, trồng rất nhiều hoa hồng và mẫu đơn xinh đẹp. Nàng vừa nghe y kể chuyện mẫu thân, vừa tưởng tượng ra người đó, không khỏi nói rằng: “Mẫu thân của người nhất định là một nữ nhân rất tốt. Vậy nên người mới tôn kính, yêu thương người như thế!”

“”Đúng vậy. Mẹ ta vừa mỹ lệ vừa ôn nhu, giống như tỷ vậy.” Đông Phương Diễm nhìn Hầu Tiểu Liên, không có nàng, y đã không thể sống sót ở Cáp Tạt Hạ.

Nàng nghìn gương mặt tuấn dật trước mắt, một lúc lâu bỗng thốt ra:

“Diễm đệ, người sẽ không nói dối mẫu thân phải không?”

Y sững sốt một chút, lập tức đáp sẽ không. Nàng hỏi lại: “Người đã cho ta là thay thế mẫu thân người, nếu trong lòng người có việc sẽ nói cho ta hay, không giấu diếm?”

“Đối với tỷ, ta tuyệt không giấu diếm.”

“Như vậy, hiện tại tỷ tỷ hỏi người, người sẽ thành thật trả lời?” Nàng nhìn đôi mắt màu phách trong trẻo, chầm chậm nói:

“Người yêu A La Tư, quốc vương Cáp Tạt Hạ, có phải không?”

Cái tên cấm kỵ đâm thẳng vào ngực Diễm, tựa như hóa thành thiết trảo, bóp nghẹt trái tim y, chảy ra máu đỏ, khiến y đau đớn khổ sở.

Đừng như thế. Người này...đã không còn quan hệ với ta. Ta không thêm nhớ tới hần nữa. Chỉ là một cái tên....

“Ta...”

Y há miệng nói không nên lời, giật mình tỉnh ra, nước mắt đã hoen mi, từng giọt từng giọt rơi lã chã lướt qua gương mặt.

Nàng thấy bộ dạng y hoảng loạn thất thố, không đành lòng.

“Đừng khóc! Tỷ tỷ biết, biết rồi...”

Nàng ôm y, an ủi y.

Cho đến tận khi trời tối mịt...

Diễm có nàng làm bạn, chẳng mấy khi cởi bỏ muện phiền, thả lỏng tâm tình, tạm thời mặc kệ Cáp Tạt Hạ và những sự vụ phiền não kia trong giáo.

Đêm đã khuya, y dọn cho nàng một gian phòng trống để nghỉ ngơi.

Xoay người rời phòng, y nhớ ra cái gì, quay đầu lại hỏi: “Ngày mai chúng ta sẽ cùng nhau ăn điểm tâm chứ?”

“Ừ...” nàng đáp ứng, chúc y ngủ ngon rồi đóng cửa phòng

## 34. Chương 7-7: Chân Tâm (7)

Sáng hôm sau, Đông Phương Diễm rời giường, rửa mặt chải đầu xong, việc đầu tiên y làm là đi tìm Hưu Tiểu Liên.

Cửa phòng vẫn đóng, có lẽ nàng còn chưa dậy. Lẽ ra bây giờ phải thức rồi chứ nhỉ? Nghĩ vậy, y liền gõ cửa. Cửa phòng chỉ khép hờ, lập tức mở ra.

Y thấy lạ, gọi “Liên tỷ tỷ?”.

Không có tiếng trả lời. Y nhịn không được, bước vào phòng, phát hiện nàng không có ở đó, giường chiếu chỉnh tề, như thể chưa từng nằm qua. Y nghi hoặc, nhìn xung quanh, bỗng, ngực có dự cảm không lành, thấy trên bàn đặt một phong thư, đề tên y. Y vội mở ra xem.

” Diễm đệ, kỳ thực tỷ tỷ suy tính rất lâu mới quyết định tới Lan Châu tìm đệ. Tỷ có lời muốn nói với đệ, nhưng những lời này... tỷ không có mặt mũi nói trực tiếp với đệ, chỉ có thể dùng phong thư này nói cho đệ biết.

Xin đệ tin rằng ta thực sự thích đệ, xem đệ như đệ đệ ruột của ta. Xin đệ hãy giữ nguyên tín nhiệm và yêu thương đối với ta, cho dù ta nhất thời lừa dối đệ, làm tổn thương đệ...”

Y nhìn chằm chằm chữ viết ngay ngắn đẹp đẽ, đọc nàng trần tình rằng nàng lợi dụng mình để có cơ hội gặp lại A La Tư nàng yêu. Tuy toàn bộ diễn ra như nàng dự tính, nàng vẫn nắm lấy cơ hội giả quỷ làm hại Ô Mã Lan sinh non còn giáng tội cho y, kết hợp với vụ Bối Tề và Thác Lạc Phu, khiến A La Tư tưởng lầm là do y làm hết thảy—

Đông Phương Diễm không tin những gì viết trên tờ giấy.

Liên tỷ tỷ... Lợi dụng y? Nàng yêu A La Tư? Nhắm chặt hai mắt, trong đầu hiện lên những lời kỳ quái A La Tư từng bảo mình... Lúc này, y bưng tỉnh đại ngộ, hít sâu một hơi, lòng thấp thỏm lo lắng, không thể không tiếp tục đọc thư của Liên tỷ tỷ....

“Ngoài những chuyện xấu xa mà tỷ tỷ không nên làm này, tỷ còn muốn nói cho người biết: A La Tư từ khi trở về vương cung thay đổi rất nhiều, suốt ngày buồn bực không vui.”

Trên thư viết, A La Tư đột nhiên giải tán hậu cung, cho các tần phi chưa có con cái ly khai vương cung, an trí sinh hoạt cho họ. Về phần Ô Mã Lan, biết được A La Tư xuất binh ra ngoài không phải để diễn tập với quân nhà Đường mà là vì một nam nhân, nàng ta vô cùng bất mãn, bỏ về nhà mẹ đẻ. Hắn không đón nàng ta về khiến Hô Đẳng tộc tức giận. Ngõa Hi Tang Bố tuyên chiến. Thái độ của A La Tư bị chúng thần, quý tộc và thủ lĩnh các bộ lạc khác nghi ngờ, khiến cả nước náo động.

A La Tư làm như vậy toàn bộ là vì Diễm đệ người...

Y nhìn chằm chằm từng câu chữ. Nội tâm cuộn cuộn dậy sóng.

“Nếu đệ yêu A La Tư, hãy đừng giấu diếm nữa, hãy nói cho hắn biết. Đệ nhất định phải quý trọng phần cảm tình này, rút kinh nghiệm từ tỷ tỷ, cự tuyệt người yêu mình, một lần bỏ qua ái tình, sẽ vĩnh viễn đánh mất, đau khổ vô biên, cả đời nuối tiếc.

Hưu Tiểu Liên vĩnh biệt.”

Khi Diễm đọc đến cuối thư, cả người ngây ra như phỗng, rơi vào hỗn loạn, không thể phản ứng.

Vĩnh biệt. Là ý gì? Nàng muốn chết ư? Sẽ không. Nàng từng nói sẽ không xem thường cái chết, làm sao có thể tìm chết? Hơn nữa nàng đáp ứng y cùng nhau ăn điểm tâm, y phải mau tìm được nàng...

“Giáo chủ!”

Cho đến khi có người gọi y ngoài cửa, y mới hoàn hồn, nghe người đó báo cáo thủ vệ tuần tra phát hiện một cỗ thi thể, chính là Hầu Tiểu Liên.

### 35. Chương 7-8: Chân Tâm (8)

Thủ vệ ngoài phòng giam thoát nhìn rất khẩn trương. Đông Phương Linh, Đoàn Tam Thiệu và các trưởng lão dự cảm trong giáo có việc phát sinh. Không bao lâu, bọn họ nghe thấy bên ngoài truyền đến tiếng đánh nhau và tiếng binh khí va chạm. Sau đó, có người đánh trọng thương thủ vệ, tiến vào trong lao.

“Phục tả sứ? ” bọn họ trông thấy đúng là Phục La dẫn người đến, chế trụ toàn bộ thủ vệ.

Phục La cho thủ hạ mở cửa phòng giam, lập tức hướng về Đông Phương Linh hành lễ thỉnh tội:

“Khiến giáo chủ và các trưởng lão chịu khổ. Phục La đáng phạt!”

Khi đó, gã cười ngửa đuổi theo người kia nhưng không thấy, nghĩ rằng mình hoa mắt nhìn lầm.

“Người đã cứu chúng ta, cần gì phải phạt?”

Đông Phương Linh vỗ vai Phục La, miễn lễ cho gã, hỏi:

“Sao các người có thể vào đây?”

“Kỳ thực ta vẫn nấp trên núi, chú ý động tĩnh của Nhị thiếu chủ.”

Phục La trả lời, chỗ nguy hiểm nhất cũng là chỗ an toàn nhất. Gã giám thị Diễm, không ngờ bắt gặp một cảnh chấn động

“Sáng nay, Nhị thiếu chủ biết tin một nữ nhân từng sống ở Cáp Tạt Hạ tự sát, bỗng khóc âm lên, trở nên thất thường, mặc kệ người khác phản đối, bỏ đi rồi.”

“Chúng ta thấy Nhị thiếu chủ mang theo nhân mã của A La Tư, ly khai Lan Châu, đi về phía đi Tây Vực.”

“Tây Vực?”

“Lẽ nào Diễm đi tìm quốc vương Cáp Tạt Hạ?”

“Quốc vương gì?”

Phục La không hiểu Linh và Đoàn Tam Thiệu đang nói chuyện gì với nhau. Bọn họ nói về sau sẽ giải thích cho gã biết, giờ muốn nghe gã kể trước.

Thiếu mấy trăm binh sĩ của Diễm, bức tường phòng ngự xuất hiện lỗ thủng, phải đợi quân triều đình tới bổ sung. Trong lúc đó, bọn họ thừa cơ đột kích, chế phục nhân thủ của Diễm. Bởi vì ở đây, đại đa số mọi người không phục Diễm nên khi thấy Phục La liền giúp gã tiếp quản giáo. Lúc đó, gã mới tới nhà lao.

Nghe kể xong, tất cả mới thở phào vì đã may mắn tránh được kiếp nạn. Nhưng y cũng không khỏi suy nghĩ. Diễm gặp phải điều gì mà vội vã ly khai, không tới giết y? Hẳn tất cả, cái mạng này rốt cuộc nhặt được về, không khỏi cười trộm: “Tam Thiệu, giả sử Diễm đúng như người đoán, đã yêu A La Tư, mới đi tìm hắn. Đệ đệ hung ác chết tiệt của ta hóa ra chưa đến nỗi vô cảm, cũng có điểm đáng yêu nha.”

Y và Đoàn Tam Thiệu hiểu ý cười cười.

Mọi người rời khỏi nhà tù, đến Cam Tuyền đường, lời bọn tướng lĩnh bị trời gô tới.

“Các người dám giết ta, triều đình sẽ không bỏ qua cho đám các người.”

Tên cầm đầu rống giặc, oán đấm người Cáp Tạt Hạ đột nhiên bỏ đi. Trong lòng hắn thực sự rất sợ ma giáo nhưng cũng không biểu hiện ra ngoài.

Đoàn Tam Thiệu và người Hắc Ưng Giáo đều nhìn giáo chủ, chờ y quyết định xử trí con tin như thế nào.

Trải qua cơn biến động vì Diễm, Đông Phương Linh suy nghĩ kỹ rồi nói:

“Ta không giết người, cho người về báo tin...”

Y quyết định nhân cơ hội này đàm phán với triều đình, thay đổi thể diện cho Hắc Ưng Giáo, yêu cầu triều đình giải trừ bao vây, hợp pháp hóa phương thức kiếm tiền của bọn họ.

### 36. Chương 7-9: Chân Tâm (9)

Mùa đông. Tháng chạp.

A La Tư thu được tin tức Mông Qua truyền về, nói Đông Phương Diễm và binh sĩ đi theo gã cùng nhau quay về Cáp Tạt Hạ. Hắn không tin nổi vào mắt mình, vội vàng khoác áo choàng lên, cưỡi ngựa xuất cung, đón cơn gió lạnh, phi thẳng đến con lộ bọn Mông Qua sẽ phải đi qua.

Trông thấy đội ngũ nhỏ bé đằng xa, hắn thúc ngựa nhanh hơn, cho đến khi nhìn rõ đám người, mà dẫn đầu chính là Mông Qua, bên cạnh gã, không ai khác, là Đông Phương Diễm.

Đông Phương Diễm quàng vạt áo chống lại cơn gió buốt, nắm dây cương, ghìm ngựa lại. Cả đoàn dừng chân. Y nhìn A La Tư tiêu tụy, lập tức mục trũng khẩu ngực. Hai người đồng thời nhảy xuống ngựa.

Mông Qua thấy hai bên nhìn nhau không nhúc nhích. Gã cười trộm, mang đám quân đi chỗ khác.

Trời rộng đất dài, dưới chân toàn là tuyết trắng.

Hai người nhìn nhau không nói một lời, chỉ nghe thấy gió lạnh vù vù thổi, tóc dài và áo choàng tung bay.

A La Tư không gặp Diễm còn có thể nỗ lực quên y, cho rằng một ngày nào đó không nhìn thấy y sẽ không đau lòng nữa. Nhưng hiện tại, vừa nhìn thấy người kia, cổ găng trong suốt 3 tháng qua liền mất trắng, ngực nhói đau, hết như ngày ấy với vãi rời khỏi Ô Linh.

Hắn sợ loại cảm giác này, tự nhủ đừng nhìn y nhưng mắt lại không nghe bản thân sai khiến, cứ chăm chú không rời thân ảnh nọ. Người đó vừa gầy yếu, vừa u buồn. Hắn muốn chạy đến ôm lấy y, sưởi ấm cho y, muốn nhìn gương mặt y hồng nhuận...Nắm tay xiết chặt, hắn nhin xuống xung động trong lòng, ngũ khí lãnh đạm:

“Người đã về nhà, thu phục được Hắc Ưng Giáo, đã báo thù. Hoàn thành tâm nguyện rồi, còn quay lại Cáp Tạt Hạ làm gì?”

Nghe vậy, Đông Phương Diễm mới ngơ ngác nhớ ra mình còn chưa giết Linh, cũng chẳng nhớ dặn dò các trưởng lão đã vội cùng Mông Qua tới đây. Phục La có thể tranh thủ lúc này phản công không biết chừng. Y không dám suy nghĩ nhiều, các trưởng lão có thể thủ trụ trong giáo thôi. Đối mặt với ánh mắt sắc bén của nam nhân, y luống cuống:

“Ta...”

Mở miệng định nói mà không thành câu. Bản thân đã tới Cáp Tạt Hạ rồi, còn không buông tự tôn xuống?

Giằng xé một hồi, rốt cục, y thu hết dũng khí, nói với A La Tư:

“Ta tới gặp người.”

Đối phương giật mình, bản thân y cũng bị hù không nhẹ. Đây là lần đầu tiên y dùng loại ngữ khí này nói chuyện với người ta. Thực không quen. Y tiếp:

“Hầu Tiểu Liên đã chết.”

Nhắc tới Liên tỷ tỷ, y cảm thấy rất đau lòng. Nếu không nhờ phong thư của nàng, liệu y có tới Cáp Tạt Hạ hay không? Y tạm thời chôn cất nàng bên cạnh mẫu thân, về sau sẽ chiếu theo ý muốn của nàng, đưa về quê quán tại Trường An.

Nghe đến Hầu Tiểu Liên, A La Tư thở dài: “Ta biết rồi, Mông Qua đã phái người báo cho ta biết. Sau khi Tiểu Liên rời vương cung, cũng để lại cho ta lá thư, nói rằng chính nàng đã gây ra chuyện của Ô Mã Lan, còn muốn ta đừng trách người.”

Thành thật mà nói, khi hiểu được tất cả chân tướng, hắn lập tức muốn đi tìm Diễm nhưng lại sợ nếm mùi thất bại.

Sau đó, hai người trầm mặc, ẩn ẩn bi ai.

Một lúc lâu, Đông Phương Diễm mở miệng trước:

“Người nói vì sao nàng lại tự sát?”

“Không biết. Hay là nàng làm chuyện xấu, lương tâm bất an?”

Hầu Tiểu Liên hương tiêu ngọc vãn, A La Tư không nhịn được thở dài.

Lòng của nữ nhân sâu như biển, không sao dò được. Khi nào nàng yêu người? Khi nào nàng hại người? Khi nào lại chết? Không ai biết. Nhớ lại nàng vì hắn mới thân cận Diễm, rồi lợi dụng Diễm, làm hắn thống khổ. Nếu không phải chính nàng cung khai, hắn vẫn còn bị nàng lừa gạt. Ngay cả Diễm cũng—nhớ đến đó, đồng tình của hắn đối với nàng giảm hẳn:

“Người từ Lan Châu xa xôi đến đây là muốn nói chuyện Hầu Tiểu Liên với ta?”

Thấy đối phương mặt ủ mày chau, hắn tức giận:

“Ta ép buộc người, người cũng lừa dối ta... Hiện tại, hai chúng ta hết nợ. Cứ như vậy đi.”

Chỉ là xoay người rời đi thôi cũng khó khăn vạn phần, hắn bức bách chính mình, miễn cưỡng bước đi.

Mắt thấy nam nhân rời đi. Tất cả kết thúc như thế sao? Đông Phương Diễm cuống lên, vội hô:

“A La Tư, ta không muốn kết thúc như vậy, ta—”

Hắn quay đầu lại nhìn y, y sợ đến không nói nên lời. Suốt dọc đường tới Cáp Tạt Hạ, y đã nghĩ tới rất nhiều tình huống, cũng luyện tập nhiều lần khi gặp lại hắn sẽ nói câu đầu tiên như thế nào mà không xấu hổ. Nhưng hiện tại, tất cả những gì y nghĩ tới và luyện tập đều không giống thực tế phát sinh. Diễm suy nghĩ hỗn loạn, thốt lên:

“Ta quay về Ô Lĩnh, tiếp quản Hắc Ưng Giáo. Nhưng làm giáo chủ một chút cũng không sung sướng. Bởi vì ta luôn nhớ...nhớ ngày đó chúng ta cãi nhau. Người không nói một tiếng đã đi. Ta rất khổ sở.”

Đối phương xoay người đối mặt với y, tỏ vẻ muốn nghe tiếp. Y hít một hơi thật sâu, vội vàng nói:

“Ta rõ ràng là về nhà, thế nhưng cái nhà kia...không giống như xưa...ta cảm thấy thật xa lạ...”

Ô Lĩnh đã không còn mẫu thân, không có người thân. Tất cả đều hoài nghi, căm ghét y. Không có ai yêu thương y. Người duy nhất tốt với y là Hầu Tiểu Liên cũng không còn trên đời nữa. Đột nhiên trong lúc đó, y bơ vơ trở lại, thèm khát có ai đó thương mình, yêu mình....

Bao đêm vắng vẻ, y nhớ đến A La Tư, nhớ tình cảm nồng nhiệt của hắn, nhớ cái ôm của hắn mang theo hơi thở thảo nguyên. Hắn ở bên y, đối xử tốt với y —y vẫn cự tuyệt, cho rằng đó là bởi vì mình quá cô đơn, mới phải vội vã tìm kiếm cái gì đó bổ khuyết chỗ trống trong tim.

Dần dần, y phát hiện mình sai rồi. Cảm giác của y với A La Tư không chỉ thế, mà còn hơn rất nhiều... Vì sao trước đây y không nhận ra, đến khi mất rồi mới biết?

“Người nói điều này cũng đâu quan hệ gì đến ta?” A La Tư nhún mày, không hiểu sao tim đập gia tốc.

“Đương nhiên liên quan đến người.” Đông Phương Diễm gầm nhẹ.

“Sau khi người bỏ đi, ta mới phát giác, ta cần người...”

Giọng nói kích động hòa vào gió lạnh, thành một đám sương trắng. Y mặt đỏ tới mang tai, đối với nam nhân nói ra những lời như vậy chính là ném bỏ tự tôn, tổn thọ không ít. Hôm nay, y đã không nhà cửa, không thân nhân, nếu như mất cả ái tình, y sẽ thực sự giống Liên tỷ tỷ nói, nuối tiếc cả đời.

“Trừ ngươi ra, ta chỉ có hai bàn tay trắng! ”

Nghe ẩn trong lời nói có chút tức giận, A La Tư ngây người

“Ngoại trừ ta, ngươi hai bàn tay trắng? ” đây là ý gì?

Lúc Diễm nói những lời này, không hề nhìn hắn, chỉ cắm mặt xuống đất. Là không cam lòng sao? Nếu là như thế này, vì sao y đỏ mặt tức giận? Trong lồng ngực của hắn bỗng khó chịu — từ bỏ!

Nếu không như thế, sẽ lại một lần nữa chịu thống khổ.

“Làm sao ta có thể tin ngươi? Người không nên lại dùng lời nói dối đó lừa ta. Ta sẽ không bị gạt nữa đâu.”

Hắn cự tuyệt y tới gần.

“A La Tư ta không lừa ngươi, ngươi nhất định phải tin tưởng ta! ”

“Ngươi ngay cả nhìn cũng không liếc ta lấy một cái. Diễm, làm sao ta có thể tin ngươi?”

Đông Phương Diễm dờ ra tại chỗ, chân tay luống cuống, vội vã thốt ra:

“Ta không dám nhìn ngươi là bởi vì ta sợ ngươi sẽ cự tuyệt...”

Bị một đôi mắt màu nâu nhạt nhìn chăm chú, Diễm nói như cắn phải lưỡi:

“Xin lỗi. Trước kia là ta lừa dối ngươi...Lúc ở Ô Linh...Những lời ta nói.... Không phải thật tâm....Bây giờ mới là thật.”

Nghe y nói, A La Tư choáng váng, cả người như bay lên cực lạc thiên đường rồi lại đập xuống địa ngục, liên tục không ngừng.

Đông Phương Diễm càng khẩn trương, không biết kết quả ra sao. Chỉ trong khoảng thời gian ngắn, y thấy người kia cúi đầu, bắt đầu đi đi lại lại, có lúc gãi đầu gãi tai, có lúc phanh áo quạt phần phật, không chịu trả lời. Tâm tình của y rơi xuống, chuẩn bị tinh thần....

A La Tư thấy đối phương có vẻ muốn buông tay, rầu rĩ không vui:

“Diễm, ngươi lúc thì gạt ta, lúc lại bảo thật tâm với ta, nói ngươi cần ta. Thay đổi liên tục như vậy, ta rất bối rối, không làm – rõ được. Ta vì ngươi quay về Hắc Ưng Giáo phải đối phó với đám đại thần quý tộc, thủ lĩnh các bộ lạc, Hồ Đẳng tộc cũng muốn hưng chiến. Ta còn phải trấn an nhân dân, giải thích chuyện giải tán hậu cung... Ta đã một thân phiến toái rồi, nếu như ngươi lại gạt ta, chơi đùa ta, ta sẽ chịu không nổi.”

Thân hình cao lớn đột nhiên tới gần, khuôn mặt anh tuấn lộ vẻ hoang mang, y nhìn không được, lấy tay chạm lên vùng lồng ngực nhú chặt, muốn xoa tan bất an cho hắn.

“A La Tư, ta sẽ không lừa ngươi. Ta chỉ muốn cùng ngươi một chỗ. Những vấn đề khác, ta bất chấp.”

l Từ khi y quyết định quay lại Cáp Tạt Hạ, đã quyết vứt bỏ hết thấy.

“Ngươi thực sự muốn cùng ta một chỗ? ”

A La Tư nắm bàn tay có chút giá lạnh, cảm giác như không thật.

“Thật” Đông Phương Diễm trả lời

“Không lừa ta?”

“Không lừa ngươi.”

“Nếu như ngươi theo trở lại vương cung, sẽ phải nghe chửi mắng. Ngươi không sợ sao? Ngươi có thể cùng ta đối mặt với bọn họ, giải quyết vấn đề?”

“Người vì ta mà chịu bao phiền phức. Tất nhiên ta làm được. Chỉ cần chúng ta ở một chỗ, chắc chắn nghĩ ra biện pháp giải quyết tất cả vấn đề.”

Nghe y trả lời, A La Tư vui sướng, nhưng cũng thấp thỏm:

“Vì sao người muốn ở cùng một chỗ với ta?”

“Bởi vì...”

Đến khi dựa vào nhau, bàn tay cảm nhận sự ấm áp của người kia, Đông Phương Diễm thực sự xác định mình không còn cô đơn bất lực nữa.

“Ta thích người.”

Y nói, xác định điều mình muốn chính là A La Tư.

Lời của Diễm làm A La Tư như bay tới miền cực lạc, cảm thấy hai chân không chạm đất. Hắn cố hỏi lại:

“Người thích Hầu Tiểu Liên chứ? Sao lại là ta?”

“Ta thích Liên tỷ tỷ thật.”

Nam nhân biến sắc, y vội giải thích: “Là thích như thích một người thân, không có một phần cảm tình nam nữ nào hết.”

Mỗi lời của người yêu đều có thể đơn giản phán quyết sống chết của hắn. Vì câu này, A La Tư lại từ địa ngục bay lên thiên đường, nhin không được hỏi tiếp:

“Vậy người nói thích ta là có cảm tình nam nữ?”

Dung nhan thanh lệ đỏ bừng không nói, đã cho đáp án, hắn vui đến mức tim nhảy tung tung trong ngực, còn cổ yêu cầu:

“Diễm, người chỉ thích ta, không phải là yêu?”

Câu hỏi này khiến Đông Phương Diễm ngây ngốc. Nói thích một nam nhân đã khó lắm rồi, người đó còn cố hỏi những chuyện mắc cỡ muốn chết này nữa. Y không trả lời được ngay, hắn liền hỏi gấp. Thực sự là hôm nay không thể gạt hắn, đành phải nói ra tâm ý: “Ta đối với người, không phải chỉ là thích...”

“Không chỉ là thích. Vậy là yêu, ha?”

A La Tư tiếp lời, hớn hỏ nói

“Người nói là người yêu ta?”

Người kia xấu hổ không đáp. Vậy là yêu?

Hắn nghĩ thế, vui mừng như điên

“Diễm, người rất cuộc chịu yêu ta.”

Trước hôm nay, hắn không hề nghĩ có ngày gặp lại Đông Phương Diễm. Vậy mà giờ đây được gần y, chạm vào y – đóa hồng tuyệt sắc này, ngọn lửa mỹ lệ này.

Ái thần đã từng vứt bỏ hắn, hôm nay quan tâm lẫn nữa khiến hắn nghĩ tất cả quá đột ngột, tựa như mộng ảo.

Hắn kéo y vào lòng, hai tay ôm chặt lấy thân thể nhỏ nhắn, cảm thấy Diễm thật sự ở trước mắt hắn, không phải là hư không. Nhớ đến Hầu Tiểu Liên, hắn lo lắng:

“Nếu như người dám lừa gạt ta, để cho ta phát hiện người không thương... Ta sẽ giết người, không cho bất luận kẻ nào có được người.”

“Người nói lời ghê rợn như vậy, ta nào dám lừa dối người?”

Đông Phương Diễm thở dài, cảm thụ hơi thở bất an của hắn. Đó là biểu hiện tình yêu của hắn ư?

Y động tâm, không ngờ lúc chẳng hề để ý, chính mình cũng đã bước vào trong tình yêu.

Hai tay không khỏi bạo gan ôm lấy đối phương, Đông Phương Diễm ngửa đầu chủ động hôn môi A La Tư.  
Bốn cánh môi kề nhau, nhiệt hỏa triền miên.

*Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dbk-bo-2-thuc-xin-loi-da-lua-nguoi>*